

ТЕРИ БРУКС

ЧЕРНИЯТ ЕДНОРОГ

Част 2 от „Магическото кралство на Отвъдната земя“

Превод от английски: Мария Кръстева, 1999

chitanka.info

*На Аманда,
която вижда единорози,
които са скрити за мен...*

*— Как така разбра, че е единорог? —
попита Моли. — И защо се страхуваше да не те
докосне? Видях те, че се уплаши.*

*— Не ми се говори за това — отвърна
безобидно котаракът. — На твое място не бих
си пилял времето с подобни глупости. Що се
отнася до първия ти въпрос, външността не
може да заблуди един опитен котарак, за
разлика от човека, който се съобразява само с
външното. А що се отнася до втория ти
въпрос... — тук котаракът се запъна и изведнъж
особено съсредоточено започна да ближе
козината си. Той не пророни нито дума, докато
цялата не я облиза обратно на косъма и после не
я изглади отново. Дори и тогава не вдигна очи
към Моли, а продължи съсредоточено да
разглежда лапите си.*

*— Ако ме беше докоснал — пророни той —
щях да загубя себе си и да му принадлежа
завинаги.*

*Питър С. Бийгъл,
Последният единорог*

ПРОЛОГ

Черният единорог се откри, пристъпи откъм утринната мъгла, сякаш бе роден от нея, и се загледа към кралството на Отвъдната земя.

На изток зората надничаше зад върховете на хоризонта като нашественик, който се подава от укритието си, за да зърне бързото отдръпване на нощта. Появата на единорога направи тишината още по-дълбока — сякаш цялата долина в този затънт край бе доловила някак си това незабележимо събитие. Навсякъде настъпваше пробуждане, навсякъде животът идваше на мястото на сънищата и тъкмо в този миг на преход времето изглеждаше като спряло.

Единорогът бе застанал в най-далечния северен край на долината, високо сред Мелкорските планини тъкмо където започваше вълшебният свят. Пред него се простираше Отвъдната земя, гористи склонове и голи скални масиви се спускаха към подножието на хълмове и поляни, реки и езера, гори и шубраци. Ивици мъгла потрепваха в различни цветове сред разпиляващия се мрак и първите слънчеви лъчи танцуваха отразени в утринната роса. Замъци, градове и къщурки се открояваха с неясни очертания и неправилни форми в една обща хармония като същества, приседнали да починат, и от изтлелите огнища се издигаше дим.

Зеленикавият огън, обхванал долината от край до край, извикваше в очите сълзи и избухваше отново и отново. Беше толкова отдавна!

Ручейче бълбукаше надолу и образуваше малко вирче сред скалите, на десетина метра от мястото, където бе застанал единорогът. Група горски животни се бяха сгушили в края на вира и удивено гледаха чудото, което се бе открило пред очите им — това бяха заек, язовец, няколко катерици и полевки, един опосум с малкото му, една самотна жаба. Някаква пещерна твар се скри сред сенките. Един тресавищен звяр се напъха обратно в бърлогата си. Птиците застинаха по клоните на дърветата. Всичко стихна. Единственият звук бе ромоленето на ручей по планинските камъни.

Черният единорог поклати глава, съзнавайки каква почит му се отдава. Абаносовото му тяло проблясваше в здрача, гривата и глезените му просветваха на вятъра като сребро. Той тъпчеше на едно място с козите си крака и махаше лъвска опашка, а движенията му бяха неспокойни сред този застинал пейзаж. Ръбестият му рог прорязваше мрака, леко озарен от вътрешна магическа светлина. Създание с такава грация и прелест като единорога никога не се бе появявало преди, нито щеше да се появи някога отново.

Зората внезапно озари долината в Отвъдната земя и настъпи новият ден. Черният единорог усети слънчевата светлина по лицето си и вдигна глава като за поздрав. Ала невидими вериги все още го оковаваха и техният хлад веднага разпръсна мигновено почувстваната топлина.

Единорогът потръпна. Той беше безсмъртен и никога не би могъл да бъде убит от смъртни същества. Ала животът му, въпреки всичко, можеше да му бъде отнет. Времето беше съюзник на врага, който го бе оковал. А времето следваше своя ход.

Черният единорог се промъкваше като живак сред сенките и светлината, опитвайки се да се изплъзне на свобода.

СЪНИЩА

— Странен сън ми се яви тази нощ — каза Бен Холидей на приятелите си на закуска.

Все едно, че казваше прогнозата за времето. Магьосникът Куестър Тюз изобщо не го чуваше, слабото му лице като на бухал бе погълнато от мисли и той гледаше някъде на пет-шест метра над масата, към някаква невидима точка в пространството. Коболдите Буниън и Парснип едва повдигнаха поглед от храната си. Писарят Абърнати успя да изобрази учтиво любопитство, но за косматото куче като него, чийто вид естествено изобразяваше учтиво любопитство, това не беше особено трудно.

Само силфидата Уилоу, току-що влязла в трапезарията на Сребърния дворец и седнала до него, прояви наистина интерес, на лицето ѝ внезапно се изписа безпокойство.

— Сънувах родината си — продължи той, решен да разкаже докрай. — Сънувах стария свят.

— Моля? — Куестър бе вперил очи в него, явно излязъл от унеса си. — Извинявай, правилно ли те чух да споменаваш нещо за...?

— Какво по-точно сте сънувал за стария свят, Ваше Величество? — нетърпеливо го прекъсна Абърнати, като учтивото му изражение се смени с леко неодобрение. Той погледна многозначително Бен над очилата си. Винаги го поглеждаше така, когато Бен споменаваше нещо за стария свят.

— Сънувах Майлс Бенет — продължи Бен. — Нали си спомняте, че съм ви разказвал за Майлс — някогашния ми съдружник в адвокатската кантора? Е, сънувах го. Сънувах го в беда. Това бе разпокъсан сън, без начало и край. Яви ми се направо по средата. Майлс се намираше в кабинета си и преглеждаше книгата. Телефонът звънеше, той приемаше съобщения, имаше някакви хора, които не можех ясно да различа в тъмното. Но Майлс беше направо полудял. Изглеждаше ужасно. Питаше за мен. Все се чудеше къде съм, защо ме няма. Аз му извиках, но той не ме чу. После настъпи някаква авария,

падна мрак и това, което виждах, се деформира. Майлс продължаваше да вика, да пита за мен. После нещо застана помежду ни и аз се събудих.

Бен спря очи на лицата наоколо си. Всички се бяха заслушали.

— Но това не е всичко — веднага добави той. — Имах усещането..., че някаква заплаха е надвиснала над всичко това, чувство, което бе плашещо. Всичко изглеждаше толкова... реално.

— Има такива сънища, Ваше Величество — забеляза Абърнати и само сви рамене. Той намести очилата на носа си и скръсти предните си лапи пред гърдите си. Беше изискано куче. — Често сънищата са проявление на подсъзнателните ни страхове, така съм чел.

— Но не и този сън — настояваше Бен. — Това не беше обикновен сън. Приличаше на предупреждение.

Абърнати подсмръкна.

— Очаквам само да ми кажеш, че под въздействието на този тревожен за чувствата, но неоснователен за разума сън, се чувстваш задължен да се върнеш в твоя стар свят? — писарят не се и опитваше да прикрие притеснението си, виждайки, че най-лошите му опасения са на път да се сбъднат.

Бен се двоумеше. Една година бе изминала, откакто той бе прекосил мъглите на вълшебния свят, дълбоките гори на Синия хребет, на двайсет мили югозападно от Уейнбъроу, Вирджиния, за да дойде в кралството на Отвъдната земя. Беше платил милион долара за тази привилегия според обявата в един търговски каталог, действайки повече от отчаяние, отколкото по силата на здрав разум. Той бе дошъл в Отвъдната земя като крал, но поданиците му не го бяха приели лесно. Неговата претенция за трона бе срещнала отпор от всички страни. Същества, за които по-рано не вярваше, че могат да съществуват, за малко щяха да го унищожат. Магията, силата, която владееше всичко в този странно привлекателен свят, беше нож с две остриета, който той бе принуден да овладее, за да може да оцелее. За него реалността се преобрази, след като взе своето решение да прекоси мъглите. Животът, който познаваше като съдебен адвокат в Чикаго, Илинойс, изглеждаше твърде различен от настоящето му съществуване. Въпреки това, онзи стар живот не беше напълно забравен и той си мислеше от време на време за връщане.

Бен погледна писаря в очите. Не знаеше какво да му отговори.

— Признавам, че съм разтревожен за Майлс — отрони накрая той.

В трапезарията настана мълчание. Коболдите спряха да се хранят, маймунските им лица застинаха в ужасни ухилени гримаси, които оголваха всичките им зъби. Абърнати не помръдваше от мястото си. Уилоу бе пребледняла и изглеждаше така, сякаш иска да каже нещо.

Ала пръв заговори Куестър Тюз.

— Само за момент, Ваше Величество — каза замислено той, като докосваше устни с кокалестите си пръсти.

Стана от масата, освободи хората от прислугата, които тайничко се бяха присламчили от двете им страни, и здраво затръшна вратата подире им. Шестимата приятели останаха сами в огромната трапезария. Явно предпазните мерки не бяха достатъчни за Куестър. Широкият вход като арка в далечния край на стаята преминаваше във фоайе, от което се тръгваше към другите части на замъка. Куестър мълчаливо отиде до открития вход и се огледа.

Бен наблюдаваше с любопитство, не разбирайки защо са тези предохранителни мерки от страна на Куестър. Трябваше да се признае, че нещата не стояха както някога, когато само те шестимата живееха в Сребърния дворец. Сега имаше придворни от всяка възраст и ранг, войници и охрана, емисари и пратеници, вестоносци и всякакви други служители при двора му, които се натъкваха един на друг и се месеха в частния му живот, когато беше най-неудобно. Ала темата за неговото връщане в стария свят не се разискваше за първи път и то пред всички. Народът на Отвъдната земя вече знаеше, че той не е местен човек.

Той мило се усмихна.

— Е, във всеки случай няма нищо лошо в това човек да бъде по-предпазлив.

Изтегна се, за да раздвижи скованите си от съня мускули. Във вида му нямаше нищо необичайно. Той бе среден на ръст, с правилно телосложение. Движенията му бяха ловки и овладени, защото като млад се бе занимавал с бокс и бе запазил някои от предишните си умения. Лицето му бе загоряло от слънцето и вятъра, с издадени скули и чело, с орлов нос и проредяваща по края коса. В ъгълчетата на устните му се бяха образували бръчки, а очите му си оставаха ясносини и проникателни.

Той вдигна поглед към тавана. Утринното слънце нахлуваше през стъклата на високите прозорци и играеше по полираното дърво и камъка. Топлината на двореца се вливаше в него и той усещаше вътрешното му движение. Дворецът се вслушваше. Бен знаеше, че той го е чул да разказва своя сън и откликваше с известно недоволство, като майка, която се безпокои за палавото си, непредпазливо дете. Дворецът приличаше на майка, която иска винаги да запази детето си на сигурно място до нея. Никак не ѝ харесваше, когато това дете започнеше да говори за заминаване.

Той хвърли тайничко поглед към приятелите си: Куестър Тюс, магьосникът, чиято магия често се проваляше и който изглеждаше като плашило в обвитата си с шарфове мантия и усукани жестове; Абърнати, придворният писар, превърнат в териер от магията на Куестър и останал си такъв, защото магьосникът не бе успял да го обърне отново в човек — куче, облечено като джентълмен; Уилоу, красивата силфида, която бе полужена-полудърво, едно създание на магическия свят, сама притежаваща магическа сила, и Буниън и Парснип, коболдите, които изглеждаха като дългоухи маймуни в къси панталони — единият вестоносец, а другият готвач. Всички те му се бяха сторили толкова странни в началото. А само след година ги намираще приятни и вдъхващи доверие и той се чувстваше сигурен в тяхно присъствие.

Поклати глава. Живееше в свят на дракони и вещици, на гноми, тролове и други странни създания, на живи замъци и вълшебна магия. Живееше в царството на фантазията и бе негов крал. Бе онова, за което на времето можеше само да мечтае. Старият свят бе отминал отдавна, отишъл си бе старият живот. Странно, че все още си спомняше толкова често за този свят и този живот, за Майлс Бенет и Чикаго, за адвокатската си практика, за отговорностите и задълженията, които беше напуснал. Нишки от пейзажа в снощния сън се въртяха в паметта му и неотменно го дърпаха. Явно беше, че не може толкова лесно да забрави дълги години от живота си... Куестър Тюс леко се изкашля.

— И на мен ми се яви сън тази нощ, Ваше Величество — изтърси магьосникът, когато се върна от разузнаване. Бен широко ококори очи. Високият силует в мантията се бе привел над стола с дълга облегалка и зелените му очи бяха ясни и непроницаеми. Той

потриваше брадичката си с костеливи пръсти и говореше почти шептейки.

— Сънят ми беше свързан с изчезналите магически книги!

Едва сега Бен разбра защо магьосникът бе проявил такава предпазливост. Малцина в Отвъдната земя знаеха за тези магически книги. Те бяха принадлежали на природения брат на Куестър, бившият придворен магьосник на Отвъдната земя, когото Бен беше срещал в старият свят под името Мийкс. Именно Мийкс, заедно с непокорния наследник на трона, му бе продал короната на Отвъдната земя за един милион долара — сигурен, че Бен ще стане жертва на някой от капаните, които имаха за цел да го унищожат, и тогава кралската корона отново ще се върне в неговите ръце, за да я продаде за пореден път. Мийкс бе възнамерявал да направи Куестър свой съюзник, използвайки за примамка възможността да му даде да опознае скритите магически сили. Вместо това, Куестър и Бен се бяха съюзили и изплъзнали от всички капани, поставени от Мийкс, прекъсвайки връзката на някогашния магьосник с Отвъдната земя завинаги.

Бен не отместваше поглед от Куестър. Да, Мийкс го нямаше вече — но магическите книги си оставаха скрити някъде в долината...

— Чу ли какво казах, Ваше Величество? — очите на Куестър светеха от вълнение. — Липсващите книги, магията, в която са посвещавани магьосниците на Отвъдната земя от зората на неговото създаване! Струва ми се, че зная къде са те! Видях го в съня си! — очите му играеха, гласът му се превърна в шепот. — Скрити са в подземията на разрушената крепост Мърук, високо в Мелкорските планини! Сънувах как следвам една факла, която се движеше, без да я носи ръка; проследих я в тъмното през тунели и стълби до една врата, върху която имаше отбелязани тайнствени знаци и руни. Вратата се отвори и един от камъните на пода беше белязан със специален знак. Докоснах го, той се отмести и аз видях книгите там! Спомням си всичко... Сякаш наистина се е случило!

Сега Бен на свой ред не можеше да повярва. Опита се да каже нещо, но не знаеше какво и млъкна. Почувства как Уилоу неспокойно се размърда до него.

— Да си кажа правичката, не знаех дали да ви разкажа за съня си или не — призна магьосникът, говорейки на един дъх. — Помислих си, че трябва да почакам, докато разбере дали сънят е лъжлив или

истинен, преди да споменавам каквото и да било. Но ето че вие разказахте за своя сън и аз... — той се подвоуми. — И моят сън бе като вашият, Ваше Величество. Не толкова сън, колкото откровение. Беше особено наситен, жив като истински. Но не вдъхваше страх като вашия, беше вълнуващ!

Само Абърнати изглежда не се впечатли.

— Може да си ял нещо възбуждащо, магьоснико — доста неучтиво предположи той.

Куестър сякаш не го чуваше.

— Разбирате ли какво значи да притежавам тези книги? — възкликна той очарован, бухалското му лице бе обхванато от вълнение. — Представяте ли си магията, която ще овладеея?

— Май тази, която вече владееш, ти е достатъчна! — озъби му се Абърнати. — Дължа да ти напомня, че тъкмо магията, която владееш — или не владееш — ме превърна в това, което съм сега! Никой не може да предвиди пораженията, които можеш да нанесеш, ако се сдобиеш с по-голяма сила!

— Поражения ли? Даваш ли си сметка какво добро бих могъл да сторя? — Куестър се обърна и се поприведе към него. — Ами ако успея да те преобразя отново?

Абърнати млъкна. Едно е да бъдеш скептичен, а друго — да бъдеш глупак. Той нищо повече не желаше на този свят, освен отново да стане човек.

— Куестър, сигурен ли си в това, което казваш? — попита накрая Бен.

— Също като вас, Ваше Величество — отвърна магьосникът и след известно колебание добави. — И все пак е странно, че в една и съща нощ са се явили два съня...

— Три — неочаквано се намеси Уилоу.

Всички се вторачиха в нея — Куестър, без да довърши изречението си; Бен, който все още се опитваше да проумее онова, което Куестър му бе разкрил; Абърнати и коболдите безмълвни. Беше ли казала...?

— Три — повтори тя. — На мен също ми се яви сън — и той беше странен и тревожен, по-жив дори от вашите.

Бен отново забеляза загрижения израз на лицето ѝ, още по-явен. Досега не беше му обърнал достатъчно внимание, погълнат от

собствените си мисли. Уилоу явно не преувеличаваше. Нещо я беше разтърсило. В погледа ѝ се четеше тревога, граничеща със страх.

— Какво си сънувала? — попита той.

Тя не отвърна веднага. Опитваше се сякаш да си спомни.

— Вървах сред земи, които бяха познати и чужди едновременно. Намирах се в Отвъдната земя и в същото време на някакво друго място. Търсех нещо. Там бяха хората от моя народ като неясни сенки, които ми се смееха. Не знаех защо, но се налагаше да бързам. Вървах и търсех нещо.

Тя замълча.

— После падна мрак и луната освети гора, обкръжаваща ме като стена. Озовах се отново сама. Бях така уплашена, че не можех да викам за помощ, макар да чувствах, че трябва. Отвсякъде бях обгърната от подвижни мъгли. Наоколо ми се скупчиха сенки, така че щяха да ме задушат — тя хвана ръката на Бен и силно я стисна в своята. — Имах нужда от теб, Бен. Толкова ми липсваше, че за мен беше непоносимо, че те няма. Някакъв вътрешен глас ми нашепваше, че ако не се върна колкото се може по-скоро, ще те загубя. Завинаги.

Уилоу изрече тази дума по такъв начин, че Бен Холидей се смръзна до кости.

— И в този момент най-неочаквано пред мен изникна едно създание, като призрак от мъглата на настъпващата нощ — зелените очи на силфидата просветнаха. — Това беше еднорог, Бен, толкова черен, че поглъщаше бялата лунна светлина, както гъба поглъща вода. Беше еднорог, но и нещо повече. Не беше бял като някогашните еднорози, а черен като мастило. Той ми препречи пътя с приведен рог, като тъпчеше земята с копита. Изящното му тяло сякаш промени формата си и аз видях, че това е по-скоро демон, отколкото еднорог, по-скоро дявол, отколкото вълшебно същество. Беше сляп като огромните блатни биволи и козината му напомняше тяхната. Той ме подгони и аз побягнах. Нещо ми подсказваше, че не бива да позволя да ме докосне — че ако ме докосне, с мен е свършено. Бягах бързо, но черният еднорог ме следваше по петите. Искаше да ме улови, да ме превърне в своя плячка.

Тя се задъхваше и крехкото ѝ тяло се бе разтреперило от нахлулите чувства. В стаята цареше гробна тишина.

— Тогава видях, че държа в ръцете си златна юзда; единственото, което знаех, бе, че не трябва да я изгубя. Знаех, че това е единственото нещо на света, което може да укроти черния еднорог.

Тя още по-силно стисна ръката на Бен.

— Бягах и търсех Бен. Чувствах, че трябва да му занеса юздата и ако бързо не стигна до него, черният еднорог ще ме хване и ще ме...

Тя не довърши думите си, приковала поглед в Бен. Той мигом забрави всичко, което току-що бе разказала, погълнат от тези очи, от това докосване. В този момент тя беше за него онази невероятно красива жена, която бе зърнал сред водите на Ирилин преди година — дете на горска нимфа и вълшебна същество. Това видение никога не го напускаше. То изникваше пред погледа му всеки път, щом я видеше, и този спомен оживяваше отново и отново.

Настъпи неловко мълчание. Абърнати леко се закашля.

— Това явно е била нощта на сънищата — отбеляза той наежено. — Всеки в тази стая изглежда е имал някакъв сън. Ами ти Буниън? Да не би и ти да си сънувал някой приятел, изпаднал в беда, или някакви си магически книги и черни еднорози? А ти, Парснип?

Коболдите тихо изсъскаха и поклатиха едновременно глави. Ала в очите им се четеше тревога и беше явно, че нямат намерение да се отнесат към тези сънища така нехайно, както Абърнати.

— И още нещо — каза Уилоу, като продължаваше да гледа само Бен. — Събудих се, когато все още продължавах да бягам от онова създание, което ме преследваше — дали това беше черен еднорог или дявол. Събудих се, но бях сигурна, че сънят не е приключил — че ще се случи още нещо.

Бен бавно кимна, прекъснал своя размисъл.

— Понякога един и същи сън се повтаря.

— Не, Бен — прошепна тя с някаква настойчивост и пусна ръката му. — Този сън бе също като твоя — по-скоро откровение, отколкото сън. Този бе предупреждение, кралю. Едно вълшебно същество е по-близо до истината на сънищата от другите. Този сън трябваше да ми каже нещо, но още не зная какво.

— Историите от Отвъдната земя разказват за появата на някакъв черен еднорог — подхвърли Куестър Тюс. — Натъквал съм се веднъж-дваж на подобни писания. Това е било много отдавна и преданията са смътни и непотвърдени. Говори се, че еднорогът е демонско изчадие —

едно толкова зловещо създание, че само да го погледнеш, и с теб е свършено завинаги.

Храната в чиниите и питиетата в чашите им за закуска изстиваха на масата пред тях, забравени напълно. Трапезарията бе стихнала и празна, но Бен усещаше очи и уши навсякъде. Това чувство бе твърде неприятно. Той хвърли бегъл поглед към свъсеното лице на Куестър и после отново към Уилоу. Ако само бе чул за нейния сън и дори за този на Куестър, но сам не бе сънувал, сигурно нямаше да им обърне чак толкова внимание. Сънищата не го занимаваха особено. Но споменът за Майлс Бенет в онзи притъмнял кабинет, почти обезумял от тревога, загдето Бен го няма, когато е необходим, бе надвиснал над него като облак. Сънят бе реален като самия му живот. Той си даде сметка за особената настойчивост в разказите за сънищата на своите приятели и това още повече го убеди, че едни толкова живи и натрапчиви сънища не бива да се пренебрегват като нещо, породено от снощната вечеря или от превъзбудено подсъзнание.

— Защо ли са ни се явили тези сънища? — запита се гласно той.

— Тази страна се основава на сънища, Ваше Величество — отвърна Куестър Тюс. — Тук сънищата на вълшебния свят и на света на смъртните си дават среща и преминават от единия в другия свят. Това, което е реално в единия свят, е фантазия в другия — освен тук, където двата свята се срещат — той се изправи като привидение в мантията с шарфовете си. — И по-рано са се явявали подобни сънища, повтаряйки се дори по половин година. Крале, магьосници и хора, обладаващи сила, са получавали такива видения на сън в протекание на цялата история на Отвъдната земя.

— Говориш за откровения или предупредителни сънища, така ли?

— Сънища, които предполагат да се реагира на тях, Ваше Величество.

Бен хапеше устни.

— Смяташ ли да направиш нещо във връзка с твоя сън, Куестър? Възнамеряваш ли да потърсиш изчезналите магически книги според указанията на съня?

Куестър още се колебаеше, сбърчил замислено вежди.

— Дали и Уилоу ще трябва да потърси златната юзда от нейния сън? А аз да се върна в Чикаго и да видя какво става с Майлс Бенет?

— Почакайте за момент, Ваше Величество! — скочи на крак Абърнати, съвсем очевидно разтревожен. — Това трябва внимателно да се обмисли. Може да направите ужасна грешка, ако всички се разбягате да търсите нещо... което би могло да се окаже пълна измама!

Той се обърна към Бен, съвършено сериозен.

— Не забравяйте, Ваше Величество, че магьосникът Мийкс си остава ваш ужасен враг. Докато сте в Отвъдната земя, той не може да ви достигне, но съм сигурен, че с нетърпение очаква деня, когато ще сглупите да се върнете в света, където го оставихте закрепостен! Какво ще стане, ако разбере, че сте се върнал? Ами ако опасността, която заплашва вашия приятел, е Мийкс самият?

— Съвсем допустимо — съгласи се Бен.

— Да, наистина! — подир тази забележка Абърнати рязко намести очилата на носа си.

После се обърна към Куестър.

— А ти трябва да си даваш сметка за опасността, която крие всеки опит да се овладее силата, заключена в изчезналите магически книги — сила, каквато са владеели магьосници като Мийкс! Още преди да сме родени ние с теб, са се носели слухове, че магическите книги са обсебени от демона и служат на злото. Нима можеш да бъдеш сигурен, че подобна сила няма да те унищожи, както огънят поглъща сух пергамент? Такава магия е опасна, Куестър Тюз!

— А що се отнася до теб... — обърна се той към Уилоу, като прекъсна всякакви опити на Куестър да протестира — ...твоят сън ме плаши най-много. Легендата за черния еднорог е легенда за злото — и ти сама си го разбрала от съня си! Куестър Тюз пропусна да спомене, когато цитираше историите на Отвъдната земя, че всички, които са виждали това създание, са загинали внезапно и мъчително. А ако съществува черният еднорог, това най-вероятно е демон, измъкнал се от Абхаддон — и е по-добре да си нямаш работа с него!

Той млъкна, като тракна зъби, съвършено убеден в твърдението си. Приятелите му се втрещиха.

— Ние само предполагаме — каза Бен, като се опита да успокои разярения писар. — Разглеждаме различни възможности...

Той отново почувства как Уилоу стиска ръката му.

— Не, Бен. Абърнати има верен инстинкт. Ние не само обмисляме различните възможности.

Бен замълча. Съзнаваше, че Уилоу има право. Без никой от тримата да го изрече, решението им бе взето. Щяха да поемат на път, всеки поотделно, и да следват своите сънища. Бяха решили в себе си да ги изпитат.

— Един поне да е искрен! — изръмжа Абърнати. — Ако не да си признае опасността, то поне това, че се кани да тръгне на път!

— Опасности винаги съществуват... — започна Куестър.

— Да, да, магьоснико! — срязва го Абърнати и се обърна към Бен.

— Забравихте ли предстоящите задачи, Ваше Величество? — попита той — Какво ще стане с работата, която не може да се свърши без вас? Съдебният съвет ще заседава подир седмица, за да разгледа предложението ви за изслушване на жалбите. Трябва да се запознаете с проекта за строеж на напоителни канали и пътища край източните граници на Зеленоречието, за да се започне работа по него. Необходимо е скорошно преразглеждане на данъчната система. След три дни предстои официално посещение на лордовете от Зеленоречието! Не можете да оставите всичко ей така!

Бен се загледа настрани с отсъстващ поглед. Изведнъж се замисли за нещо друго. Кога по-точно бе решил, че трябва да тръгне? Не можеше да си спомни да бе вземал такова решение. Решението сякаш се беше наложило от само себе си. Поклати глава. Та това беше невъзможно.

Той отново погледна Абърнати.

— Не се тревожи, няма да се бавя дълго — обеща му.

— Откъде можеш да знаеш? — настояваше писаря.

Бен замълча, след което най-неочаквано се усмихна.

— Абърнати, някои неща имат предимство пред други. Работата в Отвъдната земя може да почака няколко дни, докато ида в стария свят и отново се върна — той стана и приближи до приятеля си. — Не мога да оставя нещата така. Не мога да се преструвам, че не ми се е явил този сън и не се тревожа за Майлс. Рано или късно ще трябва да се върна. Оставил съм недовършени толкова неща.

— По-скоро тези неща могат да почакаат, отколкото работата на кралството, при положение, че не се върнете, Ваше Величество — промълви писарят угрижено.

Бен се усмихна по-широко.

— Обещавам ти да внимавам. Аз съм не по-малко загрижен от теб за благоденствието на Отвъдната земя и нейния народ.

— А и аз мога да се справя с държавните работи във ваше отсъствие, Ваше Величество — добави Куестър.

Абърнати изръмжа.

— Защо ли такава една перспектива никак не ме успокоява?

Бен кимна на Куестър да не отвърща на предизвикателството.

— Моля, без спорове. Ние имаме нужда един от друг — той се обърна към Уилоу. — И твоето намерение ли е такова?

Уилоу поглади дългата си до кръста коса и го изгледа изпитателно, едва ли не навъсено.

— Знаеш отговора ми.

Той кимна.

— Мисля, че да. Накъде ще тръгнеш?

— Към Езерната страна. Там може да получа помощ.

— Имаш ли нещо против да ме почакаш, докато се върна, за да те придружа?

Тя го изгледа с морскозелените си очи, без да потрепне.

— А може би ти ще ме почакаш, Бен?

Той нежно стисна ръката ѝ в отговор.

— Не, струва ми се, че не. Но аз съм длъжен да се грижа за теб и не ми се ще да тръгваш сама. Всъщност не бих искал нито Куестър, нито ти да тръгвате сами. Може би трябва да вземете охрана. Буниън ще тръгне с единия от вас, а Парснип с другия. Не възразявайте — бързо ги прекъсна той, виждайки, че и силфидата, и магьосникът се канеха да протестират. — Пътуването ви може да се окаже опасно.

— И вашето също, Ваше Величество — изтъкна Куестър.

Бен кимна.

— Да, разбира се. Но обстоятелствата са различни. Аз не мога да взема никого от този свят в другия — без да породя учудване. А за мен евентуална опасност може да бъде другият свят. Ще се наложи сам да се пазя в това пътуване.

А и медальонът, който носеше, бе достатъчна защита, помисли си той. Опипа медальона под мантията си. Каква ирония — Мийкс му бе дал този медальон, когато му продаде кралството, а с това бе му предал и ключа към магията, която сега бе в негови ръце. Само онзи,

който носеше този медальон, можеше да бъде признат за крал. Само онзи, който носеше медальона, можеше да премине през вълшебните мъгли от Отвъдната земя в другите светове и да се върне обратно. И само притежателят на медальона можеше да призове на помощ непобедимия рицар в броня, известен като Паладин.

Той си представи образа на рицаря как излиза от вратите на Сребърния дворец на фона на изгряващото слънце. Само той знаеше тайната на Паладин. Дори самият Мийкс не бе разбрал напълно в какво се криеше силата на медальона и неговата връзка с Паладин.

Поусмихна се. Мийкс си въобразяваше, че е кой знае колко умен. Беше използвал медальона, за да премине в света на Бен, но там си и беше останал закрепостен. И сега какво ли не би дал старият магьосник да си върне медальона!

Усмивката изчезна от лицето му. Това, разбира се, никога нямаше да се случи. Никой не можеше да отнеме медальона от притежателя му, освен, ако той сам пожелаеше така, но Бен никога не го сваляше от себе си. Мийкс вече с нищо не го заплашваше.

И все пак, въпреки цялата твърда непоколебимост, с която се отдаваше на своите намерения, нещо дълбоко в съзнанието му нашепваше да внимава.

— Е, ясно е, че каквото и да кажа, няма да промените решението си — заяви Абърнати на всички в стаята и вниманието на Бен отново се насочи към него. Кучето му хвърли един поглед над рамките на очилата, понамести ги на носа си и зае позата на отхвърлен пророк. — Така да бъде. Кога тръгвате, Ваше Величество?

Настъпи неловко мълчание. Бен леко се изкашля.

— Колкото по-бързо тръгна, толкова по-бързо ще се върна.

Уилоу се изправи и застана пред него. Прегърна го през кръста и го привлече до себе си. Двамата останаха прегърнати за миг пред погледите на другите. Бен усети как тръпка премина по крехкото тяло на силфидата — тръпка на несподелен страх.

— Струва ми се, че е най-добре всички да се заемем с работата си — тихо каза Куестър Тюз.

Никой не отговори. Мълчанието беше достатъчен отговор. Утрото напредваше и всички трябваше да се заемат с дневните си дела.

— Дано да се върнеш жив и здрав при мен, Бен Холидей — прошепна Уилоу на рамото на Бен.

Абърнати чу пожеланието ѝ и погледна встрани.
— Дано да се върнеш жив и здрав при всички нас — каза той.

Бен не губи много време в приготовленията. От трапезарията отиде направо в спалнята си и натъпка брезентовия чувал, който беше донесъл от стария свят, с малкото вещи, които смяташе, че може да му потрябват. Преоблече се в морскосиния спортен екип и туристическите обувки, с които беше дошъл. В тези дрехи изглеждаше странно след облеклото, с което беше свикнал в Отвъдната земя, но се чувстваше удобно и сигурно в тях. „Най-сетне щеше да се върне, мислеше си той, докато се преобличаше. Най-сетне това щеше да стане.“

Спусна се от спалнята по едно задно стълбище и през няколко коридора в малко дворче точно пред входната врата, където другите го очакваха. Утринното слънце грееше на безоблачното синьо небе и озаряваше белите камъни на двореца и проблясваше ослепително, отразявайки се в сребърните первази. Островът на Сребърния дворец бе залян от светлина, която създаваше лениво настроение. Бен вдъхна свежестта на деня и почувства с ходилата как дворецът откликва на настроението му.

Той здраво стисна лапите на коболдите Буниън и Парснип, отвърна на лекия церемониален поклон на Абърнати, прегърна Куестър и целуна Уилоу със страст, която обикновено пазеше за дълбоките нощи. Нямаше много приказки. Каквото имаше да се каже, бе казано вече. Абърнати отново го предупреди за Мийкс и този път Куестър също се присъедини към предупреждението.

— Внимавайте, Ваше Величество — посъветва го магьосникът, хванал Бен за рамото, сякаш нямаше желание да го пусне. — Макар и закрепостен в един чужд свят, природеният ми брат не е съвсем лишен от магията си. Той продължава да бъде опасен противник. Бъдете предпазлив с него.

Бен обеща. Той излезе през портите покрай дневните часови и тръгна покрай брега. Конят му го чакаше на отсрещния бряг — един червеникавокафяв кон, когото бе нарекъл Правосъдник. Той обичаше да се шегува, че винаги, когато язди на кон, е в крак с правосъдието. Никой, освен него, не разбираше за какво говори.

Отсреща го чакаше и един конен отряд. Абърнати бе настоял поне в границите на кралството кралят на Отвъдната земя да пътува с надлежна охрана.

— Бен — Уилоу се приближи отново и сложи нещо в ръката му. — Вземи това.

Той го погледна крадешком. Беше му дала гладък, млечно бял камък със сложно гравирани руни. Уилоу го накара бързо да го скрие в длани.

— Трябва да криеш този камък. Това е талисман, какъвто често носят хората от моя народ. Ако те заплашва някаква опасност, камъкът ще стане топъл и ще почервене. По този начин ще те предупреди.

Тя млъкна, вдигна ръка и нежно го поглади по бузата.

— И помни, че те обичам и че ще те обичам винаги.

Той се усмихна в знак, че разбира, но както обикновено, тези нейни думи го притесниха. Боеше се от това, че го обича така пълно, така безусловно. Това го плашеше. Ани го бе обичала така — неговата някогашна съпруга Ани, която бе мъртва и беше част от стария му живот, от стария свят. Тя бе загинала при пътна катастрофа и той имаше чувството, че това е станало преди хиляда години, но понякога му се струваше, че е било вчера. Не смееше да рискува да се поддаде отново на подобна любов и да я изгуби за втори път. Нямаше да може да го понесе. Такава перспектива го изпълваше с ужас.

Той внезапно се натъжи. Странно, но преди да срещне Уилоу, изобщо не си бе и представял, че може отново да изпита чувствата, които бе изпитвал към Ани...

Той леко целуна Уилоу и пхна камъка дълбоко в джоба си. Все още усещаше по лицето си докосването на нейната ръка.

Куестър го преведе през езерото с езерната птица и изчака, докато той възседна коня.

— Пазете се, Ваше Величество — сбогува се магьосникът.

Бен махна на всички, хвърли последен поглед към върховете на Сребърния дворец и подкара Правосъдника. Отдалечи се, следван от колоната на охраната си.

Цялата утрин и следобед Бен яздеше на запад към края на долината, към мъглите, които бележеха границите на вълшебния свят.

Късната есен бе обагрила цялата околна местност с ярки бои. Поляните бяха обсипани с бледозелени, сини и розови треви и бели детелини на червени точици. Гората бе обрасла с нова растителност. Сините дъбове, толкова важни за поддържане живота в тази долина със сока и храната, която предлагаша, растяха на групички навсякъде — млади дъбове, покрити с прелестни сини листа, на фона на различните сенки на горското зелено. Две от осемте луни на Отвъдната земя бяха надвиснали ниско над хоризонта на север и се виждаха дори на дневна светлина — едната розова, другата бледоморава. В полетата на малките ферми, разпръснати из долината, жътвата бе в разгара си. Зимата, която траеше една седмица, щеше да настъпи едва подир месец.

Бен вкусваше уханията, гледките и излъчването на долината като глътки хубаво вино. Нямахше ги мъглите и зимната сивота и унилоост по тази земя, когато той бе дошъл за първи път тук и магията загиваше. Сега магията бе възстановена и земята оздравяла. Долината и нейното население бяха добре.

Ала не и Бен. Той яздеше равномерно, без да бърза. Първоначалната потребност да стигне по-бързо се бе сменила от странно безпокойство при мисълта, че напуска тази земя. Това щеше да бъде първото му пътуване извън Отвъдната земя, откакто бе дошъл тук и въпреки че преди идеята да тръгне не го тревожеше, сега го изпълваше с притеснения. Някаква натрапчива тревога подриваше вътрешната му решимост — имаше чувството, че напусне ли веднъж Отвъдната земя, няма да може да се върне отново.

Това, разбира се, беше смешно и той храбро се опитваше да подтисне предчувствията си и да се убеди, че те са нещо обичайно за всеки, който тръгва на далечен път. Внушаваше си, че е жертва на настоятелните предупреждения на приятелите си и започна да си тананика, за да подобри настроението си.

Нищо не му помогна и накрая се отказа. С някои неща човек просто следваше да се примири, докато те сами го напуснат.

В късния следобед той и неговата охрана стигнаха ниските склонове в западния край на долината. Там той остави войниците с техните коне и им даде инструкции да си направят лагер, за да дочакат неговото завръщане. Каза им, че може да отсъства цяла седмица. Ако не се върнеше дотогава, те трябваше да се върнат в Сребърния дворец

и да предупредят Куестър. Капитанът на отряда го изгледа особено, но прие нарежданията му, без да спори. Беше свикнал със странните нареждания на своя крал, който често тръгваше нанякъде без охрана, макар че обикновено бе придружаван от някой от коболдите или магьосника.

Бен изчака поздрав на капитана, после праметна брезентовия чувал през рамо и се заизкачва по склона.

По залез слънце той стигна билото и се отправи към обвитата в мъгла горска ивица, която бележеше границите на вълшебния свят. Вечерният хлад бързо бе дошъл на мястото на дневната хладина и сянката на Бен се влачеше удължена подире му като гротесков силует.

Надвиснала бе дълбока, всепроникваща тишина и той имаше усещането за нещо тайнствено.

Протегна ръка към медальона, увиснал на врата му, и здраво го стисна. Куестър го бе предупредил за всичко, което можеше да очаква. Вълшебният свят бе навсякъде и в същото време никъде, и в него се намираха всички врати, водещи към световите отвъд. Връщането назад към стария му свят можеше да стане по всеки път, който избере и от всяко място, откъдето реши да влезе. Трябваше само да насочи мисълта си към мястото, където иска да отиде и медальонът щеше да го отправи по необходимия път.

Така поне беше теоретично. Куестър не бе имал възможността да го изпробва.

Мъглата се виеше сред огромните горски дървета и вълмата ѝ наподобяваха змии. Тя приличаше на жива. „Що за мисъл“ — сгълча се Бен. Той спря пред мъглите, вгледа се загрижено в тях, пое си дълбоко дъх, за да се успокои и влезе.

В същия миг мъглата го обгърна от всички страни и обратният път стана също толкова несигурен, както и този напред. Той продължи да върви: Само след миг пред него се откри някакъв тунел — същата обширна празна черна дупка, през която бе минал на път от стария свят преди година. Тя се очертаваше сред мъглата и дърветата, за да изчезне в нищото. В тунела се чуваха отдалечени и смътни шумове и в края му танцуваха сенки.

Бен забави крачка. Спомни си как се бе чувствал, когато мина през този тунел миналия път. Демонът Марк с неговото крилато черно чудовище бяха връхлетели срещу Бен изневиделица. Докато да разбере, че са реални, те за малко не го бяха унищожили. Подир туй едва не се препъна в онзи заспал дракон...

Крехки силуети се мяркаха в мрака, сред дърветата и мъглата. Вълшебните същества.

Бен се отърси от спомените си и ускори крачка. На времето вълшебните същества му бяха оказали помощ и той трябваше да се чувства сигурен сред тях. Но не се чувстваше. Беше откъснат и самотен.

Лицата им се мяркаха и отново изчезваха сред мъглите, изпити, с пронизателни погледи и коси като мъх на върба. Чуваха се шепоти, но думите не можеха да се различат. Бен започна да се поти. Неприятно му беше в тунела; искаше да се измъкне оттук. Но пред него мракът се сгъстяваше.

Той се бе вкопчил с всички сили в медальона и внезапно си представи Паладин.

В този момент мракът пред него просветля и се превърна в сивкав здрач и тунелът се скъси до петдесет метра. Някакви неопределими форми се клатушкаха в полуздрача, люлееха се паяжини и полегнаха върлини. Гласовете и движенията между стените на тунела отстъпиха с остро свистене. Внезапно се надигна и зафуча силен вятър.

Бен се взираше напред в тъмнината. Вятърът плющеше насреща му откъм края на тунела и той чуваше фученето и усещаше влажния му лепкав дъх.

И нищо друго...

Когато излезе от тунела, посрещна го ослепителна дъждовна буря и той се озова лице в лице с Мийкс.

...И СПОМЕНИ

Бен Холидей застина на мястото си. Светкавици раздираха оловното небе с надвиснали облаци, от което се изливаше дъжд като из ведро. Трещяха гръмотевици и отекваха в празната пустош, та чак разтърсваха земята. Масивни дъбове се извисяваха наоколо като ограда на огромна крепост, стволовете и голите им клони бяха черни и блестящи. По-ниски борове и ели стърчаха на групи в пролуките между по-едрите си събратя и Синият хребет извисяваше остри зъбери към едва видимия хоризонт.

Сред този пейзаж като привидение се очертаваше силуетът на Мийкс. Той бе застанал неподвижен, висок, прегърбен и остарял, бялата му коса бе сплъстена, сбръчканото му лице сурово като стомана. Едва наподобяваше онзи мъж, когато Бен бе запомнил. Някогашният Мийкс имаше човешки вид; този тук изглеждаше като разярено животно. Нямахше ги стегнатите панталони от вълнен плат, кадифения жакет и мокасините — белезите на цивилизованост на един градски, макар и грубоват търговски представител на високоуважавана фирма. Вместо тези вдъхващи респект обичайни работни дрехи сега той носеше оловносинкава мантия, която се издуваше като брезент и сякаш поглъщаше светлината. Висока яка обгръщаше противното му, сипаничаво лице, разкривено от ярост, която граничеше с безумие. Ръкавът на дясната му ръка висеше празен. Черната кожена ръкавица покриваща лявата му ръка, напомняше лапа с извадени нокти. Но тези белези бяха по-забележими сега и се набиваха на очи.

Гърлото на Бен се сви. Старецът бе напрегнат така, че не можеше и да има съмнение — той се готвеше да го нападне.

„Боже мой, та той ме е причакал, помисли си шокиран Бен. Знаел е, че ще дойда!“

Мийкс тръгна право към него. Бен отстъпи, стиснал здраво медальона. Мийкс едва ли не се бе надвесил отгоре му. Вятърът фучеше и тътенът на бурята отекваше сред планините все по-остро. Дъждът плющеше по лицето му и го принуждаваше да примигва.

Когато отново отвори очи, Мийкс бе изчезнал.

Бен зяпна. Мийкс бе изчезнал така, сякаш е бил призрак. Мракът и дъждът обвиваха цялата гора наоколо в сива мокра пелена. Бен се озърна бързо, сякаш не вярваше на очите си. От Мийкс нямаше и следа.

Само след миг Бен събра мислите си. Той зърна неясните очертания на една пътека точно пред себе си и се отправи към нея. Вървеше бързо между дърветата по пътеката, която криволичеше надолу по склона и се отдалечаваше от прохода на времето, през който бе дошъл от Отвъдната земя в някогашния си свят. И наистина се бе върнал — поне в това можеше да бъде сигурен. Намираше се отново сред Сините планини на Вирджиния, в националния парк-гора „Джордж Уошингтън“. Точно по тази пътека бе вървял преди година, за да стигне Отвъдната земя. Ако сега върви по нея, тя ще го изведе от планината до магистрала „Хоризонт“ на един завой, където трябваше да има зелен пътен знак с черен номер 13 на него, един заслон и — най-важното — уличен телефон.

Само след минути целият бе подгизнал от дъжда, но продължи да върви, стиснал здраво брезентовия чувал под мишница. Мисълта му работеше трескаво. Онзи, когото бе видял, не можеше да бъде Мийкс. Та той дори не приличаше на стария Мийкс. Боже мой, беше направо неузнаваем! А и ако е бил Мийкс, щеше ли да изчезне просто ей тъй?

Разкъсваше се от колебания. Дали тогава всичко му се бе привидяло, дали не беше някакъв мираж?

По-късно си спомни камъка с руните, който му бе дала Уилоу. Забави ход и претърси джоба на самото си, докато намери камъка и го извади на светло. Той продължаваше да бъде млечнобял и не затоплен. Значи, никаква магия не го заплашва. Но как тогава да си обясни фантомното видение на Мийкс?

Продължи да върви, подхлъзвайки се по влажната, подгизнала почва, боровите клонки се удряха в лицето и ръцете му. Внезапно почувства колко студено беше тук, сред тези планини и ледени тръпки го побиха. Забравил бе, че в късна есен времето може да бъде неприятно, дори и в Западна Вирджиния. В Илиноис беше студено. Напълно бе възможно дори в Чикаго да вали сняг...

Почувства как нещо го стисна за гърлото. През мъглата и дъжда пробягваха сенки, стрелкаха се и изчезваха от погледа. Непрестанно

му се привиждаше Мийкс. Непрестанно усещаше как ръкавицата на магьосника се протяга към него.

„Трябва да продължавам да вървя, повтаряше си той. Трябва да стигна до онзи телефон.“

Той стигна до уличния телефон след трийсетина минути, макар че времето му се стори много по-дълго. Спусна се откъм дърветата и се скри под заслона. Беше мокър до кости и премръзнал, но не го усещаше. Цялото му внимание бе съсредоточено към покритата с плексиглас сребристочерна метална кабина.

„Дано да работи“ — молеше се той.

Той наистина работеше. Дъждът равномерно барабанеше по покрива на заслона и мъглата и мракът плътно се спускаха наоколо. Стори му се, че чува стъпки. Затършува в брезентовия чувал за монетите и кредитната карта, които носеше в портфейла си, обади се на пътната служба в Уейнсбъроу, за да поръча кола да го закара. Извърши всичко това само за няколко минути.

После седна да чака на дървената пейка от едната страна на заслона и с учудване забеляза, че ръцете му треперят.

Когато колата дойде и той се настани в нея, вече се владееше достатъчно, за да обмисли случилото се.

Вече не смяташе, че си е въобразил появата на Мийкс. Видяното изглеждаше твърде реално. Ала едва ли бе видял самия Мийкс; явил му се бе негов образ. Видението сигурно е било извикано при появата му от прохода на времето. Било е предназначено да го види на излизане от тунела.

Въпросът беше, защо?

Пътуваше прегърбен на задната седалка на колата, която препускаше по пътя към Уейнсбъроу, и прехвърляше в ума си различни възможности. Можеше да се предположи, че това е работа на Мийкс. Не можеше да има друго обяснение. Но какво ли целеше Мийкс? Дали се опитваше да сплаши Бен и да го накара да се върне — да го прогони обратно през прохода на времето? Малко вероятно. По-скоро Мийкс явно целеше да го сплаши. Сигурно искаше да предупреди Бен, че знае за неговото завръщане. Но вероятно имаше и нещо друго. Видението му е било изпратено и за още нещо.

Отговорът му хрумна изведнъж. Видението бе предупреждение не само за Бен; то бе предупреждение и за Мийкс, че Бен се връща!

Това видение сигурно трябваше да накара магьосника да бъде нащрек и да го предупреди, че Бен е дошъл от Отвъдната земя!

Напълно вероятно. Основателно можеше да се очаква, че Мийкс ще използва някаква хитрост — магия или нещо друго — която да го предупреди, в случай че провалилите се крале на Отвъдната земя се върнат обратно в някогашния си свят с медальона. След като бъде предупреден, Мийкс можеше да тръгне подире им...

А в случая подир него.

Беше късен следобед, когато шофьорът го остави пред входните стъпала на Холидей Ин в центъра на Уейнсбъроу. Продължаваше да вали, беше се спуснал мрак. Бен каза на шофьора, че е в отпуска и е вървял нагоре по пътя на север от Стоунтън, но лошото време го е принудило да се откаже от намеренията си и да потърси помощ. Шофьорът го гледаше, като че ли е полудял. „Времето било такова от седмици насам“ — срязва го той. Бен сви рамене, плати в брой и побърза да влезе в хотела.

Преди да приближи до гишетото, той спря, за да види датата на един вестник, оставен на масата във фоайето. Беше петък, девети декември. Година и десет дни, след като бе преминал прохода на времето от Сините планини на Вирджиния за Отвъдната земя. Значи наистина времето в двата свята протичаше синхронно.

Нае стая за нощуване, поръча дрехите му да бъдат почистени и изсушени, взе горещ душ, за да се стопли и си поръча вечеря в стаята. Докато чакаше храната и дрехите си, се обади на летището, за да си запази билет за Чикаго. Нямаше полети до сутринта. Трябваше да вземе самолет за Вашингтон, след което да се прехвърли за Чикаго. Той прие резервацията и затвори телефона. Записа сметката на кредитната си карта.

Чак по време на вечерята му хрумна, че използването на кредитната карта, за да плати самолетния си билет, не е най-уместното, което можеше да направи. Бе седнал в края на леглото пред телевизора с подноса в скута си, завит в хавлия на Холидей Ин, при стайна температура около 20 градуса. Дрехите му още ги нямаше. Том Брокър представяше новините и на Бен внезапно му хрумна, че в един свят с толкова развити комуникации и компютъризирана кредитна мрежа той може да бъде проследен твърде лесно. Щом Мийкс си бе направил труда да изпрати онова привидение пред прохода на времето, за да

бъде предупреден за връщането на Бен, той сигурно щеше да предприеме и още нещо. Би могъл да предположи, че Бен ще се опита да посети Чикаго и вероятно ще отпътува дотам със самолет. Би могъл да направи справка по кредитната му карта за датата и крайния пункт на полета.

Щеше да причака Бен още щом излезе от самолета.

При тази мисъл Бен изгуби целия си апетит. Той остави подноса встрани, изключи телевизора и започна внимателно да обмисля положението, в което се бе озовал. Абърнати се оказа прав. Начинанието му изглеждаше по-опасно, отколкото си бе представял. Но всъщност нямаше друг избор. Трябваше да се върне в Чикаго, за да провери дали сънят му, свързан с Майлс, имаше нещо общо с истината. Мийкс сигурно щеше да го причака все някъде. Трябваше само да избегне ненадейната среща с него.

Поусмихна се. Това беше лесно.

Получи си дрехите обратно около девет часа и в десет заспа. Събуди се рано на другата сутрин, закуси, праметна брезентовия чувал през рамо и нае кола за летището. Хвана самолета за Вашингтон, анулира резервацията за Чикаго, след което се отправи към друга авиолиния, купи си билет за Чикаго под друго име, като плати в брой и полетя още преди обяд.

„Нека сега да ме търси Мийкс“ — каза си той.

Той затвори очи и се отпусна, замислен за странните обстоятелства, които го бяха накарали да напусне своя дом в Чикаго, за да тръгне към неизвестността. Спомените го накараха да поклати глава укоризнено. Може би като Питър Пан и той така и не бе успял да порасте. На времето бе адвокат, наистина добър адвокат, на когото залагаха много онези, от които зависеше всичко в професията. Имаше съвместна практика със своя приятел и дългогодишен съдружник Майлс Бенет и двамата си пасваха като чифт стари обувки — Бен, красноречив и смел съдебен адвокат, Майлс — стабилен и консервативен следовател. Майлс често не одобряваше случаите, с които се заемаше Бен, но Бен винаги успяваше да се приземи на крака, въпреки височините, от които настояваше да скача. Той бе спечелил множество битки в съдебните зали — битки, в които неговите опоненти се опитваха да го закопаят под лавина от добре платена риторика и документация, хитрувания с точките на закона, отлагания и

какви ли не трикове. Майлс остана толкова удивен, когато успя да спечели случая с Додж Сити Експрес, че започна да го нарича Док Холидей, съдебният гангстер.

Бен се усмихна. Хубаво време беше.

Ала хубавото време свърши, когато загина Ани. Тогава той напълно изгуби всякаква радост от живота. Съпругата му бе загинала при автомобилна катастрофа, бременна в третия месец и той бе загубил всичко. Затвори се в себе си и започна да страни от всички, освен от Майлс. Поначало си беше самотник и си мислеше понякога, че смъртта на жена му и детето само бяха подтикнали проявлението на истинската му същност. Живееше като в унес, не различаваше дните и събитията. Усещаше как постепенно се отчуждава от самия себе си.

Не беше трудно да се досети какво щеше да стане с него, ако не се бе натъкнал на загадъчното обявление в коледната книга на желанията на фирмата „Роузънс“, че се продава престолът на кралството на Отвъдната земя. Първоначално това му се бе сторило смехотворно — някакво си кралство на фантазии с магьосници и вещици, дракони и красавици, рицари и злосторници, което се продаваше за един милион долара. Та кой ли глупак можеше да повярва на всичко това? Но отчайващото чувство на неудовлетворение от живота го накара да изпробва шанса си и да разбере дали тази невероятна фантазмагория не крие нещо реално. Струваше си да се поеме всякакъв риск, който можеше да му помогне да дойде на себе си. Тогава преодоля всичките си колебания, събра си багажа и нае полет до Ню Йорк, за да посети кантората на „Роузънс“ и да разбере за какво става дума.

За да се извърши покупката, трябваше да се проведе събеседване. Събеседникът бе Мийкс.

В съзнанието му внезапно изплува познатият образ на Мийкс — високият старец с шептящ глас и безжизнен поглед, който приличаше на ветеран от войните. Това събеседване бе единствената им среща лице в лице. Мийкс бе одобрил кандидатурата му за крал на Отвъдната земя — защото по-скоро вярваше, че ще се провали, отколкото, че ще успее. Бе го убедил да приеме покупката. Мийкс го бе омагьосал като змия плячката си.

Ала го беше подценил.

Бен отвори очи и си прошепна: „Точно така, Бен Холидей — той наистина те подцени. Сега трябва да се постараяш ти да не го подцениш.“

Самолетът се спусна на пистата в Чикаго малко след три и Бен нае кола за града. Шофьорът говореше през цялото време предимно за спорт: отборът на бойскаутите бил губещ този сезон, борците се надявали да победят Йордания, Блэкхоукс получил травма, „Мечките“ били 13 на 1. Чикагските „Мечки“ ли? Бен слушаше и от време на време отвърщаше по нещо, а някакъв тих вътрешен глас му нашепваше, че в този разговор нещо не е както трябва. Стигнали бяха почти центъра на града, когато най-сетне разбра какво е. Беше езикът. Разбираше го, макар да не беше го говорил повече от година. В Отвъдната земя слушаше, говореше, пишеше и мислеше на езика на Отвъдната земя. Това ставаше благодарение на магията. Но ето го сега тук, отново в някогашния свят, завърнал се в добрия стар Чикаго, й слушаше шофьора на таксито да говори английски — или някакъв негов жаргон — сякаш това бе най-естественото нещо на света.

„И вероятно наистина е така“ — помисли си той и се усмихна.

Накара шофьора да го остави пред един хотел, защото не му се искаше да се връща в някогашната си мансарда, нито да се среща все още с приятели и познати. Станал беше предпазлив. Не преставаше да мисли за Мийкс. Регистрира се под друго име, плати в брой за една нощ и хотелиерът го заведе до стаята му. Благодареше на решението си предвидливо да вземе няколко хиляди долара в брой преди година, когато тръгна за Отвъдната земя. Беше го направил между другото, но сега се оказваше много разумно. Парите му позволяваха да не използва кредитна карта.

Той излезе от стаята с парите и сметката в единия от джобовете на туристическия си костюм, взе асансьора за долния етаж, излезе от хотела и тръгна към Уотър Тауър Плейт. Направи някои покупки — спортно сако и панталони, ризи за преобличане, вратовръзка, чорапи и бельо и чифт мокасини, плати в брой и тръгна да се връща. Не искаше да се набива на очи, а спортният костюм и маратонките в центъра на Чикаго твърде много се набиваха на очи. Тези дрехи просто не му подходяха. Понякога външният вид е всичко — особено при пръв поглед. Тъкмо за това и не доведе някой от приятелите си. Едно говорещо куче, две ухилени маймуни, момиче, което се превръщаше в

дърво, магьосник, чиято магия често му изневеряваше, трудно биха могли да бъдат отминати незабелязано по Мичиган авеню!

Той веднага се разкая за една такава неправдоподобна характеристика на приятелите си. Те не заслужаваха ирония. Колкото и особени да бяха, те се оказаха истински приятели. Стояха до него, когато това наистина бе необходимо, когато бе опасно и когато собственият им живот бе застрашен. Рядко се срещаха такива приятели.

Изви се вихрушка и той смръщен наведе глава.

А и освен това, та няма той самият не бе също толкова странен?

Та няма не беше сам Паладин?

Опита се да се отърси от тази мисъл, ядосан на себе си, и забърза да пресече на зелено.

Купи си няколко вестника и списания във фоайето на хотела и се оттегли в стаята си. Поръча си вечеря и докато я чакаше, започна да убива времето, като чете вестниците, за да се ориентира в онова, което се бе случило по време на неговото отсъствие. Прекъсна само колкото да чуе международните и вътрешни новини и вечерята му пристигна. Продължи да чете, докато вечеряше. Наближаваше седем часа и той реши да се обади на Ед Самюелсън.

Две бяха причините Бен да се завърне в Чикаго. Едната да посети Майлс и да види дали сънят, свързан с приятеля му, е верен. Втората, за да уреди финансовите си дела окончателно. Реши, че първото може да почака до сутринта, но второто нямаше защо да се отлага. А това означаваше да се обади на Ед.

Ед Самюелсън бе неговият счетоводител, шеф на счетоводната фирма на Хин Самюелсън и Роуфър. Бен му бе поверил да се разпорежда с неговото състояние — едно твърде значително състояние — преди да тръгне за Отвъдната земя. Ед Самюелсън беше най-подходящият човек, на когото да бъде поверено счетоводството — дискретен, надежден и отговорен. Понякога му се струваше, че Бен е напълно полудял що се отнася до финансовите му дела, но зачиташе факта, че той има правото да се разпорежда с парите си, както желае. Един от тези случаи бе, когато Бен реши да купи престола на Отвъдната земя. Ед изтегли необходимите авоари, за да осигури един милион долара за покупката и получи пълномощия да се грижи за

останалите в отсъствието на Бен. Направи всичко това, без да има и най-малка представа за намеренията на Бен.

Бен не бе споделил своите намерения с никого и не възнамеряваше да го прави и сега. Ала знаеше, че Ед ще приеме тези условия.

Той поемаше известен риск, като се обаждаше на Ед Самюелсън. Можеше да предположи, че Мийкс знае, че Ед се занимава с финансовите му дела и би могъл да подслушва телефона му. Имаше известна параноя в подобно предположение, но с Мийкс шегата не биваше. Бен можеше само да се надява, че Мийкс би поставил подслушвателно устройство на телефона в офиса на Ед Самюелсън, а не на домашния му телефон.

Обади се на Ед, който току-що бе вечерял и в продължение на десет минути му се наложи да го убеждава, че е наистина той, Бен Холидей. После го предупреди да не казва абсолютно на никого за обаждането му и да се прави, че подобно обаждане не е имало. Ед, както винаги при подобни странни изисквания, го попита дали не му се е случило нещо. Бен го увери, че не и че просто засега не е удобно да се знае за неговото пристигане. Увери го, че възнамерява да се види с Майлс, но времето му не позволява да се среща с никой друг.

Ед се успокои. Търпеливо изслуша Бен, който му даде своите разпореждания. Бен обеща да мине на другия ден на обяд покрай офиса му и да подпише необходимите документи. Ед стоически въздъхна и се съгласи. Бен му пожела лека нощ и остави слушалката.

Двайсет минути под душа му помогнаха да се освободи от напрежението и от надигащото се безпокойство. Излезе от банята и се пъкна в леглото с някои списания и вестници. Зачете ги, но се отказа и се унесе в дрямка. Само след няколко минути бе дълбоко заспал.

През тази нощ сънува Паладин.

В началото бе сам, застанал на един горист склон и загледан в обвитата в мъгла долина на Отвъдната земя. Синьото и зеленото се сливаха в пресечната линия между небето и земята и на него му се струваше, че само да протегне ръка и ще ги докосне. Въдъхна дълбоко хладния и освежителен въздух. Виждаше всичко необикновено ясно.

Подир туй сенките се снишиха и скупчиха наоколо му, сякаш бе нощ. Шепоти и викове изпълниха боровата горичка. Той се хвана за медальона в очакване на онова, което ще се случи. Чувстваше, че

отново ще му потрябва и беше доволен. Съществува, заключено вътре в него, отново щеше да бъде пуснато на свобода!

Нещо се стрелна встрани от него и един чудовищно черен силует пристъпи напред. Беше еднорог с огнени очи и огнен дъх. Той обаче се преобрази почти мигновено. Превърна се в дявол. Подир туй се преобрази отново.

Беше Мийкс.

Магьосникът махаше към него — висок, прегърбен, заплашителен силует, с лице, покрито с люспи като гущер. Той настъпваше към Бен и с всяка стъпка ставаше все по-огромен, превръщаше се в нещо неузнаваемо. Бен усети с ноздрите си полъха на страха, полъха на смъртта.

Ала нали самият той е Паладин, странстващият рицар, чиято бродеща душа бе намерила приют в неговото собствено тяло, защитникът на краля, който никога не бе загубил дори и една единствена битка и на когото нищо не можеше да устои. Той извика тази друга своя същност на живот със страхотна сила и въодушевление. Озова се обвит в броня и полъхът на страха и смъртта отстъпи на парещия дъх на метал, кожа и смазочно масло. Вече не беше Бен Холидей, а същество от друго време и място, което помнеше само битки, двубои и победи, борба и смърт. В съзнанието му бушуваха войни и му се мяркаха видения на сражаващи се чудовища, оковани в желязо, които се мятат насам-натам, обгърнати от пламъци. Звънтеше метал чуваха се гневни ругатни и крясъци. Падаха мъртви тела, разкъсани и смазани.

Гореше от възбуда!

О, Боже, чувстваше се възроден!

Мракът се надигаше насреща му. Сенките приближаваха с дебнещи пипала и той яростно излезе насреща им. Белият кон, който яздеше, летеше напред, сякаш тласкан от вътрешен огън, който не можеше да овладее. Боровете покрай него се плъзгаха и сливаха в едно, земята изчезваше. Мийкс се превърна в призрак, който той не можеше да достигне. Носеше се напред, полетя от края на горичката в нищото. Възбудата изчезна. Отнякъде в нощта се надигаше ужасяващ вой. Падайки, осъзна, че това е собственият му вой.

Подир туй сънищата го напуснаха, но той спа зле през цялата останала нощ. Събуди се призори, взе душ, поръча си закуска в стаята,

нахрани се, облече дрехите, които си беше купил вчера и нае такси пред хотела малко след девет часа. Взе със себе си и брезентовия чувал. Едва ли щеше да се върне тук.

Таксито го понесе на юг по Мичиган авеню. Беше съботен ден, но улиците започваха да се пълнят с хора, тръгнаха на коледни покупки, които искаха да избегнат натовареното движение през уикенда. Бен седеше спокойно в таксито и не им обръщаше внимание. Радостите от приближаващия празник бяха последното, за което можеше да помисли.

Снощният сън все още го изпълваше с мрачни предчувствия. Този сън и истините, които му разкри, го плашеха.

Още не бе овладял напълно истинската същност на Паладин. Беше се преобразявал в този рицар в броня само веднъж, и то по-скоро случайно, отколкото съзнателно. Превърнал се бе в Паладин, защото трябваше да оцелее. Но преображението бе плашещо, то означаваше да излезе от своята кожа и да влезе под нечия чужда — на някого или нещо. Мислите на онова друго създание бяха сурови и жестоки, мисли на воин, на гладиатор. Това бяха мисли, изпълнени с кръв и смърт, пълната история на борбата за живот, която Бен едва започваше да разбира. Тя го изпълваше с откровен ужас. Чувстваше, че не може да владее докрай онова друго същество. Можеше само да се преобрази в него каквото и да значи това.

Не беше убеден дали може да го направи повторно. Не беше се опитвал, нито имаше желание да опитва.

Но нещо в него го тласкаше към това — също както в съня. Нещо му нашепваше, че един ден ще му се наложи повторно да се преобрази.

Поиска да го закарат до кантората на Холидей и Бенет. В събота тя не работеше, но Майлс Бенет щеше да бъде там. Майлс винаги ходеше в събота и работеше до обяд, като сверяваше диктовките и извършената следователска работа през седмицата, възползвайки се от отсъствието на всички досадници, които го прекъсваха и ядосваха през работно време.

Бен плати на шофьора и слезе на една пресечка близо до кантората от отсрещната страна на улицата. Бързо се скри във входа на някаква друга сграда. Покрай него минаваха пешеходци, които не му обръщаха никакво внимание, погълнати от собствените си грижи.

Колите бързо се стрелкаха по улицата. По края бяха паркирани коли, но в тях нямаше никого.

— Предпазливостта няма да ми навреди — каза си той, въпреки това.

Излезе от входа, пресече улицата на зелена светлина, приближи сградата и влезе през стъклената врата във фойето. Не забеляза нищо необичайно, нищо особено.

Побърза към отворения асансьор, влезе и натисна петнайсети етаж и се загледа как вратата се затваря. Асансьорът започна да се изкачва. „Само след няколко минути“ — помисли си той. А ако случайно Майлс го нямаше, просто щеше да отиде в дома му.

Но се надяваше да не се наложи. Все му се струваше, че няма да има време. Неизвестно дали поради съня, или поради обстоятелствата на неговото завръщане, определено имаше чувството, че нещо не е наред.

Асансьорът намали ход и спря. Вратите му се отвориха и той излезе в коридора.

Дъхът му спря. Отново се бе озовал лице срещу лице с Мийкс.

Куестър Тюс изчисти паяжините, които бяха премрежили тесния каменен вход на разрушената кула на замъка и влезе. Закашля се от праха, който запуши ноздрите му и недоволно промърмори нещо срещу влагата и мрака. Трябваше да се досети да донесе факла.

До него нещо просветна и той видя запалена факла. Буниън му подаде дръжката ѝ.

— Тъкмо се канех да използвам магията си и да си направя сам! — каза подразнен магьосникът, но коболдът само се ухили насреща му.

Намираха се сред срутените стени на Мъррук, древната крепост, която Куестър бе видял в съня си за изчезналите магически книги. Намираха се далеч на север от Сребърния дворец, високо в Мелкорските планини. Вятърът плющеше сред разрушените камъни и виеше надолу из празните коридори. Хлад лъхаше сред застоялия въздух, сякаш зимата приближаваше. Стаите и коридорите бяха запустели.

Куестър вървеше напред и се озърташе да забележи нещо познато. Спускаше се здрач, а той нямаше никакво желание да се скита

из тази мрачна гробница след мръкнало. Като магьосник, той долавяше някои неща, които си оставаха скрити за останалите, и чувстваше, че над това място витае някакво зло.

Известно време опипваше пътя си, след което му се стори, че разпозна коридора, през който беше влязъл. Мина през всичките му завои, взирайки се в мрака. Паяжините и прахът се изпречваха на пътя му и му се явяваха паяци с размера на плъхове и плъхове, едри като кучета. Те пробягваха и пълзяха навсякъде и на него му се налагаше да внимава при всяка стъпка. Това беше наистина досадно. Изкушаваше се да използва магия, за да ги обърне на прах и да остави вятърът да ги издуха.

Коридорът свърна надолу и формата на стените му забележително се промени. Куестър забави ход, взирайки се в камъните. Изведнъж целият се изопна.

— Това място ми е познато! — възкликна той с развълнуван шепот. — Това е тунелът, който ми се яви насън!

Буниън взе факлата от ръката му без дума да каже и го поведе надолу. Куестър бе твърде развълнуван, за да възрази каквото и да било, и веднага го последва. Коридорът ставаше по-широк и по-светъл, нямаше ги вече паяжините, праха, гризачите и насекомите. От камъните се носеше по-различен дъх, нещо като слабо ухание на мускус. Буниън крачеше енергично и Куестър успяваше понякога да зърне само отблясъците на факлата. Всичко беше както в съня!

Тунелът продължаваше, врязвайки се все по-надълбоко в планинската скала — лабиринт от празни коридори и вити стълбища. Буниън вървеше отпред, взирайки се напрегнато. Куестър дишаше направо във врата му.

Тунелът свърши пред една каменна врата, белязана с тайнствени знаци и руни. Куестър целият трепереше от вълнение. Опипа знаците с ръка, която сякаш ги познаваше добре. Докосна се до нещо, от което вратата сама се отвори с леко скърцане.

Озоваха се в огромна стая, чийто под се състоеше от добре огладени гранитни блокове. Този път отпред вървеше Куестър, следвайки запечаталия се образ в съзнанието му, спомена за неговия сън. Отиде в средата на стаята, съпроводен от Буниън и стъпките им глухо отекваха.

Спряха пред една гранитна плоча на входа с гравирани върху нея еднорог.

Куестър Тюс ококори очи. Еднорог? Той неспокойно потърка брада. Тук имаше нещо съмнително. В съня му нямаше спомен за еднорог. Наистина имаше знак, изрязан в камъка, но дали това беше знакът на еднорог? Това едва ли можеше да бъде случайно съвпадение...

В първия момент му се поиска да се обърне, да се върне право, откъдето бе дошъл, и да се откаже от всичките си намерения. Някакъв вътрешен глас му нашепваше, че трябва да постъпи точно така. Тук имаше скрита някаква опасност. Той я чувстваше, усещаше я и бе изпълнен със страх.

Но изчезналите магически книги бяха твърде голяма съблазън. Той протегна ръка и опипа с пръстите си рога на създанието — отново пръстите му сякаш се движеха от само себе си. Каменният блок се помръдна и се приплъзна встрани, намествайки се в точно оразмерен улей.

Куестър Тюс се надвеси над отворилата се дупка.

Там се забелязваше нещо.

Нощта бе обгърнала Езерната страна в мъгли и сенки и светлината на цветните луни и сребристите звезди едва се процеждаше, отразявайки се в равната повърхност на Ирилин. Уилоу стоеше сама край брега на малък приток, обкръжен от канадски тополи и кедри, водите на езерото се плискаха в краката ѝ. Бе гола, внимателно остави дрехите си на тревата зад гърба си. Лек ветрец нежно докосваше зеленикавата ѝ кожа, разбъркваше дългата ѝ до кръста смарагдова коса и къдреше кичурите, в които бяха обраснали прасците и ръцете ѝ. Тя потръпваше от докосването на вятъра. Бе невъобразимо красива, едновременно човек и вълшебно същество, и можеше да бъде взета за потомка на митическите сирени, които съблазняваха мъжете, за да ги тласнат към гибел сред скалите на древните морета. Над езерото се носеха резките писъци на нощни птици и отекваха в тишината. Уилоу им подсвиркваше в отговор.

Тя вдигна глава и подуши въздуха, както правеха животните. Парснип нетърпеливо я чакаше пред стана им на петдесет метра в

гората и огънят, който бе стъкмил, за да приготви храната, се забелязваше сред дърветата. Тя бе дошла сама в Ирилин, за да се окъпе и да се потопи в спомените си.

Предпазливо пристъпи във водата и топлината приятно я обгърна. Тук бе срещнала Бен Холидей, тук те се бяха видели за първи път, както се къпеха голи в цялата им непосредственост. Тъкмо тук тя бе узнала, че това е мъжът, на когото принадлежи.

Тя леко се усмихна при мисълта за вълшебството на онзи миг. Казала му бе какво ще стане и докато той се съмняваше — всъщност съмняваше се все още — нейната сигурност никога не я бе напускала. Съдбата, предопределена при раждането ѝ и предречена по вълшебен начин чрез оплитането на цветята в мига на нейното зачатие, не можеше да я подведе.

О, тя наистина обичаше този чужденец Бен Холидей! Момичешкото ѝ лице цялото се озари, но след това помръкна. Липсваше ѝ Бен. Тревожеше се за него. Нещо в съня, който ѝ се беше явил, я изпълваше с безпокойство, което не можеше да си обясни. Имаше нещо загадъчно в тези сънища, което вещаеше опасност.

Тя нищо не каза на Бен, защото по интонацията, с която ѝ бе разказал съня си, тя разбра, че твърдо е решен да тръгне. Знаеше, че няма да го отклони от намерението му и не бива да опитва. Той сам съзнаваше рисковете и ги бе приел. Нейната тревога не можеше да се опълчи срещу неговата решителност.

Вероятно затова не му разказа целия си сън. В нейния сън имаше нещо особено в сравнение с неговия и с този на Куестър Тюс. То бе едва доловимо и беше трудно да се обясни, но все пак го имаше. Тя клекна в плитчините и смарагдовата ѝ коса се разпръсна като ветрило и обгърна раменете ѝ като шал. Започна да чертае нещо по повърхността на водата с пръста си и споменът за съня ѝ се върна. „Притеснението ѝ се поражда от настроението на съня — помисли си тя — от начина, по който го възприема“. Представите бяха живи, събитията ясни. Но някак си не можеха да се предадат — не се поддаваха на описание. Имаше чувството, че споменът, който ѝ бе оставил сънят, бе маска на истината.

Спря да чертае с пръста си и се изправи. „Каква бе истината — питаше се тя — скрита зад маската?“

Лицето ѝ още повече посърна. Защо не се бе противопоставила на решението на Бен. Не трябваше да го пуска да тръгва или поне трябваше да настоя да замине заедно с него.

— Не, всичко ще бъде наред — шепнеше си тя настойчиво.

Вдигна поглед към небето и се остави на лунните лъчи да я приласкаят. Утре щеше да поиска от майка си съвет, защото майка ѝ приличаше на вълшебните същества от мъглите. Сигурно знаеше нещо за черния единорог и златната юзда и щеше да я посъветва какво да прави Скоро двамата с Бен отново щяха да бъдат заедно. Тя влезе дълбоко сред притъмнялото езеро, остави се водите да я обгърнат и спокойно заплува.

СЕНКИ

Втората поява на Мийкс не предизвика у Бен Холидей такава паника, както първата. Той не застина на място, не се обърка. Беше изненадан, но не и зашеметен. Този път знаеше какво може да очаква. Това беше само по-редното призрачно видение на отвергнатия магьосник — висок, прегърбен силует, с оловносинкава мантия, със сплъстена бяла коса и сбръчкано прежълтяло лице, с черна кожена ръкавица на едната ръка, разтворена като лапа, и все пак, само видение.

Нали така?

Мийкс се насочи право към него и внезапно Бен изгуби своята увереност. Стъкленосините му очи просветваха от омраза и суровите му черти бяха разкривени, наподобяващи нещо не съвсем човешко. Мийкс все повече приближаваше, плъзгайки се безшумно в празния коридор с флуоресцентно осветление и ставаше все по-огромен. Бен едва не побягна, като плъзгаше пръсти по очертанията на медальона под ризата си. Но какво ли можеше да му помогне медальонът в този случай? Мислеше, трескаво. Камъкът с руните, просветна му внезапно! Камъкът щеше да му покаже дали го заплашва нещо! Той претърси трескаво джоба на панталоните си, за да открие камъка, докато в същото време силуетът с мантията все повече приближаваше. При цялата си твърда решителност Бен отстъпи назад. Не можеше да открие камъка!

Мийкс се изпречи право пред него, мрачен и заплашителен. Бен примигна, когато магьосникът му препречи светлината.

Когато отвори очи, се озова сам сред пустия коридор, загледан в празното пространство и заслушан в тишината.

Мийкс бе изчезнал — поредното безплътно привидение.

Бен откри камъка с руните в дъното на джоба си и го извади на светло. Беше кървавочервен и изгаряше пръстите.

— Дявол да го вземе! — промълви той разярен и уплашен едновременно.

Трябваше му известно време, за да събере мислите си и да огледа коридора, за да се увери, че нищо не е убягнало от погледа му. После се изправи, защото внезапно установи, че все още стои в защитна, полуклекнала поза. Отдалечи се от асансьора. Нищо наоколо му не помръдваше. Изглежда наистина беше сам.

Но защо му се беше явило това второ видение? Дали беше поредното предупреждение? И дали този път предупреждението бе насочено към него? Какво беше всичко това?

Още миг се поколеба, преди рязко да свърне вляво към стъклените врати пред офисите на Холидей и Бенет. Каквото и да става, трябваше да продължи. Мийкс знаеше, че той непременно ще потърси Майлс. Но от това не следваше, че е тук или дори наблизко. Привидението беше може би поредният сигнал, който трябваше да го предупреди за появата на Бен. Ако Бен побързаше, можеше да си свърши работата, преди Мийкс да успее да направи каквото и да било.

Във фоайето на кантората лампите бяха угасени. Той натисна дръжката на входната врата и установи, че е заключена. И това беше естествено. Майлс никога не отключваше входната врата и не палеше лампите, когато работеше сам. Бен очакваше това. Той измъкна своя ключ и го пъкна в ключалката. Отключи с лекота. Влезе, пъкна ключа в джоба си и вратата зад него се затвори.

Вътре тихо свиреше радио — любимият на Майлс Уили Нелсън. Бен надникна в коридора и видя запаленото осветление в кабинета на Майлс. Усмихна се. Старият приятел беше на мястото си.

Вероятно. Отново бе обхванат от съмнение и недоверие и усмивката му помръкна. „Трябва да бъде предпазлив“ — каза си той като заклинание срещу лоши духове. Поклати глава. Как му се щеше да може да предвиди намеренията на Мийкс.

Тихо премина през коридора и застана пред осветения вход. Майлс Бенет седеше на бюрото си сам, прегърбен над юридическите си книжа с един жълт, плътно изписан бележник до себе си. Беше дошъл на работа със сако и вратовръзка, но бе разхлабил вратовръзката, свалил сако и сега седеше с навити ръкави и откопчана яка. Вдигна поглед, когато усети присъствието на Бен и направо зяпна.

— Господи, боже мой! — надигна се той, но отново се отпусна на мястото си. — Док, това ти ли си?

Бен се усмихна.

— Самият аз. Как си, приятелю?

— Мене ли питаш как съм? — Майлс не вярваше на ушите си. — Та що за въпрос е това? Ти се запиляваш някъде из Шанганайка или кой знае къде, няма те повече от година, никаква вест не се чува от тебе, после, а появяваш един ден направо отникъде — и искаш да знаеш как съм аз! Направо чудничко, Док!

Бен кимна безпомощно, без да знае какво да каже Майлс го остави в това неудобно положение за момент, след което се разсмя и скочи на крак, подобен на голяма рошава мечка в работен костюм.

— Хайде, Док! Не стой на входа като завърналия се блуден син — макар да си точно това! Влизай, намествай се и разказвай за всичко! По дяволите, не мога да повярвам, че си ти.

Той бързо излезе зад бюрото, протегна едрата си ръка и силно стисна ръката на Бен.

— Направо бях на път да те отпиша, знаеш ли? Отписал те бях. Помислих си, че сигурно ти се е случило нещо, щом не се обади толкова време. И без това при нашата работа човек може да допусне и най-лошото. Какво ли не ми мина през ум. Даже възнамерявах да се обадя на полицията, но не се осмелявах да разкажа на когото и да било, че партньорът ми е отишъл да гони пигмеи и дракони!

И той отново се разсмя, разсмя се толкова силно, че очите му се просълзиха и Бен също започна да се смее.

— Та те сигурно получават подобни обаждания непрекъснато.

— Разбира се, та нали затова Чикаго е толкова велико градче! — Майлс избърса очи. Беше облечен в смачкана синя риза и официални панталони. Приличаше малко на великана Мърфи. — Хей, Док, така се радвам да те видя.

— И аз, Майлс — и той се огледа наоколо. — Май тук всичко си е все същото.

— Ами да, пазим всичко тук като музей на твоята памет — Майлс се огледа наоколо и сви рамене. — Такова историческо място — усмихна се, поизчака Бен да каже нещо, но Бен мълчеше и той нервно се поизкашля. — Ето те значи, а? Ще ми разкажеш ли какво ти се случи в онази вълшебна страна, Док? Ако не ти е трудно, разбира се. Можем и да не говорим за това, ако предпочиташ...

— Можем да говорим.

— Не, не, няма смисъл. Забрави това. Остави цялата тази работа — някак си се обърка Майлс. — Толкова ме изненада тази твоя внезапна поява... Я виж, имам нещо за теб! Пазя го за времето, когато отново ще се видим. Ето тук, в чекмеджето е — и той бързо отиде до бюрото и започна да рови в най-долното чекмедже. — А, ето го!

Измъкна бутилка „Гленливет“ и я тропна на масата. Появиха се и две чаши.

Бен поклати глава и се усмихна от удоволствие. Любимото му уиски.

— Колко време мина, Майлс — призна той.

Майлс разчупи пломбата, отвори бутилката и наля по два пръста във всяка от чашите. Подаде едната през бюрото на Бен и вдигна своята за наздраве.

— За престъпленията и други развлечения! — възкликна той.

Бен се чукна с него и двамата отпиха. Уискито беше приятно и загарящо. Двамата приятели се настаниха един срещу друг на бюрото. В настъпилата моментна тишина Уили Нелсън продължаваше да пее.

— Е, ще ми кажеш ли или не? — попита накрая Майлс, отново променил намеренията си.

— Не зная.

— Но защо? Нали знаеш, че няма от какво да се притесняваш с мен. Няма защо да ти е неудобно, ако нещо не е станало според очакванията ти.

В съзнанието на Бен нахлуха спомени. Не, наистина нещата не се бяха развили според очакванията му. Но не в това беше работата. Проблемът беше да реши какво може да разкаже на Майлс и какво не. Не беше лесно да се обясни Отвъдната земя. Все едно да разкажеш на родителите си за Сузи от първия гимназиален бал.

Все едно да твърдиш, че дядо Коледа наистина съществува.

— Достатъчно ли ще е да ти кажа, че намерих онова, което търсех? — попита той Майлс след известен размисъл.

Майлс помълча.

— Е, щом така е най-добре за теб — отвърна накрая той. После се подвоуми. — Смяташ ли, че така е най-добре, Док?

Бен кимна.

— Поне засега.

— Разбирам. Ами по-късно? Ще можеш ли по-късно да ми кажеш? Неприятно ми е да мисля, че никога няма да разбера нещо повече. Струва ми се направо непоносимо. Тръгваш оттук, за да търсиш дракони и прелестни девойки напълно отчаян и аз ти казвам, че си полудял. Ти вярваше в онова въображаемо царство, където магията е реална и наистина живеят вълшебни същества, а аз ти казах, че това е невъзможно. Разбираш ли, Док, трябва да зная кой от нас двамата е бил прав. Трябва да узная, дали наистина са възможни мечти като твоите. Наистина трябва да узная.

На закръгленото му лице се изписа разочарование. Бен изпита съчувствие към стария си приятел. Майлс бе посветен в цялата тази работа от самото начало. Единствен той знаеше, че Бен е похарчил милион долара, за да купи някакво царство на фантазията, каквото хората със здрав разум са убедени, че не може да съществува. Само той знаеше, че Бен е тръгнал да търси такова царство. Знаеше началото на историята, но не и края ѝ. И това го измъчваше.

Ала Бен трябваше да се съобрази не само с неудовлетвореното любопитство на Майлс. Трябваше да помисли и за неговата сигурност. Известни знания могат да се окажат опасни. Засега Бен не знаеше каква опасност представлява Мийкс и за двама им. Все още не знаеше до каква степен сънят му отговаряше на истината. Майлс изглеждаше напълно добре, но...

— Майлс, обещавам да ти разкажа всичко един ден — отвърна той, опитвайки се да му вдъхне доверие. — Не зная кога, но обещавам ти да ти разкажа. Трудно е да се говори за това — както ми беше трудно да говоря за Ани. Никога не съм можел да говоря за нея без... да се разстроя. Нали помниш?

Майлс кимна.

— Помня, Док — усмихна се той. — Вече не те ли преследва призрактът ѝ?

— Не, вече не. Но ми трябваше много време, а и много неща се промениха при мен — той замълча, като си спомни как, докато стоеше сам сред мъглите на вълшебния свят, се беше изправил пред собствените си страхове, стаени дълбоко в него. И имаше чувството, че е предал своята покойна съпруга. — За да разкажа за това къде съм бил и на какво съм се натъкнал, ми е нужно време и помощ. Трябва да си дам сметка за още някои неща...

Той замълча, като въртеше чашата с уискито между пръстите си на бюрото.

— Добре, Док — бързо отвърна Майлс и сви рамене. — Достатъчно е, че се върна и че си добре. Останалото по-късно. Зная това.

Бен остана загледан в уискито известно време, после вдигна очи към Майлс.

— Тук съм за кратко, приятелю. Нямам възможност да остана.

Майлс изглеждаше разколебан, след което се насили да се усмихне.

— Ей, какво искаш да кажеш? Сигурно има някаква причина да се върнеш, нали? Е, каква е тя? Пропуснал си някои спортни състезания, маратона, изборите и всички прояви през активния сезон в Чикаго. Да не си дошъл за някоя от тях?

Бен не можа да сдържи усмивката си.

— Това е добра идея, но не съм се върнал заради това. Върнах се, защото се тревожех за теб.

Майлс зяпна насреща му.

— Какво?

— Тревожех се за теб. Какво толкова има да се учудваш? Просто исках да съм сигурен, че си добре.

Майлс отпи голяма глътка от уискито и бавно се отпусна в мекия стол на бюрото си.

— Че защо да бъда зле?

Бен сви рамене.

— Не зная — канеше се да продължи, но се спря. — Е, по дяволите, ти и без това вече си мислиш, че съм загубил разума си, тъй че някоя и друга подробност повече не е от значение. Яви ми се един сън. Сънувах, че си наистина в беда и имаш нужда от мен. Не знаех каква е бедата, а само че е по моя вина. И така, върнах се, за да разбера, дали сънят ми е верен.

Майлс се вгледа в него като психиатър в особен случай, после пресуши уискито в чашата си и отново се приведе напред.

— Ти си полудял, Док, известно ли ти е това?

— Известно ми е.

— Всъщност си фантазираш разни неща.

— Така ли мислиш?

— Да. Сигурно се чувстваш виновен, загдето ме остави в най-натовареното време преди Коледа и аз трябваше сам да решавам купища случаи! Е, имам с какво да те зарадвам! Справих се с всичките и работата в кантората не пострада ни най-малко! — той замълча, след което се усмихна. — Наистина ни най-малко. Гордееш ли се с мен, Док?

— Да, Майлс, разбира се — Бен се навъси. — Значи в кантората няма никакви проблеми? С теб всичко е наред и от мен няма специална нужда?

Майл се надигна, взе бутилката „Гленливет“ и наля в чашите по още един пръст, като широко се усмихваше.

— Неприятно ми е да ти го кажа, Док, но всичко върви от добре по-добре.

Тъкмо в този момент Бен Холидей започна да подушва нещо гнило.

След петнайсет минути се намери на улицата. Беше останал при Майлс точно колкото да не създаде впечатление, че нещо сериозно не е наред. Беше останал, макар че един глас в него се надигаше и му подсказваше, че трябва да бяга, за да спаси живота си.

Такситата в събота сутрин бяха много редки, тъй че той хвана автобус за кантората на Ед Самюелсън, с когото имаше среща на обяд. Седна сам на предпоследното място, като стискаше брезентовата торба, както дете спасителен пояс, и се опитваше да се освободи от чувството, че е наблюдаван отвсякъде. Седеше свит в костюма и официалния си панталон и се надяваше да се освободи от вледеняването, което бе обхванало тялото му.

„Размисли като юрист, каза си той. Разсъди подробно за всичко!“

Сънят го беше подвел. Майлс Бенет не беше в беда и нямаше нужда от неговото съдействие. Възможно е сънят да беше само проява на чувството му за вина, че бе оставил приятеля си пренатоварен. Възможно бе сънищата на Куестър и Уилоу да бяха съвпаднали с неговия съвсем случайно. Но той смяташе, че не е така. Нещо бе предизвикало тези сънища — нещо или някой.

Мийкс.

Но какво ли целеше неговият враг?

Той слезе от автобуса на „Медисън“ и мина покрай няколко сгради, за да стигне кантората на Ед Самюелсън. Продължаваше да се

чувства преследван.

Срещна се със своя счетоводител и подписа няколко пълномощни, които да му дадат възможност да продължи да се занимава с неговите финансови дела в продължение на няколко години. Не очаквал да отсъства толкова, но човек никога не знае. Ръкува се на сбогуване с Ед и излезе от кантората в 12 и 35.

Този път почака да хване такси. Поиска от шофьора да го закара право на летището и хвана полетът в 13 и 30 на „Делта“ за Вашингтон. Озова се в столицата в 5 следобед и само след час взе самолет за Уейнсбъроу. През цялото време дебнеше, дали няма да срещне Мийкс. Някакъв човек в дрехи със защитен цвят втренчено бе вперил очи в него по време на полета от Чикаго. Една старица, която продаваше цветя, го спря на летището. Един моряк с брезентов чувал го блъсна, когато се обърна от гишето за билети. Но от Мийкс нямаше и следа.

На два пъти погледна камъка с руните по време на полета от Вашингтон за Уейнсбъроу. Първият път под въздействие на някаква интуиция, а после неохотно още веднъж. И двата пъти той светеше кървавочервен и пареше при докосване.

Тази нощ не продължи пътя си. Копнееше отчаяно да побърза и едва успя да се сдържи, но разумът надделя. Или може би страхът. Не му се искаше да попадне в Синята планина по мръкнало, защото лесно можеше да се изгуби или да пострада. А и нищо чудно Мийкс да го чакаше пред прохода на времето.

Спа зле и стана на зазоряване, облече се в туристическите дрехи и маратонките, хапна нещо, което по-късно не можеше да си спомни и се обади на пътната служба да го закара. Беше застанал във фойето с брезентовия чувал в ръка и неспокойно се вираше през стъклата. След малко излезе. Денят бе студен, сив и неприятен; единственото хубаво беше, че е сух. Във въздуха се носеше неприятен дъх и очите му горяха. Всичко му се струваше чуждо. Провери камъка с руните пет-шест пъти. Той продължаваше да гори яркочервен.

Таксито пристигна малко по-късно и бързо го понесе по пътя му. Малко преди обяд той вече се изкачваше по гористия склон на националния парк „Джордж Уошингтън“, оставяйки зад гърба си Чикаго, Вашингтон, Уейнсбъроу, Майлс Бенет, Ед Самюелсън, всичко и всички на света, спрямо които в този момент се чувстваше беглец и чужденец.

Откри безпрепятствено мъглите и дъбовете, които бележеха входа към прохода на времето. От Мийкс нямаше и следа — нито привидна, нито реална. Гората бе стихнала й пуста, пътят — чист.

Бен Холидей се втурна към входа на тунела.

От другата му страна спря да тича.

Слънцето грееше от покритото с леки облачета небе и стопляше земята. Пъстроцветни ливади и плодни градини се простираха надолу по склоновете край долината като килими. Пейзажът бе изпъстрен с цветя. Птици се стрелкаха, очертавайки цветисти дъги. Носеха се чисти и свежи ухания.

Бен вдъхна дълбоко, опитвайки се да прогони червените кръгове пред очите си и да си възвърне силите след бягането. О, той наистина бе тичал. Направо бе летял! Беше допуснал да изпадне в страшна паника. Започна да диша дълбоко и бавно, без да поглежда назад към тъмните и обвити в мъгла гори, които се издигаха като стена зад него. Вече беше на сигурно място. Беше у дома.

Тези думи го успокоиха като молитвен напев. Той вдигна очи към небето, после отново към Отвъдната земя, ширнала се насреща му, успокоен от неочакваното усещане за близост, което изпитваше. „Колко е странно, че се чувства по този начин“ — удивляваше се той. Завръщането му бе като преминаване от зимното мъртвило към пролетния живот. На времето не би си и помислил, че може да се чувства по този начин. Сега това му се струваше най-закономерното нещо на света.

Наближаваше обяд. Отправи се от покрайнините на долината към мястото, където беше оставил своя ескорт. Те го чакаха и приеха завръщането му без изненада. Капитанът му отдаде чест, доведе Правосъдника, заповяда на хората си да възседнат конете и всички потеглиха. От света на самолетите и лимузините в света на пешеходството и конете — Бен се усмихна на това, че преходът му се струваше толкова естествен.

Ала усмивката му бе за кратко. Мислите му отново се върнаха към сънищата, които Куестър, Уилоу и самият той бяха споделили с натрапчивата убеденост, че в тези сънища има нещо нередно. Собственият му сън се беше оказал откровена заблуда. Дали и сънищата на Куестър и Уилоу бяха такива? Собственият му сън имаше някакво отношение към Мийкс — сигурен беше в това. Дали пък

сънищата на Куестър и Уилоу също не бяха свързани с Мийкс? Много бяха въпросите, които не можеха да получат отговор. Налагаше се веднага да се върне в Сребърния дворец и да открие приятелите си.

Стигна двореца преди здрач, вървейки все по-забързано през целия път. Скочи от коня, благодари набързо на ескорта си, повика езерната птица и бързо премина на острова. Сребристи кули и блестящи бели стени го озариха и топлината на неговия дом-майка дойде да го приласкае. Но той продължаваше да изпитва вътрешен хлад.

Абърнати го посрещна още щом влезе, бляскав в своята сребристопурпурна мантия, панталони и чорапи, бели излъскани ботуши и ръкавици, очила със сребърни рамки и служебна книга. Гласът му звучеше раздражено.

— Забавихте се, Ваше Величество. Целият ден съм се опитвал да успокоя някои членове на съдебния съвет, които бяха дошли специално да се срещнат с вас. Възникнаха проблеми около визитата следващата седмица. Напоителната мрежа южно от Уеймарк е започнала да протича. Утре пристигат лордовете на Зеленоречието, а ние още не сме разгледали списъка от проблеми, които са ни изпратили. Половин дузина представители на други райони ви очакват...

— Аз също се радвам да те видя, Абърнати — прекъсна го Бен насред изречението. — Куестър и Уилоу върнаха ли се?

— О, не, Ваше Величество — Абърнати за миг сякаш загуби ума и дума. Той мълчаливо проследи Бен, който премина покрай него и се отправи към трапезарията. — Успешно ли беше пътуването Ви? — успя да попита накрая.

— Не особено. Сигурен ли си, че никой от тях не се е върнал?

— Да, Ваше Величество, сигурен съм. Вие се завръщате пръв.

— Имаш ли някакви вести от тях?

— Никакви вести, Ваше Величество — Абърнати се наведе напред. — Безпокои ли ви нещо?

Бен не забави ход.

— Не, всичко е наред.

Абърнати не му повярва съвсем.

— Е, това да се чува — той се поколеба, после лекичко се изкашля. — Какво да правят представителите на съдебния съвет, Ваше Величество?

Бен твърдо поклати глава.

— Не днес. Ще се срещна с тях утре — той свърна към трапезарията и остави Абърнати сам пред вратата. — Веднага да ми се докладва, щом Куестър и Уилоу се върнат — с каквото и да съм зает.

Абърнати намести очила на дългия си нос и изчезна в коридора без коментар.

Бен хапна набързо и изкачи стълбището към кулата, където се намираше Панорамата. Панорамата бе част от магията на Сребърния дворец, която му позволяваше мигновено да провери всичко, което става в Отвъдната земя, като прелети мислено долината от край до край. Тя представляваше кръгла платформа, обградена от сребрист парапет, издадена от кулата. В средата на парапета се намираше нещо като катедра. На нея бе поставена стара пергаментова карта на цялото кралство.

Бен излезе на платформата, стисна здраво с две ръце парапета, погледна към картата и поиска да отиде на север. Само след миг дворецът изчезна и той летеше през пространството, като единствената му опора бяха сребърният парапет и катедрата. Полетя далеч на север към Мелкорските планини и ги обходи надлъж и шир. После се отправи на юг към Езерната страна и Елдъру, столицата на народа на Речния господар. Прекоси горите и хълмовете на Езерната страна от край до край. Не можа да открие нито Куестър Тюс, нито Уилоу.

Подир час се отказа. Тялото му бе плувнало в пот от усилието и ръцете му бяха изтръпнали от стискане на парапета. Излезе от кулата на Панорамата, разочарован и угрижен.

Опита се да прогони тревогата и разочарованието, като вземе гореща вана, но не успя съвсем. Образът на Мийкс го преследваше. Магьосникът го бе съблазнил да се върне с онзи сън за Майлс. Бен беше сигурен в това, както бе сигурен, че магьосникът е намислил план да си отмъсти заради своето изгнание. Само не беше сигурен какво общо имаха тук сънищата на приятелите му и каква опасност би могла да ги заплашва.

Нощта се спусна и Бен се оттегли в кабинета си. Беше решил да изпрати хора, които да потърсят и двамата на сутринта. Всичко останало можеше да почака, докато разреши загадката на сънищата. Все повече се убеждаваше, че става нещо ужасно нередно и той изпуска момента, в който може да го поправи.

Нощта се спускаше. Той бе погълнат да проверява натрупалите се през отсъствието му книжа, когато вратата на кабинета му внезапно се отвори и порив на вятъра разпиля купчините с документи, които внимателно бе подредил на работната маса пред себе си. Мършавият силует на Куестър Тъс изникна от мрака на светло.

— Открих ги, Ваше Величество! — възкликна Куестър и размаха ръка, държейки с другата един вързоп, притиснат до гърдите му. Той прекоси стаята до бюрото на Бен и шумно остави вързопата отгоре му. — Ето!

Бен се ококори. Доста опърпан, Буниън се промъкна през вратата зад него с кални и изпокъсани дрехи. Появи се също и Абърнати с усукана нощна риза и килната шапчица. Той намести очилата си и примигна.

— Всичко беше както в съня — възкликна Куестър задъхано, като трескаво се опитваше да разопакова вързопата. — Е, не съвсем. Едно малко дяволче се оказа скрито сред камъните. Изненадата бе твърде неприятна, но Буниън успешно се справи. Хвана го за гърлото и го задуши. Всичко останало обаче беше точно като в съня. Открихме проходите в Мърук и стигнахме до онази врата. Вратата се отвори и пред нас се откри стая, покрита с каменни плочи. На една от плочите имаше специални знаци. Когато я докоснах, тя се отмести, протегнах ръка и...

— Куестър, значи ти си намерил изчезналите книги? — прекъсна го Бен, без да може да повярва.

Магьосникът се спря, на свой ред го изгледа и свъси вежди.

— Разбира се, че съм открил книгите, Ваше Величество. За какво мислите, че ви говоря? — той го погледна засегнат. — Както и да е, да продължа. Тъкмо се канех да ги взема — виждах ги в мрака — когато Буниън ме издърпа назад. Беше забелязал дяволчето. Двамата ужасно се сбиха... А, ето ги!

Вързопът бе отворен. В него се намираха две големи и стари книги. Всяка от тях бе облечена в кожена подвързия, с гравирани руни и рисунки. Златото, с което някога са били обрамчени, беше леко поизтрито и запазено само частично. Тъглчетата и обшивките на книгите бяха обковани с потъмнял месинг и кориците бяха заключени с големи катинари.

Бен протегна ръка да поглади корицата на горната книга, но Куестър бързо сграбчи ръката му.

— Почакайте, Ваше Величество — и магьосникът посочи към катинара на книгата. — Виждате ли какво е станало с ключалката?

Бен погледна по-отблизо. Ключалката я нямаше, металният ѝ обков бе прогорен като от огън. Той провери катинара на втората книга. Беше си на мястото. Да, не можеше да има никакво съмнение. Беше правен опит да се разбие ключалката на първата книга. Той погледна отново Куестър.

— Нямам никаква представа, Ваше Величество — отвърна магьосникът на незададения му въпрос. — Донесох книгите такива, каквито ги открих. Не съм правил опити да ги отворя. От шифъра на кориците разбирам, че това са изчезналите магически книги. Извън това не зная нищо повече от вас — той се изкашля, за да си придаде важност. — Помислих си... че е редно да присъствате и вие, когато ги отварям.

— Сметнал си, че е редно, така ли? — изръмжа Абърнати и подаде косматото си лице. Изглеждаше смешен с нощната си шапчица. — Искаш да кажеш, сметнал си, че е по-сигурно! Искал си да имаш медальона наблизко, в случай че магията ти се изплъзне!

Куестър се наежи.

— Аз самият владее достатъчно магическа сила, Абърнати, и те уверявам, че...

— Остави това, Куестър — прекъсна го Бен. — Постъпил си правилно. Можеш ли да отвориш тези книги?

Куестър вече беше направо възмутен.

— Разбира се, че мога да ги отворя! Ето вижте!

Той пристъпи напред и опипа с пръсти първия от старите томове. Бен се отдръпна и стисна медальона в ръце. Не биваше да се рискува с тези...

Куестър докосна ключалките и от метала изригна зеленикав огън. Всички бързо отскочиха встрани.

— Явно отново си подценил опасностите на ситуацията! — озъби се Абърнати.

Куестър се изчерви и лицето му се изопна. Ръцете му внезапно се вдигнаха и се озариха от пламъци — един великолепен пурпурен огън. Той бавно го насочи надолу към металните обкови и го задържа,

докато той бавно погълна зеленикавите пламъци. После бързо потърка ръце и двата огъня изчезнаха.

После погледна сърдито към Абърнати.

— Сигурно ще кажеш, че опасността е била дреболия, а? — Той отново се протегна към ключалката и освободи металната пластинка. Отгърна бавно книгата на първата ѝ страница. Това беше само стар, пожълтял пергамент. Нямахше написано нищо.

Бен, Абърнати и Буниън се скупчиха наоколо му, взирайки, се сред сенките на полуздрача. Страницата беше празна. Куестър прелисти и отвори следващата страница. Тя също беше празна. Той прелисти третата. Празна.

Четвъртата страница също бе празна, но средата ѝ бе леко обгорена, сякаш е държана близо до пламък.

— Май ти използва думата незначителна, магьоснико? — обърна се към него Абърнати предизвикателно.

Куестър нищо не отвърна. Той гледаше смаяно. Започна бавно да прелиства книгата, страница подир страница, откривайки, че всички жълти пергаментови страници са празни, но все по-обгорени. Накрая започнаха да се появяват и напълно прогорели страници.

Той трескаво прелисти страниците до средата на книгата и спря.

— Ваше Величество — тихо промълви.

Бен се взря в съсипаната страница, отворена пред него. Средата на книгата бе изпепелена, ала сякаш от огън, възпламенил се сам от вътре.

Кралят и магьосникът се спогледаха.

— Прелиствай нататък — подкани го Бен.

Куестър бързо прелисти останалата част от книгата, но нищо не откри. Всеки от пергаментните листа беше подобен на другите — целият празен, освен там, където мистериозният огън го бе прогорил или опърлил.

— Не мога да разбера какво означава това, Ваше Величество — призна си накрая Куестър Тюс.

Абърнати се канеше да направи някакъв коментар, но се отказа.

— Може би отговорите са в другата книга — уморено допусна той.

Бен кимна към Куестър да продължи. Магьосникът затвори първата книга и я премести настрана, обгърна ръцете си в алени

пламъци, внимателно ги насочи надолу и отстрани зеленикавия огън, който пазеше ключалката на втората книга. Това му отне по-дълго време, защото ключалката на тази книга бе непокътната. После изгаси пламъците, отвори ключалката и предпазливо разгърна книгата.

Фигура на еднорог гледаше насреща му. Еднорогът бе нарисуван върху пергаментата, който не беше пожълтял, нито беше опърлен, а непокътната бял. Еднорогът бе неподвижен, със свършено очертан с черни линии силует. Куестър отгърна втората страница. Там имаше втори еднорог, който бе в движение, но нарисуван по същия начин. На третата страница се откриваше друг еднорог, на четвъртата още един и така нататък. Куестър бързо прелисти цялата книга докрая и обратно. Всяка страница от книгата бе непокътната нова. На всяка страница бе нарисуван еднорог и всеки в различна поза.

Нямаше друг текст, нито какъвто и да било знак, освен рисунките на еднорози.

— Продължавам да не разбирам — въздъхна Куестър и изпитото му лице бе напрегнато.

— Значи, че това просто не са магическите книги, за които си си мислил — заяви Абърнати безапелационно.

Ала Куестър поклати глава.

— Не, това са книгите. Видно е от съня, видно е от знаците, а и те изглеждат такива, каквито са описани в древните легенди. Това със сигурност са изчезналите книги.

Всички се смълчаха. Бен гледаше замислено книгите, след което се огледа наоколо и мерна с поглед скрития в сянка силует на Буниън, който надничаше зад Куестър. Коболдът бе зловещо ухилен.

Бен отново върна поглед на книгите.

— Изправени сме — каза накрая той — пред една книга с еднорози, изрисувани на всяка страница и друга, на която няма нищо нарисувано, освен, че листата са прогорени в средата им. Това трябва да означава нещо, за бога! Куестър, ами какво ще кажеш за съня на Уилоу за някакъв черен еднорог? Дали тези еднорози нямат нещо общо с него?

Куестър се замисли.

— Не виждам никаква връзка, Ваше Величество. Черният еднорог е мит. Нарисуваните тук еднорози не са оцветени в черно, а са скицирани определено бели. Виждате ли как са очертани силуетите

им? — Той отгърна няколко страници от втората книга, за да илюстрира мисълта си. — Един черен еднорог е щял да бъде щрихиран или по някакъв начин да бъде намекнато за неговия цвят...

Той се запъна и смръщи вежди, потънал в мислите си. Прокара кокалестите си пръсти по обгарялата ключалка на първата книга съвсем внимателно.

— Защо ли тази ключалка е счупена, а другата е останала недокосната? — зададе си той тихо този въпрос, без да се обръща поспециално към никого.

— В тази долина не е имало еднорози, откакто е била създадена, според историите на кралете от Отвъдната земя — неочаквано се намеси Абърнати. — Но на времето е имало еднорози — цели стада. Затова има легенда. Почакайте да помисля... Да, спомням си. Изчакайте ме само за момент, моля.

И той бързо излезе от стаята, като стържеше с нокти по камъка, а нощната му риза се издуваше. Върна се само след няколко минути с книгата на кралските династии на Отвъдната земя в ръце. Това беше много стара книга и кориците ѝ бяха протрити.

— Да, тук е описана историята — заяви писарят. Той остави книгата до магическите книги, бързо я прелисти и спря на едно място.

— Ето, точно тук — и той се зачете. — Това е станало преди стотици години — скоро след създаването на долината. Вълшебниците изпратили множество еднорози от мъглите в нашата долина. Те ги изпратили тук по една много специална причина. Загрижени били за нарастващото безверие в магията сред много от световите — светове, такива като вашия, Ваше Величество — и писарят му хвърли неодобрителен поглед — вълшебниците имали желанието да дадат на тези светове знак, че магията наистина съществува — той замълча смръщен, като присвиваше очи, за да прочете старото писмо. — Надявам се, че съм го схванал вярно. Трудно е да се прочете точно, защото е написано на много стар език.

— А може би очите ти са остарели — твърде неучтиво забеляза Куестър и протегна ръка към книгата.

Абърнати му я измъкна раздразнено.

— Очите ми са поне два пъти по-силни от твоите, магьоснико! — сопна му се той. Изкашля се и продължи. — Изглежда, Ваше Величество, че вълшебниците са изпратили еднорозите като

потвърждение пред безверните светове, че магията е все още реална. Към всеки от тези светове е трябвало да отиде по един еднорог от Отвъдната земя през проходите на времето — той замълча отново, за да прочете по-надолу, след което с трясък затвори книгата. — Но това, разбира се, не се е случило.

Бен се начумери.

— Но защо?

— Защото всички еднорози изчезнали, Ваше Величество. И повече никой не ги видял.

— Изчезнали ли са?

— Спомням си тази легенда — заяви Куестър. — Честно казано, винаги ме е поразявала със своята странност.

Бен още повече се навъси.

— Значи, вълшебните създания са изпратили множество бели еднорози в Отвъдната земя и всички те са изчезнали. И така, никой повече не е видял никакви еднорози, освен един черен еднорог, който може би е реален, а може би не, и се явява понякога бог знае откъде. Освен, че сега се сдобихме с изчезналите магически книги, в които не се съдържа нищо за магията, а само рисунки на еднорози и някакви полуизгорели празни страници.

— С една разбита ключалка и една цяла — добави Куестър.

— И нищо за Мийкс — размишляваше Бен.

— И нищо за преобращение на кучета в хора — изсумтя Абърнати.

Те мълчаливо се спогледаха. Книгите лежах отворени на масата пред тях — две магически книги, които не съдържаха особена магия и една историческа, която не съдържаха нищо исторически ценно. Бен изпитваше нарастващо безпокойство. Колкото повече следваха нишките на онези сънища, толкова повече растеше объркването им. Неговият сън се бе оказал лъжа; сънят на Куестър истина. Явно сънищата им идваха от различен източник...

Очевидно.

А може би не. В момента в нищо не можеше да бъде сигурен. Ставаше късно. Пътят му на връщане беше дълъг, той се чувстваше уморен и умората замъгляваше мислите му. Нямаше достатъчно време, нито сили, за да размисли напълно за всичко. Това можеше да се отложи и за утре. На сутринта ще отидат да потърсят Уилоу; щом я

открият, ще проучат цялата тази работа за сънищата, докато разберат какво точно става.

— Заклучи книгите, Куестър. Сега ще идем да спим — заяви той.

Отвсякъде се чу шепот на одобрение. Бунин се отправи към кухнята да се измие и хапне. Абърнати излезе с него, понесъл древната история. Куестър заклучи магическите книги и ги помъкна безмълвно навън.

Бен гледаше подире им, останал сам сред сенките на здрача. Щеше му се да ги помоли да останат, докато съзнанието му още беше заето с тази загадка.

Но това беше безсмислено. Можеше да почака.

И той неохотно тръгна да спи.

...И КОШМАРИ

По-късно Бен Холидей си спомняше колко неуместно бе неговото чувство, че всичко може да се отложи. Ясно си спомняше мислите си. Всичко може да се отложи. Може да почака за утре. Спомняше си тези думи и вътрешно им се ядосваше. С горчивина си мислеше за неоснователната увереност, която си беше позволил да извлече от тях.

Но това беше след дъжд качулка. Не можеше нищо да се върне назад.

Неприятностите започнаха почти веднага. От кабинета той веднага се оттегли в спалнята си, облече се в нощница и се пхна под завивките. Беше изтощен, но сънят така и не идваше. Събитията на деня го прогонваха, а загадката на сънищата се мяташе като затворен плъх в съзнанието му. Подгони го, но не успя да го хване. Беше като сянка, която без усилия му се изплъзваше. Виждаше силуета ѝ, но не можеше да го улови.

Очите на плъха аленееха в мрака.

Той примигна и се надигна на лакти. Камъкът с руните, който Уилоу му бе дала, светеше яркочервен на нощното шкафче, където го беше оставил. Той примигна и внезапно си даде сметка, че светлината го беше събудила от дрямката, която почти го унасяше. Цветът на камъка означаваше, че го грози опасност — както го беше грозила през целия обратен път.

Но в какво ли можеше да се състои тази опасност, по дяволите?

Той стана и закрачи из стаята като животно, което си търси плячка. Но не можеше да я намери. Дрехите му си стояха захвърлени на стола, брезентовият му чувал беше още на пода на спалнята. Застана наред стаята и се остави жизнената топлина на замъка да стигне до него. Сребърният дворец му откликна с дълбок вътрешен пламък, който го обгърна от глава до пети. Дворецът си оставаше необезпокояван.

Той се навъси. Може би камъкът грешеше.

И все пак му действаше обезпокояващо, ето защо той го покри с една кърпа и се пхна обратно в леглото си. Изчака за миг, затвори очи, отново ги отвори, после ги затвори втори път. Обгърна го мрак и престана да го измъчва. Досадният плъх беше изчезнал. Въпросите и отговорите се сляха и избледнях в нощта. Започна да се унася.

Сигурно и сънува известно време. Явяваха му се образи на еднорози — едни черни, други бели, както и фините, недокоснати от времето лица на вълшебни същества. Явяваха му се образите на приятели от миналото и настоящето и представи, които хранеше за своето кралство и за своя живот. Те изплуваха от подсъзнанието му и го унасяха като вълните на безкрайно море.

В този момент странен огън изведнъж избухна в съзнанието му и го извади от унеса. Някакви ръце се протегнаха от нищото и пръсти се вкопчиха във веригата, окачена на врата му.

Неговите ръце, неговите пръсти. Но какво правеха те?

И неочаквано му се яви образът на Мийкс!

Този образ доби очертания сред някаква черна мъгла — високият кльошав силует на магьосника в оловносинкава мантия, със сурово и грубо като стомана лице. Надвеси се над Бен като самата смърт, дошла да вземе поредната си жертва, единият му ръкав висеше празен, а другата ръка като черни клещи се спускаше надолу, надолу...

Бен стреснато подскочи, отхвърли завивките и сляпо размаха ръка в мрака. Примигна с присвити очи. Свещта озаряваше единия ъгъл на стаята, самотно бяло-златисто пламъче на фона на пурпурната светлина, която излъчваше камъкът с руните на Уилоу, пламнал предупредително на нощното шкафче; кърпата, с която бе покрит бе изчезнала. Бен долавяше надвисналата опасност, за която камъкът го предупреждаваше. Той остро хриптеше задъхан и сякаш великанска ръка притискаше гърдите му. Опита се да я отмахне, но мускулите не му се подчиняваха. Чувстваше тялото си като приковано.

Нещо огромно се помръдна в тъмнината.

Бен се опита да извика, но едва успя да прошепне.

Появи се силует, целият обгърнат в пурпурна светлина. Силуетът застана пред него и прошепна с глас, който приличаше на стържене на метал:

— Ето, че отново се срещнахме, господин Холидей.

Беше Мийкс.

Бен не можа дори да продума. Седеше зяпнал. Имаше чувството, че призрактът, който го бе преследвал по време на пътуването му в стария свят, бе успял някак си да го проследи чак дотук. Само че това сега не беше призрак. Разбра го веднага. Беше същинският Мийкс!

Мийкс му показва тънката си усмивка. Този път имаше съвсем човешки вид, изражението на хищник беше изчезнало.

— Е, какво — не чувам остроумни поздравления, храбри предупреждения, та дори не и заплахи? Това не е във вашия стил, господин Холидей. Какво има? Да не би да си глътнахте езика?

Гърлото на Бен се сви и лицето му се изопна в усилие да се овладее. Беше като парализиран. Безизразните ужасяващи очи на Мийкс го оковаваха в невидими вериги, които не можеше да разчупи.

— Да, да, волята не ви е напуснала, господин Холидей, но няма как да я осъществите! Познато ми е това чувство! Помните ли как ме оставихте последния път? Помните ли? Оскърбихте ме, докато гледахте образа ми в огледалния кристал — единствената ми връзка с този свят а после го счупихте! Разбихте очите ми, господин Холидей, и ме оставихте сляп! — Гласът му просъскваше от ярост. — О да, аз знам какво е да бъдеш сам и парализиран!

Той пристъпи още крачка напред и спря, привел призрачното си сбръчкано лице над пурпурната светлина на камъка с руните. Изглеждаше невероятно огромен.

— Ти си глупак, самозванец — ясно ли ти е това? Наумил си беше да ме разиграваш, без дори да разбираш, че аз задавам правилата на играта. Аз ръководя тази игра, малки човече, а ти си само един новак! Аз те направих крал на тази земя; дадох ти всичко в нея. А ти го взе все едно, че ти се полага! Все едно, че е твое!

Той целият се тресеше от гняв, свил ръкавицата си в юмрук в диплите на мантията си. Никога през живота си Бен не бе изпитвал такъв ужас. Имаше желание да се сгуши, да пропълзи отново под завивките. Беше готов на всичко — наистина на всичко — за да се изплъзне от този ужасяващ старец.

Мийкс се изпъна и гневното му изражение рязко се смени от хладно безразличие. Извърна се настрана.

— Е, все едно, това е без значение. Играта свърши. Ти я загуби, господин Холидей.

Пот се стичаше по скования гръб на Бен. Но как беше възможно това? Мийкс бе заточеник в стария свят; той нямаше възможност да дойде в Отвъдната земя, докато медальонът бе в ръцете на Бен!

— Искаш ли да узнаеш как влязох тук, господин Холидей? — Мийкс сякаш четеше мислите му. Магьосникът бавно се надвеси над него. — Съвсем просто. Ти сам ме доведе — изразът в погледа на Бен го накара да се разсмее. — Да, господин Холидей, точно така. Твоя е отговорността, задето можах да се върна. Какво ще кажеш за това?

Той пристъпи напред и застана досам леглото. Сбръчканото му лице се надвеси още по-близо. Бен усети противния му дъх.

— Мои бяха сънищата, господин Холидей. Аз ги изпратих — на теб, на природения ми брат и на силфидата. Аз ги изпратих. Унищожението на кристала не ме лиши напълно от силата ми! Все още можех да ви достигна, господин Холидей! Във вашите сънища! Можех да прокарам мост между двата свята чрез вашето подсъзнание! Глуповатият ми брат пропусна да те предупреди за това. Сънищата ми бяха съвсем достатъчни, за да имам власт над вас отново. Колко силно може да бъде въображението! Нали бяха вълнуващи сънищата, които ви изпратих, господин Холидей? Да, разбира се. Сънят, който изпратих на теб, имаше за цел да те доведе при мен и наистина те доведе! Бях сигурен, че ще дойдеш, при положение че приятелят ти, господин Бенет, има нужда от теб. Сигурен бях, че ще дойдеш. Всичко останало бе просто, господин Холидей. Привидението в края на прохода на времето беше магия, която бях поставил да ме предупреди за твоето завръщане и да ми помогне да те проследя. Тя те облада и подир туй ти вече не можеше да се освободиш от мен!

Сърцето на Бен се сви. Трябваше да се досети, че Мийкс ще използва магия, за да го проследи по някакъв начин. Трябваше да се досети, че магьосникът едва ли щеше да остави нещата в ръцете на случайността. Беше постъпил като глупак.

Мийкс се усмихваше като червения котарак от „Алиса в страната на чудесата“.

— Второто привидение беше още по-интересна маневра. Тя отклони вниманието ти от същинските ми цели. О, да, аз бях през цялото време с теб, господин Холидей! Съпътствах те неотклонно! Докато мислите ти бяха заети с моя образ, аз се плъзнах под дрехите ти, не по-голям от дребно насекомо. Скрих се до теб и те оставих да ме

доведеш обратно в Отвъдната земя. Медальонът позволява само на теб да минеш, господин Холидей — ала ако съм част от теб, той го позволява и на мен!

„Бил е скрит под дрехите ми, помисли си Бен отчаяно. Бил е с мен през целия път на връщане, без да си дам сметка за това. Ето защо камъкът с руните светеше предупредително. Опасността ме е съпътствала през цялото време, без да я забележа!“

— Каква ирония, нали, господин Холидей — сам ти да ме върнеш обратно? — кожата на бузите и челото на Мийкс се бе разтегнала в усмивка и лицето му наподобяваше череп. — Сам разбираш, че трябваше да се върна. Налагаше се да се върна незабавно, заради цялата дяволска, невероятна каша, която забърка! Даваш ли си сметка какви главоболия ми създаде? Не, разбира се, че не. И представа си нямаш. Не разбираш дори какво ти приказвам. Нищо не разбираш! И при цялото си невежество едва не съсипа неща, които съм градил с години! Ти всичко унищожи — ти и твоята кампания да станеш крал на Отвъдната земя!

Той отново изпадна в ярост и само с огромни усилия успя да се овладее. Но дори и тогава думите му бяха изпълнени с жлъч.

— Както и да е, господин Холидей. Както и да е. Това не те интересува и няма защо да го разискваме. Книгите вече са в мои ръце и ти повече не си опасен. Аз се сдобих с онова, което ми е необходимо. Твоят сън ми даде власт над теб, сънят на брат ми ми даде власт над книгите, а сънят на силфидата ще ми даде...

Той внезапно се прекъсна, сякаш се беше изпуснал да каже нещо повече. В стъклените му студени очи премина сянка на странно безпокойство. Той примигна и я прогони. Махна с ръка, сякаш да се приключи с този въпрос.

— Сънищата ще ми дадат всичко. Всичко — завърши той.

„Медальонът, мислеше си Бен като обезумял. Само ако успея да хвана с ръце медальона...“

Мийкс рязко се изсмя.

— Май има доста неща, които искаш да ми кажеш, господин Холидей? И още повече да направиш! — сбръчканото лице се надвеси отново над него. Суровите очи се впиха в неговите. — Е, ще имаш тази възможност, самозванецо. Аз ще ти дам възможността, от която ме лиши ти, когато разби кристала и ме остави в изгнание!

Той сви кокалестия си пръст като кука пред застиналия поглед на Бен.

— Ала първо трябва да ти покажа нещо. Ето го тук на врата ми — той пъхна ръка под мантията си. — Виж го внимателно, господин Холидей. Виждаш ли го?

Измъкна бавно ръка. Държеше между пръстите си някаква верижка. В единия ѝ край висеше медальонът на Бен.

Мийкс се усмихна триумфално, когато видя отчаяния поглед в очите на Бен.

— Да, господин Холидей! Да, самозванецо! Да, бедни глупако! Това е скъпоценният ти медальон! Ключът към Отвъдната земя — който сега ми принадлежи! — и той бавно го размахва пред Бен, така че да отрази смесената светлина от пламналия рунен камък и светлината на свещта. Присви очи. — Искаш ли да знаеш как стана така, че се раздели с медальона си? Даде ми го по време на сън, който ти изпратих, господин Холидей. Свали медальона и ми го даде. Даде ми го доброволно. Не можех да ти го отнема насила, но ти сам ми го предостави!

Мийкс наподобяваше великан, който заплашваше да смаже Бен — висок, тъмен, надигнал се сред сенките. Той дишаше на хрипове.

— Май нямам друго какво да ти кажа, което да не ти е вече известно, а, господин Холидей?

Той бързо махна с ръка и невидимите вериги, които държаха Бен сякаш парализиран, паднаха. Можеше отново да се движи и говори. Ала не стори нито едното, нито другото. Просто зачака.

— Пъхни ръка под ноцната си риза, господин Холидей — прошепна му магьосникът.

Бен направи, както му бе заповядано. Той напипа медальона, окачен на верижка. Извади го бавно. Медальонът беше със същата форма и размери като предишния, който сега Мийкс притежаваше. Ала гравюрата върху повърхността му бе различна. Нямаше го Паладин, Сребърният дворец и изгряващото слънце. Нямаше го сребристият му блясък. Този медальон сега бе черен като въглен и изобразяваше силуета на Мийкс, облечен в мантия.

Бен се втренчи в медальона, обзет от ужас, опипа го, без да може да повярва на очите си, след което го изпусна като опарен.

Мийкс кимна със задоволство.

— Твой е, господин Холидей. Ти си в ръцете ми и ще правиш, каквото поискам. Можех, разбира се, направо да те унищожа, но няма да го направя. Такъв край ще бъде прекалено лек за теб, подир всички неприятности, които ми причини! — той млъкна и усмивката му отново се появи — жестока, иронична. — Смятам по-скоро да те пусна, господин Холидей.

Той отстъпи изчаквателно няколко крачки назад. Бен се подвоуми, след което се надигна в леглото. Мисълта му трескаво работеше, търсейки начин да се освободи от този кошмар. Нямаше никакво оръжие подръка. Мийкс бе препречил вратата на спалнята.

Той пристъпи напред.

— О, има и още нещо — спря го гласът на Мийкс твърдо, сякаш бе налетял на каменна стена. Суровото старческо лице беше цялото набраздено от времето. — Смятам да те пусна, но ще трябва веднага да се махнеш от двореца. Още сега. Нали разбираш, господин Холидей. Мястото ти вече не е тук. Ти не си повече крал. Всъщност дори не си самия себе си.

Той вдигна единствената си ръка. Мигновено проблесна светлина, и нощната риза на Бен бе изчезнала. Той се озова облечен в работни дрехи — панталони и блуза от груб вълнен плат, вълнена наметка и протрити обувки. Беше мръсен и лъхаше на животни.

Мийкс го огледа безпристрастно.

— Един от работниците, господин Холидей — такъв ще бъдеш отсега нататък. Ако работиш яко, може и да напреднеш. Тази земя предлага възможности и за такива като теб. Няма пак да станеш крал, разбира се. Но може да си намериш друго подходящо занятие. Надявам се. Не бих искал да се превърнеш в отрепка. Ще бъда много натъжен, ако трябва да живееш в несрета. Животът е дълъг, както знаеш.

Той ненадейно хвърли поглед на рунния камък на Уилоу.

— Между другото, нали това повече не ти трябва? — и той се протегна и взе камъка от нощното шкафче. Стисна го в шепа и камъкът се превърна на прах, а червеният му пламък тутакси угасна.

Отново погледна към Бен с хладна и жестока усмивка.

— Та докъде бяхме стигнали? А, да — обсъждахме твоето бъдеще. Уверявам те, че ще го следя с огромен интерес. Медальонът, който съм ти дал, ще ме информира за всичко, което трябва да знае. И не се опитвай да го отстраниш. Той е охраняван от магия, която може

значително да скъси живота ти, ако я предизвикаш. Не ми се ще да умреш, господин Холидей — ще ми се да живееш дълго, дълго.

Бен го гледаше и не можеше да повярва. Що за шега беше това? Той хвърли поглед и измери разстоянието до вратата на спалнята. Отново можеше да се движи и говори; освободен бе от онова, което го бе парализирало преди. Трябваше да се опита да избяга.

Тогава забеляза как Мийкс го наблюдава и го дебне, както котка дебне притисната до стената мишка. Страхът му отстъпи пред гнева и срама.

— Това няма да стане, Мийкс — каза тихо той, събрал всичките си сили. — Никой няма да го приеме.

— Никой ли? — усмивката на Мийкс не слизаше от лицето му. — И защо така, господин Холидей?

Бен си пое дълбоко дъх и пристъпи няколко крачки напред.

— Защото старите дрехи, с които си ме преоблякъл, няма да заблудят никого! С медальон или без медальон, аз съм си аз, а ти си си ти!

Мийкс вдигна вежди насмешливо.

— А сигурен ли си в това, господин Холидей? Много ли си сигурен?

Някакво колебание се приплъзна в съзнанието на Бен, но той го отмахна. Хвърли поглед към огледалото и с облекчение установи, че поне физически, той си оставаше непроменен.

Ала Мийкс звучеше толкова убеден. Дали пък магьосникът не го беше променил по начин, който сам не можеше да види?

— Номерът ти няма да мине — повтори той, като приближаваше до вратата и се опитваше да разбере какво повече знае Мийкс — защото явно имаше нещо...

Мийкс се разсмя силно и ожесточено.

— Да видим какво ще мине и какво не, господин Холидей.

Мийкс разтвори пръстите в ръкавицата си и от връхчетата им изригнаха зеленикави пламъци. Бен отскочи, претърколи се покрай тъмния силует на магьосника и яростно се превъртя, за да потуши огъня, след което скочи отново на крака. Вече бе стигнал до затворената врата и стискаше дръжката ѝ, когато магията отново го настигна. Опита се да извика, но не можа. Сенките го обгърнаха, покориха го и сънят, който преди не идваше, сега го обори.

Бен Холидей безпомощно потръпна и се свлече сред мрака.

НЕПОЗНАТИЯТ

Бен се събуди сред сенките и полуздрача и присви очи пред вихрушката от образи, които се стрелкаха като останки от потъващ кораб, носени от океанските вълни към брега. Лежеше на някакъв сламеник и го чувстваше хладен и гладък до бузите си. Първо си помисли, че е още жив. После се учуди на това.

Примигна, надявайки се образите да престанат да кръжат пред очите му и да ги види по-ясно. Споменът за случилото се нахлу в него с болезнена сила. Отново почувства целия гняв, объркване, отчаяние. Мийкс се беше завърнал в Отвъдната земя. Хванал го бе неподготвен, унищожил бе рунния камък, който му бе дала Уилоу, съблякъл го бе и бе насочил насреща му черна магия, докато загуби съзнание...

О, господи!

Той пъхна ръце под блузата си и извади медальона, увиснал на верижка на врата му. Издигна го в слабата видимост на здрача като обезумял, вече чувайки предупредителни нашепвания и сигурен в онова, което щеше да види. Гравираната метална повърхност на медальона леко просветваше. В първия миг му се стори, че вижда познатата фигура на Паладин, който излизаше, възседнал кон от Сребърния дворец на фона на изгряващото слънце. След това обаче Паладин, замъкът и слънцето изчезнаха и остана само силуетът на Мийкс в мантия, черен на фона на потъмнелия медальон.

Бен преглътна с пресъхнало гърло. Сбъдваха се най-лошите му страхове. Мийкс бе откраднал медальона на кралете на Отвъдната земя.

Налегна го отчаяние и той се опита да скочи на крака. В първия момент успя, сдобил се с нови сили под въздействието на нахлулия адреналин. Изправи се, вихрушката от образи затихна за малко, колкото да му даде възможност да различи обкръжението си. Все още се намираше в Сребърния дворец. Това бе холът в предната част на двореца — стая, която обикновено се пазеше за гости. Разпозна скамейката, където лежеше, нейната ръждива кожа и изваяни дървени

крака. Разбра къде се намира, но не и защо — също както не разбираше защо все още е жив...

Силите му отново го напуснаха, краката му се подкосиха и той се срути отново на скамейката. Дървото проскърца и кожата изскрибуца и шумът стресна някой, който чакаше отпред. Вратата се отвори навътре и зад нея се подадоха едни пронизващи очи на някакво маймунско лице, на което сякаш бяха прикачени големи уши.

Беше Буниън.

Буниън се появи по-близо пред очите му и се вгледа в него.

Бен не бе изпитвал по-голямо щастие от срещата си с някого през целия си живот. Беше готов да прегърне дребния коболд, ако намери сили за това. Ала успя само глупаво да се усмихне, опитвайки се нещо да каже. Буниън му помогна да легне на пейката отново и го зачака да каже нещо.

— Намери Куестър — опита се накрая да проговори той. После отново преглътна, защото гърлото му бе пресъхнало и устата му имаше вкус на тебешир. — Доведи го тук без никой да разбере. И внимавай. Мийкс е в замъка!

Буниън още веднъж го изгледа с твърде озадачено изражение на безформеното му лице, след което се обърна и безмълвно излезе от стаята. Бен отново се отпусна назад изтощен. Добрият стар Буниън. Не знаеше какво прави коболдът там — всъщност не знаеше и той самият какво прави — но беше късмет, че го срещна. Ако успееше да предупреди Куестър навреме, той щеше да свика стражата и да предотврати всякаква заплаха от страна на Мийкс. Мийкс беше могъщ магьосник, но не можеше да се справи с толкова много хора. Бен ще си възвърне откраднатия медальон, а Мийкс ще съжалява за деня, в който си беше помислил да се промъкне обратно в Отвъдната земя!

Притвори очи, опитвайки се да събере последните си сили и успя да се приповдигне още веднъж. Огледа се наоколо. Стаята беше празна. Светлината на свещ, закрепена за конзола в стената, и друга на масата разпръскваха мрака. През процепа на вратата също се мяркаше светлина. Той се изправи, като се опираше с крака на скамейката. Още носеше онези селски дрехи, в които го беше облякъл Мийкс. Ръцете му бяха покрити с кал. „Добър трик, помисли си Бен — но няма да мине. Аз съм си аз.“

Вдъхна десетина пъти дълбоко, мислите му се проясниха, силата му се върна. Усещаше топлината на замъка, която достигаше до него от пода, като проникваше през протритите му работни ботуши. Усещаше бликация в замъка живот. Но при докосване долавяше настойчива тревога. Дворецът явно усещаше опасността, в която се намира.

Не се тревожи, всичко ще бъде наред, мълчаливо го увери той.

Стъпки приближиха към вратата и тя се отвори. Куестър Тюс застана на прага редом с Буниън. Той се подвоуми, след което безмълвно влезе в стаята. Коболдът го последва, като затвори вратата подире им.

— Куестър, слава богу, че си тук! — възкликна Бен. Той се спусна към него, протегнал ръце за поздрав. — Трябва да действаме бързо. Мийкс се е върнал. Намира се някъде тук в замъка. Не зная как, но е успял да ми открадне медальона. Трябва да предупредим охраната и да го намерим преди...

Той внезапно спря на пет-шест крачки от приятеля си и млъкна. Ръцете на магьосника бяха отпуснати — не протегнати насреща му. Бухалското му лице бе сурово, гъстите вежди — свъсени.

Куестър Тюс наблюдаваше Бен така, сякаш го виждаше за първи път в живота си.

Бен се смрази.

— Какво има, Куестър?

Магьосникът продължаваше да го гледа вторачено.

— Кой си ти?

— Кой съм аз ли? Какво искаш да кажеш с това кой съм аз? Това съм аз, Бен!

— Бен ли? Значи ти наричаш себе си Бен?

— Разбира се, че се наричам Бен! Та как иначе да се наричам? Нали това ми е името?

— Явно така ти се струва.

— Какво говориш, Куестър? Не ми се струва, а наистина е така!

Куестър Тюс се навъси. Бръчките между веждите му още повече се връзаха.

— Значи ти си Бен Холидей? Кралят на Отвъдната земя?

Бен на свой ред се втренчи в него. Интонацията му недвусмислено говореше, че не му вярва.

— Не можеш да ме познаеш, така ли? — попита той.

Магьосникът поклати глава.

— Не мога.

Бен усети да го свива стомах.

— Това е заради тези мръсни дрехи, за бога! Погледни ме по-добре! Това го направи Мийкс — смени ми дрехите и малко ме преобрази. Но продължавам да съм си аз!

— Та значи ти си Бен Холидей?

— Дявол да го вземе, да!

Куестър се взира в него една минута, после дълбоко въздъхна.

— Ти може и да си вярваш, че си Бен Холидей. Може да се смяташ за върховен крал на Отвъдната земя. Ала не си. Току-що бях при краля — и това не беше ти! Вмъкнал си се по някакъв начин в този замък. Може да си шпионин, ако не и нещо по-лошо. Нахлул си неочаквано, подслушал си разговорите ни и си нападнал Негово Величество в спалнята му, а сега се представяш за нещо, което очевидно не си. Ако решавах аз, щях веднага да заповядам да те хвърлят в затвора! Пускам те, само защото Негово Величество така заповяда. Съветвам те да напуснеш, колкото се може по-бързо. Гледай да се излекуваш от безумството си и да стоиш много, ама много далеч оттук!

Бен остана направо гръмнат. Не можеше да реши какво да предприеме. Спомни си думите, които бе казал на Мийкс: „Дали с медальон или без медальон, аз съм си аз, а ти си си ти!“ И отговорът на Мийкс: „Наистина ли си сигурен в това?“

Какво ли му беше сторено?

Бързо се обърна към Буниън, като искаше да открие поне следа от разпознаване в проницателните очи на коболда. Ала нямаше такава. Той се спусна покрай тях до огледалото, което висеше на стената край вратата. Вгледа се в полуздрача в собствения си образ. Беше си неговото лице! Изглеждаше както винаги! Защо ли не можеха Куестър и Буниън да го разпознаят?

— Изслушайте ме! — обърна се той към тях като обезумял. — Мийкс се върна от стария свят, открадна медальона и по някакъв начин е успял да направи така, че никой да не може да ме разпознае, освен самият аз! Като се гледам в огледалото, съм същият, но явно не и за вас!

Куестър скръсти ръце пред гърди.

— Значи, никой не може да те разпознае, освен ти самият, така ли?

Такова твърдение звучеше толкова смешно, че в първия момент Бен само го изгледа.

— Да — отвърна той накрая, — и очевидно е направил така, че той самият да изглежда като мен! Някак си е успял да ми отнеме собствената самоличност. Не аз съм го нападнал в спалнята му! Той нападна мен! — Бен пристъпи напред, като гледаше в очите ту единия, ту другия. — Той ни е изпратил сънищата, не виждате ли, не разбирате ли? Всичко това е негов план! Не зная защо, но го е направил! Искал е да си отмъсти за онова, което му причинихме!

В погледа на Куестър се четеше раздражение, в погледа на Буниън безразличие. Бен усещаше как нещата му се изплъзват изпод контрол.

— Не бива да допускате това, по дяволите! Не можете да му позволите всичко това! — той мислеше трескаво. — Вижте, щом не съм онзи, за когото се представям, откъде мога да зная всички тези неща? Откъде бих могъл да зная за сънищата — моя сън за Майлс Бенет, твоя за изчезналите магически книги, този на Уилоу за черния еднорог! За бога, ами какво ще стане с Уилоу? Някой трябва да я предупреди! Изслушайте ме, по дяволите! Откъде бих могъл да зная за книгите, които ти снощи донесе — онези с еднорозите? Аз зная за тях. Зная за медальона, за... Попитайте ме нещо! Хайде попитайте ме каквото и да било! Изпитайте ме!

Куестър сурово поклати глава.

— Нямам време за подобни разигравания, който и да си. Знаеш това, което знаеш, защото си ни шпионирал. Подслушвал си разговорите ни и си преценявал как да ги използваш. Забравяш, че вече си признал всичко това на Негово Величество, когато те е заловил да тършуваш из спалнята му. Признал си всичко, когато си бил притиснат до стената. Имаш късмет, че охраната не те е убила, когато си се опитал да избягаш. Имаш късмет, че...

— Не съм се опитвал да избягам! — ядно изкрещя Бен. Той се опита да протегне ръка към Куестър, но Буниън веднага му се изпречи и го отстрани. — Чуйте ме! Аз съм Бен Холидей! Аз съм кралят на Отвъдната земя! Аз...

Вратата се отвори и се появи охраната, разтревожена от обезумелия му глас. Куестър им направи знак и те го хванаха за ръцете.

— Не правете това! — крещеше той. — Дайте ми възможност...

— Дава ти се възможност! — хладно отбеляза Куестър Тъс. — Използвай я и се махай!

Извлякоха Бен от стаята, докато той се опитваше да се съпротивлява и продължаваше да крещи кой е и да протестира срещу онова, което му е сторено, обзет от гняв и ярост. Пред очите му се мярна висока фигура с тъмна мантия, която бе застанала отдалеч и наблюдаваше сцената. Мийкс! Той изкрещя още по-силно и се опита да се освободи. Един от стражите го удари толкова силно, че звезди му се привидяха посред бял ден. Главата му се отпусна и виковете му стихнаха. Трябваше да направи нещо! Но какво? Какво?

Силуетът с мантията изчезна. Куестър и Буниън останаха назад. Извлякоха Бен пред вратите на двореца и го изхвърлиха вън от стените му. Мостът, който възстанови, когато се възкачи на престола, беше целият осветен от факлите. Повлякоха го по него. На отсрещния му край го захвърлиха на земята.

— Лека нощ, Ваше Величество — надсмя му се единият от стражите.

— Заповядайте отново — допълни другият. И те се отдалечиха през смях.

— Следващия път ще го извлечем за ушите — каза единият.

Бен остана да лежи на земята още миг, защото му се виеше свят. После бавно се изправи и погледна отвъд моста към светлините на двореца. Загледа се в кулите и бойниците, които блестяха сребристи на светлината на осемте луните на Отвъдната земя, вслуша се в стихващите гласове и тежкото скърцане на вратите, които се затваряха.

После всичко стихна.

Все още не можеше да повярва на случилото се.

— Мамо! — прошепна Уилоу с вълнение и копнеж.

Лунната светлина обагреше огромните гори на Езерната страна в смесица от цветовете на дъгата и разпиляваше сенките. Парснип се бе разположил далеч оттук и търпеливо чакаше нейното завръщане. Елдъру се намираше в далечината. Градът на Речния господар бе

обгърнат в тишина, обитателите му спяха. Елдъру бе родният град на Уилоу, а Речния господар бе неин баща, ала тази нощ тя бе дошла не в родния си град и не при своя баща.

Дошла бе да потърси горската нимфа, която танцуваше пред очите ѝ, подобно на феерично видение.

Уилоу бе коленичила в края на поляната, заобиколена от дълголетни борове и наблюдаваше как магията се разгръща пред очите ѝ. Майка ѝ се въртеше и отскачаше в нощната тишина, лека и ефимерна, родена от въздуха и носена от вятъра. Тя бе съвсем крехко създание, едва намек за живот. Беше покрита с бял тюл, бледозеленикавата кожа на детинското и тяло, прозрачна и лека, проблясваше под материята. Сребристите ѝ коси, дълги до кръста, се ветрееха и проблясваха при всяко нейно движение като бели огньове на фона на нощния мрак. Носеше се под звуците на музика, която чуваше единствено тя.

Уилоу я гледаше като омагьосана. Майка ѝ бе първично същество, толкова първично, че не можеше да живее сред хората, дори и сред тези от Езерната страна, които някога са били вълшебни същества. Беше се свързала за кратко с бащата на Уилоу, но това е било много отдавна. Беше се свързала с него само веднъж. Баща ѝ беше почти обезумял от копнеж по горската нимфа, която не можеше да притежава, но майка ѝ бе изчезнала безследно сред горите. Така и никога повече не се върна. От тази кратка връзка се бе родила Уилоу, за да напомня на баща си винаги за вълшебното създание, което желаше, но не можеше да притежава. Този невероятен копнеж го изпълваше едновременно с любов и омраза. Той винаги бе изпитвал към Уилоу двойствени чувства.

Уилоу го разбираше. Тя бе силфида, създание на първичните елементи. Бе истинско дете на своите двама родители — постоянството на баща ѝ, който бе воден дух, се съчетаваше в нея с непостоянството на горската нимфа, майка ѝ. Уравновесеният живот на баща ѝ ѝ даваше стабилност, но тя носеше в себе си и нещо от Дивата природа на майка си. Беше създание, изтъкано от противоречия. Аморфна, тя бе едновременно човек и растение. През по-голямата част от лунния цикъл беше човек, но за кратко в края на цикъла се превръщаше в растение — за една нощ на всеки двайсет дни. Бен остана шокиран, когато за първи път стана свидетел на

нейното преображение. Тя се бе преобразила от човешко същество в дърво на същата тази поляна, охранвайки се с енергията, която майка ѝ бе вляла в земята, докато танцуваше. Бен остана шокиран, но тя беше това, което е, и той трябваше да я приеме такава. Един ден дори би могъл да я обикне, както вярваше Уилоу. С баща ѝ не беше така. Неговата любов не беше безусловна и щеше да си остане винаги такава. Той продължаваше да бъде пленник на неутолимия копнеж, който майка ѝ събуждаше в него. Уилоу само правеше веригите му по-тежки.

Ето защо Уилоу не отиде при баща си, за да се опита да разбере съня за черния еднорог, а отиде при майка си.

Майка ѝ се завъртя по-близо, като виеше снага с непонятна грация и сила. Въпреки своята първичност и капризи, майка ѝ я обичаше — безусловно и безпределно. Тя винаги се явяваше, когато Уилоу имаше нужда от нея, защото връзката помежду им бе така силна, че те често долавяха взаимно мислите си. Сега общуваха безмълвно, като си предаваха мисли на любов и копнеж. Връзката им ставаше все по-силна, вътрешното им сливане надхвърляше всякакви мисли и думи...

— Мамо — промълви отново Уилоу. Имаше чувството, че сънува. Майка ѝ танцуваше и тя виждаше зад движенията на танца онова видение, което я беше довело. Черният еднорог отново се появи — създание с изключителна, ужасна красота. Стоеше в тъмната гора, в която ѝ се бе явил на сън, и изящният му силует проблясваше на лунната светлина сред сенките, подобно на призрак. Уилоу цялата бе разтърсена от гледката. В един миг то бе вълшебно създание, в следващия — демон от Абхаддон. Витият му рог припламваше и копитата му риеха горската пръст. Той се стрелна с наведени рога напред, после предпазливо се отдръпна. Изглеждаше обладан от нерешителност.

„Какво ли толкова го безпокои?“ — учуди се Уилоу. Тя внезапно сведе поглед и отговорът се намери в ръцете ѝ. Отново държеше златната юзда. Инстинктивно разбра, че тази юзда кара еднорога да се плаши. Поглади юздата и усети с пръстите си гладката тъкан. Странен порив на чувства я облада. Юздата криеше невероятна сила! Тя почувства, че тази юзда може да подчини еднорога на волята ѝ. Еднорозите бяха изчезнали от света, освен във вълшебния свят, където

тя може би никога нямаше да се върне. Останал бе само този единствен еднорог и той можеше да бъде неин, ако поиска. Трябваше само да протегне ръка...

Но не, категорично се спря тя. Ако докоснеше това създание дори за миг, тя щеше да загуби себе си. Съзнаваше това, винаги го бе усещала. Трябва да занесе юздата на Бен, защото тя принадлежеше на него.

В този момент еднорогът вдигна глава, прелестен и грациозен. Черното му лице бе съвършено хармонично, дългите му косми се носеха като коприна от повеея на вятъра. В очите му се четеше страх, страх от нещо друго, а не от силфидата и нейната златна юзда, страх от нещо, което тя не можеше да разбере. Уилоу се стъписа пред това колко ужасен беше този страх. Имаше чувството, че черният еднорог я поглъща с очи. Все повече се потапяше във видението. Тя примигна, за да се освободи от тази магия и в миг забеляза в очите на създанието не само страх, а и нещо друго. Безпогрешно различи в неговия поглед молба за помощ.

Тя вдигна ръце почти несъзнателно и понесе юздата пред себе си като талисман.

Черният еднорог изпръхтя силно и уплашено и сенките на гората потръпнаха. Сънят мигновено изчезна заедно с еднорога. Отново майката на Уилоу танцуваше сама на обгърнатата от борове полянка. Горската нимфа се превъртя за последен път като парче луна на фона на мрака, забави пируета и безшумно се озова край коленичилата си дъщеря.

Уилоу се бе свила от изтощение, силите ѝ я бяха напуснали от напрежението, което ѝ бе струвал сънят.

— О, мамо — промълви тя и хвана нежните бледозеленикави ръце. — Какво бе това, което ми се яви? — ала подир туй нежно се усмихна и от очите ѝ се търкулнаха сълзи. — Няма защо да те питам, нали? И ти знаеш колкото и аз. Танцът е това, което чувстваш, а не знаеш.

Деликатните черти на майка ѝ съвсем леко промениха изражението си — тя леко приведе очи, незабележимо сви устни. Разбираше дъщеря си, но не можеше да ѝ помогне. Нейният танц не бе източник на познание, по време на танца си тя ставаше само проводник. Така се проявяваше магията в първичните същества.

— Мамо — Уилоу здраво стисна бледите ѝ ръце и докосването вля сили в нея, — аз трябва да разбера, какво е породило тези сънища за еднорога и златната юзда. Трябва да узная защо ми се явява нещо такова, което ме съблазнява и плаши едновременно. На коя страна от това видение мога да вярвам?

Майка ѝ на свой ред стисна ръцете ѝ и откликна като птица в горската нощ.

Крехкият силует на Уилоу се приведе към нея и тялото ѝ потръпна от студ.

— Значи има един единствен човек в Езерната страна, който може да ми помогне да разбера? — тихо попита тя. — Значи има човек, който знае? — на лицето ѝ се четеше вълнение. — Мамо, аз трябва да отида при него! Още тази нощ!

Майка ѝ откликна отново, настоятелно, тайнствено. Изправи се и бързо се завъртя на поляната и обратно, като размахваше ръце настойчиво. Утре, сякаш казваха те. Тази нощ не бива.

Уилоу вдигна лице.

— Да, майко — покорно пошепна тя.

Разбираше много добре. Дори и да иска — както много пъти ѝ се беше случвало — не можеше да промени факта. Двайсетдневния цикъл бе към своя край; промяната щеше да настъпи. Изпитваше такава силна нужда от това, че едва успяваше да се овладее. Отново цяла потръпна. Трябваше да побърза.

Помисли си за Бен. Как ѝ се искаше той да е тук с нея.

Изправи се и тръгна към центъра на поляната. Вдигна ръце към небето, сякаш да всмучат в себе си цветната лунна светлина. Цяла бе обгърната от сияние и започна да усеща как майчината ѝ същност прелива от земята, върху която бе танцувала, в нея. Тя започна да я всмуква.

— Бъди с мен, мамо — молеше се тя, докато тялото ѝ потръпваше. Краката ѝ се огънаха и разсякоха като корени, които пропълзяха надолу в черната пръст, дланите и ръцете ѝ се удължиха и се превърнаха в клони и преобразението започна.

Само след минути то бе приключило. Уилоу беше изчезнала. Беше се превърнала в дърво и щеше да остане така до сутринта.

Майка ѝ седеше отпусната до нея, като призрак на дете, явило се сред сенките. Известно време седеше, без да помръдне. Подир туй

бледите ѝ крехки ръце обгърнаха грубия ствол, който хранеше живота на дъщеря ѝ и здраво го притиснаха.

Зазоряваше се. Луните на Отвъдната земя избледняваха една подир друга и нощните сенки се открехваха пред златистата мъгла, която бавно се издигаше откъм хоризонта на изток.

Куестър Тюс бродеше през залите на Сребърния дворец, изпит и окаян в сивата си мантия с цветни волани, и изглеждаше така, сякаш е загубил най-добрия си приятел. Сви зад един ъгъл близо до приемната и се блъсна в Абърнати.

— На сутрешна разходка ли? — запита писарят лукаво. Куестър измърмори нещо и бръчките на челото му още повече се врязаха.

— Не мога да заспя и не разбирам защо. Бог ми е свидетел, че съм достатъчно уморен.

Косматото лице на Абърнати остана безпристрастно. Той сви рамене и тръгна редом с магьосника.

— Доколкото разбрах, хванали са някого в спалнята на Негово Величество тази вечер — и той се е представил за краля.

Куестър отново измърмори.

— Някакъв луд. Имаше късмет, че го пуснаха. Негово Величество нареди. „Преведете го през езерото“ — разпореди той. На негово място аз нямаше да съм толкова великодушен.

Повървяха още малко.

— Странно е, че Негово Величество просто го е пуснал — забеляза Абърнати най-накрая, като сбърчи нос. — Той обикновено намира по-добър начин да се справи с враговете си.

— М-м — Куестър сякаш не го чуваше. Клатеше глава, погълнат от някаква мисъл. — Онова, което ме смущава, е, че онзи човек знаеше толкова много за сънищата. Знаеше за магическите книги, за връщането на Негово Величество в стария свят, за еднорога... — изведнъж Куестър спря. — Знаеше, изглежда, всичко. И така много си вярваше.

Никой от двамата не проговори известно време. Куестър ги поведе по едно стълбище, което извеждаше към външни парапети за наблюдение откъм предната част на двореца. Долу мостът, който свързваше острова със сушата, се простираше над езерото празен и обгърнат в мъгла. Куестър се взря през вдигащия се мрак към отвъдния

бряг и го разгледа най-подробно. Бухалското му лице бе опънато като възел.

— Непознатият се е махнал — каза той най-сетне.

Абърнати любопитно го изгледа.

— А ти нещо друго ли очакваше? — попита той.

Напразно чака отговор на своя въпрос. Куестър продължи да гледа отвъд езерото, без нищо да каже.

ЕДЖУУД ДЪРК

Новият ден не завари Бен Холидей, забил нос в оградата на Сребърния дворец, както би могло да се очаква. Завари го поел на юг към Езерната страна. Крачеше бързо и целенасочено. Когато слънцето се издигна на хоризонта над долината на изток над мъглите и линията на дърветата, той беше изминал пет-шест мили от пътя си и бе решен да измине още два пъти по толкова до края на деня.

С усилие бе взел решението да тръгне. Размисля дълго време над него. Застанал в тъмнината и мрака и загледан в светлините на двореца, той дълго се опитваше да разбере какво става, така смаян, че половин час не можа да се помръдне; просто седеше там. Всякакви чувства бушуваха в него — от шок до страх и гняв. Всичко му се струваше лош сън, от който със сигурност ще се събуди — въпреки че времето за събуждане е пропуснато. Възпроизвеждаше събитията от нощта отново и отново в съзнанието си, опитвайки се да им даде някакво разумно обяснение, да разбере смисъла им или последователността им. Но все не успяваше. Всичко се свеждаше до едно и също — Мийкс беше вътре, а той вън.

Накрая с отчаяние си даде сметка, че станалото с него беше напълно реално. Беше се отказал от познатия и сигурен живот и свят, за да дойде в Отвъдната земя; рискувал бе всичко с надежда да намери нещо по-добро. Отвсякъде бе срещнал спънки, но ги беше преодолял.

Беше се сдобил наистина с онова, което повечето хора намираха само в сънищата си. И сега, когато започваше да се чувства спокоен с онова, което имаше, когато изглеждаше, че най-лошото е отминало, всичко, което бе спечелил с толкова усилия, му беше отнето и той се бе изправил пред определената възможност да го изгуби. Не беше възможно. Не беше справедливо. Но беше факт, а той нямаше да бъде преуспяващ съдебен адвокат през всичките онези години в стария свят, ако не признаваше силата на фактите. Тъй че преодоля своето отчаяние и сковаността, която му пречеше да се движи, прогони гнева и страха, и положи усилие да се опита да се справи със ситуацията. Все отново и

отново разиграваше в съзнанието си случилото се, опитвайки се безуспешно да открие повече факти. Мийкс го бе накарал с хитрост да се върне в стария свят, той бе донесъл магьосника със себе си в Отвъдната земя. Това Мийкс бе постигнал, като беше му изпратил фалшив сън за Майлс. Но Мийкс бе изпратил също сънищата за изчезналите магически книги и за черния единорог на Куестър Тюс и Уилоу. Това пък защо ли бе направил? Трябваше да има някаква причина. Сигурно съществуваше някаква връзка между тези сънища, Бен беше сигурен в това. Той беше сигурен също, че нещо е накарало Мийкс да избере тъкмо този момент, за да се върне в Отвъдната земя. Неговата филипика в спалнята ясно му бе дала да разбере това. По някакъв начин Бен бе объркал плановете му — и това едва ли беше свързано само с факта, че не можеше вече да продава трона на Отвъдната земя или че беше изхвърлен завинаги от родния му свят. Имаше още нещо — далеч по-важно за Мийкс. Гневът на магьосника спрямо Бен се разпалваше от събития и обстоятелства, които Бен още не беше разкрил. Те бяха принудили Мийкс да се върне — едва ли не от отчаяние.

Ала Бен нямаше и представа защо.

Разбираше само, че въпреки откритото предизвикателство, Мийкс не го беше убил, когато можеше. Това беше озадачаващо. Мийкс явно го мразеше твърде много, за да желае да го накара да страда като прокуден, ала дали не беше малко рисковано да го остави да се скита на свобода? Рано или късно все някой можеше да прозре измамата и да разбере истината за нещата. Мийкс не можеше да му отнеме самоличността, а Бен да остане непознат за всички твърде дълго. Все щеше да се намери начин да се преодолее магията на злокобния амулет, който му беше дал Мийкс, и Бен щеше, разбира се, да го намери. Ала от друга страна възможно бе да няма бъдеще. Може би времето му е ограничено. Може би играта щеше да свърши за него, преди да разбере всички правила.

Такава възможност го изпълваше с ужас. Това означаваше, че трябва да действа бързо, ако не иска да загуби възможността да действа изобщо. Ала какво да прави? Загледан отвъд езерото към тъмния силует на двореца, той премисли всички възможности. Само можеше да си губи времето тук, където никой не го разпознаваше — дори най-близките му приятели. Щом не го разпознаха Куестър и

Буниън, едва ли някой друг в Сребърния дворец можеше да го познае. В този момент Мийкс беше крал на Отвъдната земя и той трябваше да си дава сметка за това. Все едно пясък се търкаше в кожата му, но нямаше какво да се направи. Мийкс беше Бен — а самият Бен бе човек, който се е промъкнал в двореца и се е опитал да създаде бъркотия. Ако направеше опит да влезе за втори път, можеше да се озове в много по-тежко положение.

Може би Мийкс се надяваше на това. Може би го очакваше. Бен не искаше да рискува.

А и съществуваха по-добри възможности. Наистина той не знаеше какво цели Мийкс, но знаеше как може да му създаде главоболия, ако действа достатъчно бързо. Мийкс му бе изпратил три съня и два от тях вече бяха осъществили целта си. Мийкс бе използвал Бен, за да се върне отново в Отвъдната земя и бе използвал Куестър, за да му донесе изчезналите магически книги. „Не се заблуждавай, предупреди се сам Бен — Мийкс се е сдобил вече с тези книги също толкова сигурно, колкото че слънцето изгрява на изток.“ Оставаше да се изпълни само третият сън — сънят, изпратен на Уилоу за черния еднорог. Мийкс очакваше нещо и от този сън; в гнева си се бе изпуснал, намеквайки за това. Той търсеше златната юзда, която да овладее черния еднорог и се надяваше Уилоу да му я даде в ръцете. И защо не в края на краищата? Сънят я беше предупредил, че еднорогът представлява заплаха за нея и само юздата може да я предпази и че трябва да донесе тази юзда на Бен. И тя ще си мисли, че прави тъкмо това, разбира се, когато открие юздата — с тази разлика, че я очакваше Мийкс зад образа на Бен. Но ако Бен успее пръв да стигне при силфидата, той можеше да предотврати това. Той можеше да предупреди Уилоу и двамата да разберат защо юздата и еднорогът са толкова необходими на магьосника и да успеят да объркат плановете му.

И така, Бен се отправи на юг, взел своето трудно решение. Това означаваше да не поема своите отговорности като крал на Отвъдната земя и да ги прехвърли на Мийкс. То означаваше да изостави проблемите на съдебния съвет, на напоителната система южно от Уеймарк, на вечно нетърпеливите лордове на Зеленоречието, на данъчната система и на всички онези, които още чакаха аудиенция при Негово Величество краля на Отвъдната земя. Мийкс безнаказано

можеше да действа от негово име следващите дни — а може и да не успее да действа. Това означаваше да изостави Сребърния дворец и своите приятели — Куестър, Абърнати и коболдите. Чувстваше се като предател и страхливец в този случай. Една част от него настояваше да остане и да се бори до края. Но най-неотложно бе да спаси Уилоу. Трябваше да я открие и предупреди. Веднъж направи ли това, можеше да разобличи Мийкс и да върне нещата по местата им.

За съжаление, нямаше да е лесно да намери Уилоу. Упъти се към Езерната страна, защото Уилоу бе казала, че първо там ще отиде да търси единорога и златната юзда. Но тя бе тръгнала още преди седмица и търсенията ѝ в този момент може да са я отвели кой знае къде. За всички Бен изглеждаше непознат, тъй че не можеше да се уповава на положението си на крал на Отвъдната земя и да иска помощ. Можеха да не му обърнат никакво внимание и дори да не го пуснат да влезе в Езерната страна. А в такъв случай положението му наистина бе лошо.

От друга страна, едва ли можеше да изпадне в по-тежко положение от онова, в което вече е.

Вървя през целия ден и от това му стана по-добре, само защото вършеше нещо. Пътят му криволичеше на юг и той навлезе от рядко залесените хълмове, които обкръжаваха дворцовия остров към погъстите гори във владенията на Речния господар. Хълмовете преминаха в равни ливади и после в гъсти и влажни гори, над които се спускаха тежки сенки. Пейзажът бе изпъстрен с езера, някои от които не по-големи от заблатени вирове, а други толкова обширни, че се губеха в мъгли. От двете му страни го обгръщаха дървета и влажен полъх проникваше в здрачевината. Над земята се спускаше тишина пред свечеряване, след което постепенно започнаха да се надигат звуците на вечерта.

Бен откри една поляна близо до ручейче, което извираше от хълмовете в далечината и си приготви място за нощувка. Това не му отне особено време. Нямаше нито завивки, нито храна, тъй че трябваше да се задоволи с листа и клони от близките сини дъбове и малко изворна вода. Храната беше вкусна, но не и достатъчна. Все му се струваше, че нещо се движи сред сенките и го следи. Дали пък хората от Езерната страна не го бяха усетили? Никой обаче не се появи. Беше напълно сам.

Тази самота донякъде подкопа неговата увереност. Ако се замислеше откровено, той нямаше на какво да разчита. Загубил бе двореца си, охраната, самоличността си, авторитета, титлата и приятелите си. И най-лошото, загубил беше медальона. А без медальона нямаше да получи защитата на Паладин. Можеше да разчита само на себе си, а това наистина значеше малко, като се имат предвид опасностите, на които можеше да се натъкне сред Отвъдната земя и нейните обитатели и причудливите магии, на които бяха способни. Имаше късмет, че оцеля при пристигането си в Отвъдната земя, но това бе станало благодарение на защитата на медальона. А какво щеше да прави сега без него?

Загледа се в мрака и отговорите на тези въпроси му убягваха като нощните сенки. С най-голямо отчаяние го изпълваше фактът, че медальонът е попаднал в ръцете на Мийкс. За нищо на света не успяваше да разбере как е могло да се случи това. Предполагаше се никой да не може да му отнеме медальона. А това означаваше, че го е дал по собствена воля. Ала как ли бе успял Мийкс да го принуди да извърши нещо толкова глупаво?

Той дояде нищожната си вечеря, продължавайки да размишлява над обрата на събитията, които го бяха довели до това жалко състояние и в този момент забеляза котарака.

Котаракът седеше в края на поляната на десетина стъпки от Бен и го наблюдаваше. Бен нямаше и представа колко дълго котаракът бе стоял там. Забеляза го едва сега, но той седеше толкова тихо, че бе напълно възможно да е бил там от известно време. Смарагдовозелените очи на котарака блестяха на лунната светлина. Козината му бе сребристосива и само лапите, лицето и опашката черни. Беше красиво, елегантно животно и изглеждаше странно сред тази дива гора. Имаше вид на добре гледан домашен любимец.

— Здравей, котарако — сухо се усмихна Бен.

— Здравей и ти — отвърна котаракът.

Бен зяпна, сигурен, че му се е причуло. Нима котаракът бе проговорил? Той целият се напрегна.

— Каза ли нещо? — попита предпазливо.

Светлите очи на котарака примигнаха и се съсредоточиха върху му, но той не отвърна. Бен изчака няколко мига и после отново се облегна на лактите си. „Не е чак толкова невероятно да си въобразиш,

че котаракът може да е казал нещо“ — рече си той. Нали в края на краищата драконът Страбон говореше; а щом един дракон може да говори, защо не и един котарак?

— Жалко, че не можеш да говориш — промърмори на себе си той, като мислеше, че няма да е зле да сподели неволите си с някого.

С падането на нощта захладя и той потръпна в грубото си работно облекло. Щеше му се да има одеяло или огън при тази влага, а най-добре е да си е в собственото легло в двореца.

Отново погледна към котарака. Той не беше и помръднал. Седеше там и го съзерцаваше. Бен се навъси. Неотклонният поглед на котарака беше донякъде досада? Нямаше ли си дом? Смарагдовите му очи ярко светеха. Бяха пронизателни и неотклонни. Бен отмести поглед встрани, към сенчестата гора. Зачуди се отново как ли щеше да намери Уилоу. Щеше да му е нужна помощта на Речния господар, а нямаше и най-малка представа как да го убеди в истинската си самоличност. Опипваше с пръсти потъмнелия медальон, увиснал на врата му, и долавяше очертанията на Мийкс. Медальонът със сигурност нямаше да му бъде от полза.

— А може би магията на Речния господар ще му помогне да ме познае — гласно си каза той.

— На твое място не бих разчитал на това — каза някой. Той се стресна и бързо погледна в посоката, от която идваше гласът. Там нямаше никой, освен котарака. Бен присви очи.

— Този път те чух! — извика му той толкова ядосан, че му бе все едно, дето изглежда като глупак. — Ти наистина можеш да говориш, нали?

Котаракът примигна и отвърна:

— Мога, когато искам.

Бен се опита да се овладее.

— Разбирам. Е, можеш поне да бъдеш достатъчно учтив, за да си признаеш този факт, вместо да разиграваш хората.

— Учтивостта няма нищо общо в случая, Ваше Величество Бен Холидей. Да разиграват хората е нещо обичайно за котарациите. Ние обичаме да се шегуваме, да се подиграваме и да правим, каквото си искаме, за сметка на другите. Разиграването на хората е интегрална страна на нашата личност. Всеки, който иска да има нещо общо с нас,

трябва да разбира това. Трябва да разбира, че се налага да се включи в играта, ако иска да общува с нас по някакъв начин.

Бен се втренчи в котарака.

— Ти как разбра кой съм? — попита най-сетне той.

— Та кой можеш да бъдеш, ако не себе си? — отвърна котаракът.

Бен трябваше да замълчи и да премисли този отговор в продължение на цяла една минута.

— Е, никой — отвърна най-сетне той. — Но как успя да ме познаеш тъкмо ти, когато никой друг не може? Не ти ли изглеждам различен?

Котката повдигна изящната си лапа и я облиза с любов.

— За мен няма значение как изглеждаш — каза котаракът. — Външният вид подвежда и човек може да изглежда един, а да бъде друг. Аз никога не разчитам на външния вид. Котараките могат да изглеждат, както си поискат. Те са майстори на заблудата, а майсторите не могат да бъдат подведени. Аз те виждам такъв, какъвто си, а не, какъвто изглеждаш. В момента ти не приличаш много на себе си.

— Да, така е.

— Каквото и да кажеш, аз знам, че както и да изглеждаш, ти си Бен Холидей, Негово Величество кралят на Отвъдната земя.

Бен мълчеше и се опитваше да разбере с кого си има работа и откъде се бе взело това създание.

— Значи, можа да ме разпознаеш, въпреки магията, която ме е преобразила? — заключи той. — Значи магията не е успяла да те заблуди?

Котаракът го изгледа, после вирна глава в размисъл.

— И теб магията нямаше да заблуди, ако сам не го бе допуснал.

Бен се начумери.

— Какво искаш да кажеш?

— И много, и малко. Заблудата е игра, която играем със самите себе си.

Разговорът започваше да става твърде загадъчен. Бен се облегна назад уморен.

— Кой си ти, господин Котарак? — попита той.

Котаракът се изправи, дойде няколко крачки по-близо и пак седна, благопристойно хрисим.

— Твърде много неща, скъпи ми кралю. Аз съм онова, което виждат очите ти, и онова, което не виждат. Аз съм реален и въображаем, аз принадлежа на живота, който познаваш, и на сънищата за живот, на които още не си се наслаждавал. Всъщност аз съм една аномалия.

— Много проникновено — измърмори Бен. — Не можеш ли да бъдеш малко по-конкретен?

Котаракът примигна с очи.

— Разбира се, гледай.

Внезапно котаракът целият се озари в мрака като радиоактивен и изящното му тяло смени формата си. Бен присви очи, почти ги затвори, после отново погледна. Котаракът бе наедрял. Беше осем пъти по-голям отпреди и вече не бе котарак. Придоби почти човешко лице изпод ушите, мустаците и козината на котарак. И котешките му нокти се бяха превърнали в пръсти. Той размаха опашка и се загледа очаквателно в Бен.

На устата на Бен бяха поне дузина въпроси, но той се отказа да ги зададе.

— Сигурно си вълшебно същество — каза накрая.

Котаракът се усмихна с почти човешка усмивка.

— Точно така! Много умно от ваша страна, Ваше Величество!

— Покорно благодаря. Ще имаш ли нещо против да ми кажеш що за вълшебно създание си ти?

— Що за вълшебно създание ли? Ами...хм. Аз съм призматичен котарак.

— Ами това какво е?

Усмивката на котарака изчезна от лицето му.

— О, май няма да мога да го обясня, дори и да поискам, а аз не искам. А и това няма кой знае колко да ви улесни, Ваше Величество. Тъй като сте човек, няма да разберете. Ето какво ще ви кажа. Аз съм много древен и много рядък вид котарак. Един от малкото по рода си. Винаги сме били отбрана порода и не сме се размножавали като обикновените животни. Това е характерно за вълшебните същества — сигурно сте го разбрали, нали? Не? Е, така е. Призматичните котараци са много редки. Това се налага от предназначението ни.

— И какво е предназначението ти в случая? — попита Бен, продължавайки да се опитва да проумее цялото това разглаголстване.

Котаракът лениво врътна опашка.

— Зависи.

— Зависи от какво?

— О, от теб. От чувството ти за... самоуважение.

Бен изгледа безмълвно котарака. Този разговор ставаше все по-объркан, за да го продължи. Бяха го нападнали в собствения му дом и изхвърлили като непознат. Бяха го лишили от самоличност. Загуби приятелите си, изложен бе на студ и глад. И усещаше, че чувството му за самоуважение клони някъде към нулата. Котаракът леко се размърда.

— Трябва да реша дали да те придружа за известно време — заяви създанието.

Бен леко се усмихна.

— Да ме придружиш ли?

— Да. Това явно ти е необходимо. Ти не се виждаш, какъвто си в действителност. А и никой от останалите очевидно не те вижда такъв, освен мен. Това ми е интересно. Може да реша да остана с тебе, за да видя как ще се развият нещата.

Бен не можеше да повярва на ушите си.

— Виж какво ще ти кажа. Ти си различен от мен — независимо дали си котарак, човек или вълшебно същество. Но трябва хубавичко да помислиш, преди да решиш да ме съпътстваш. Възможно е да си навлечеш повече неприятности, отколкото можеш да понесеш.

— О, много се съмнявам — отвърна котаракът. — Рядко ми се случва да се сблъскам с чак толкова затруднение напоследък.

— Така ли? — Бен започваше да губи търпение. Този котарак бе направо непоносим! Надвеси се над самонадеяното създание. — Е, ще ти дам един пример, колкото да имаш представа, господин Котарак. Какво ще кажеш, ако узнаеш, че има един магьосник Мийкс, който ми отне моята самоличност, моя трон и живота ми и ме обрече на изгнание в страната, на която бях владетел? Какво, ако ти кажа, че съм решен да си върна всичко обратно, но за целта трябва да намеря една силфида, която пък от своя страна търси един черен еднорог? И какво, ако ти кажа, че е напълно възможно аз и всеки, имал безразсъдството да ми помогне, да бъдем изложени на най-ужасна съдба, ако ни открият?

Котаракът нищо не каза. Изглежда, размишляваше. Бен се облегна назад, едновременно доволен и отвратен от себе си. Вярно, можеше да се поздрави, задето разкри картите си, за да бъде котаракът наясно. Ала така пропускаше единствения си шанс някой да му помогне. „Е, няма как човек да има и едното, и другото“ — утешаваше се той. Ала котаракът изглеждаше невъзмутим.

— Котарациите трудно се обезкуражават, щом са решили нещо веднъж. Те са доста независими в нормите си на поведение и лесно не могат да бъдат подведени и уплашени. Не разбирам защо се опитвате да подходите така към мен, Ваше Величество.

Бен въздъхна.

— Извинявай. Помислих си, че трябва да знаеш как стоят нещата.

Котаракът се вдигна на крака и изтегна Гръб.

— Много добре ми е известно как стоят нещата. Теб са те измамили. Но за да се преодолее една измама, тя трябва само да се осъзнае. Това е общото между теб и черния еднорог, както ми се струва.

Бен отново остана озадачен. Намръщи се.

— И за черния еднорог ли знаеш? Дали наистина съществува такова създание?

Котаракът изглеждаше възмутен.

— Та нали търсиш него?

— По-скоро силфидата, отколкото еднорога — бързо отвърна Бен. — Тя сънува това създание и една златна юзда, с която то може да се овладее. И тръгна да ги търси — той се подвоуми, но продължи. — Сънят за еднорога ѝ е бил изпратен от магьосника. Той изпрати и други сънища — на мен и на Куестър Тъос, който е също магьосник, негов природен брат. Все ми се струва, че тези сънища имат някаква връзка помежду си. Страх ме е, че Уилоу — силфидата — може да е в опасност. Ако успее да стигна при нея преди магьосника Мийкс...

— Разбира се, разбира се — прекъсна го котаракът безцеремонно. На лицето му се бе изписала досада. Той седна отново. — Явно се налага да те придружа. С магьосници и черни еднорози шега не бива.

— Съгласен съм — каза Бен. — Но ти не ми изглеждаш по-добре подготвен от мен за това, с което трябва да се справим. А и не ти е

работа. Проблемът е мой. Не бих искал да изложиш живота си на риск заради мен.

Котаракът кихна.

— Каква благородна загриженост!

Бен можеше да се закълне, че долавя нотка на сарказъм, но изразът на котарака не издаваше нищо. Той се разтърпка малко и отново приседна.

— Та нима може котарак да е по-неподготвен от човека за каквото и да било? И защо ти толкова държиш да ме смяташ за обикновен котарак?

Бен само сви рамене.

— А нима си нещо повече?

Котаракът остана дълго загледан в него, после започна да се мие. Той ближеше и разрошваше козината си, докато най-сетне я приглади и почисти задоволително. През цялото време Бен седеше и го наблюдаваше. Когато котаракът най-сетне остана удовлетворен, пак се обърна към него.

— Ти отново не ме чуваш, скъпи кралю. Нищо чудно, че си загубил своята самоличност и си се превърнал в нещо друго, противно на волята си. Нищо чудно, че никой, освен мен, не може да те познае. Започвам да се питам, струва ли си да си губя времето с теб.

Бен се изчерви до уши при този укор, но нищо не каза. Котаракът примигна.

— Студено е тук в гората; въздухът е хладен. Бих предпочел удобството да се намирам пред запалено огнище. Искате ли огън, Ваше Величество?

Бен кимна.

— Много — но няма как да си запаля.

Котаракът се изправи и се протегна.

— Точно така. Но аз имам как. Само гледай.

Котаракът отново целият се озари отвътре, също както преди, и в озарението силуетът му започна да губи ясните си очертания. После внезапно се яви кристален блясък и досегашното същество от плът и кръв напълно изчезна и на мястото му се появи нещо, което приличаше на голяма стъклена статуетка. Статуетката беше запазила облика на котарак с човешки черти, но се движеше като течна. Смарагдовите очи проблясваха на прозрачното тяло, в което лунната светлина се

отразяваше и пречупваше като от огледало и хвърляше наоколо нещо като светлинни зайчета. Подир туй цялата светлина се съсредоточи в смарагдовите очи и бе насочена навън като лазер. Лъчът попадна върху купчина сухи дървета, отдалечени на десетина стъпки, и мигновено ги подпали, така че те пламнаха в ослепителен огън.

Бен прикри очите си от светлината и после видя как огънят постепенно започна да се смалва, докато стана обозрим — колкото обикновен огън, запален в гората. Смарагдовите очи престанаха да светят. Котаракът потрепна в озарението си и се върна към предишната си форма. Седна на задните си лапи и строго погледна към Бен.

— Сега се надявам да си спомниш онова, което ти казах, че съм?
— заяви той.

— Призматичен котарак — веднага отвърна Бен, припомнил си.

— Точно така. Мога да улавям светлината от всякакъв източник — дори и толкова далечен, колкото са осемте луни на тази земя. И мога да трансформирам тази светлина в енергия. Най-прости физични закони всъщност. Във всеки случай, притежавам способности, малко по-развити от твоите. Демонстрирах ти само малка част от тях.

Бен кимна бавно, започвайки да чувства известна неловкост.

— Готов съм да повярвам на думите ти.

Котаракът отиде по-близо до огъня и седна отново.

Нощните звуци стихваха и настъпваше тишина. Във въздуха се усещаше някаква напрегнатост.

— Бил съм по места, за които другите могат само да сънуват и съм видял онова, което се крие там. Много тайни познавам — котаракът сниши глас и започна да шепне. — Приближете по-близо до огъня, Ваше Величество Бен Холидей. Вижте колко топли.

Бен направи, както му бе казано, пред погледа на котарака. Неговите смарагдови очи сякаш заблестяха отново.

— Зная много за магьосници и изчезнали магически книги. Зная за черни еднорози и за бели, някои изчезнали, други открити. Зная дори и нещо за измамите, които могат да накарат едни същества да изглеждат различни от онова, което са — Бен се опита да го прекъсне, но котаракът предупредително изсумтя. — Не, Ваше Величество — изслушайте ме! В повечето случаи аз не съм склонен твърде много да приказвам, тъй че подобава да ме оставите да довърша! Ние, котараците, рядко казваме нещо, но винаги знаем много! Така е и в

този случай. Аз зная твърде много, което е скрито за теб. Част от него може да ти е полезно, а друга не. Всичко е въпрос на преценка. Ала за да се отсеят нещата, е нужно време. А времето обвързва. Аз рядко се обвързвам. Но ти, както ти казах, успя да ме заинтригуваш и смятам да направя изключение за теб. Ами ти какво мислиш?

Бен не знаеше какво да мисли. Откъде можеше този котарак да знае за черните еднорози и белите? Откъде можеше да знае за изчезналите магически книги? Доколко всичко това не бяха празни думи, доколко имаха конкретно значение? Искаше му се да го запита, но знаеше, както знаеше, че е нощ, че котаракът няма намерение да му отговори. И той преглътна въпросите си.

— Ще дойдеш ли с мен тогава? — попита най-сетне той.

Котаракът примигна.

— Мисля по въпроса.

Бен кимна бавно.

— Имаш ли име?

Котаракът отново примигна.

— Имам много имена, точно тъй, както представлявам много неща. Името, което предпочитам в момента, е Еджууд Дърк. Можеш да ме наричаш просто Дърк.

— Приятно ми е да се запознаем, Дърк — каза Бен.

— Ще видим, дали е така — отвърна Еджууд Дърк с безразличие. Обърна се и приближи една-две крачки по-близо до огъня. — Нощта ме отегчава; денят е за предпочитане. Сега ми се ще да поспя.

Той направи няколко обиколки около малка тревиста площ, след което се настани и се сви на рунтаво кълбо. Обгърна го светлината на огъня и той отново заприлича на обикновен котарак.

— Лека нощ, Ваше Величество.

— Лека нощ — механично отвърна Бен. Той се чувстваше още натоварен от чувствата, които Дърк бе предизвикал в него. Размишляваше над думите на котарака и се опитваше да разбере доколко това създание наистина познава нещата и доколко само ги обобщава. Огънят пращеше и хвърляше искри в мрака и той приближи до него, за да се стопли. „Какъвто и да е случаят, Еджууд Дърк можеше да се окаже от полза, разсъди той и протегна ръце към огъня. Само ако можеше това странно създание да бъде не толкова изменчиво...“

И внезапно му хрумна една неподозирана възможност.

— Дърк, да не би да си дошъл да търсиш мен? — попита той.

— Ах! — тихо възкликна котаракът.

— Така ли? Съзнателно ли си дошъл да ме търсиш?

Той зачака за отговор, но Еджууд Дърк нищо повече не каза. Тишината от преди няколко минути отново започна да се изпълва със звуците на нощта. Напрежението му започна да го напуска. Пламъците обгръщаха сухото дърво и прогонваха горските сенки. Бен гледаше спящия котарак и изпитваше особено спокойствие. Не се чувстваше вече толкова самотен.

Задиша дълбоко нощния въздух и въздъхна. Нима наистина не беше самотен? Кого ли мисли, че може да излъже?

Все още не си беше отговорил на въпроса, когато най-сетне заспа.

ДУХЪТ-ЛЕЧИТЕЛ

Бен Холидей се събуди призори, без да знае къде се намира. Толкова беше неориентиран, че в продължение на няколко минути не можа да си спомни нищо от последните трийсет и шест часа. Лежеше върху треви, влажни от утринната роса, на поляна в някаква гора и се удивляваше, защо ли не се намира в собственото си легло в Сребърния дворец. Огледа се и се учуди, защо ли е облечен в тези раздърпани дрехи. Загледа се към обвитите в мъгла дървета, като се питаше какво по дяволите става тук.

Едва тогава зърна Еджууд Дърк, седнал върху съборен дънер, дързък и зализан. Той прилежно ближеше козината си и съзнателно не обръщаше никакво внимание на спътника си. При тази гледка спомените нахлуха и Бен възстанови в ума си цялата ситуация, мислейки си с тъга, че е по-добре да си остане в неведение.

Изправи се, отупа дрехите си, пийна изворна вода и хапна от стъблото на един син дъб. Вкусът на растението бе приятен и желан, но гладът му за нещо по-питателно си остана. Той хвърли веднъж-два пъти поглед към Дърк, но котаракът продължаваше да се ближе, без да го забелязва. Явно някои неща за него имаха предимство пред други.

Щом Дърк свърши най-сетне, той се изправи и заяви:

— Реших да тръгна с теб.

Бен се въздържа да не каже онова, което го изкушаваше, и само кимна.

— Поне за известно време — натърти Дърк.

Бен за втори път кимна.

— Знаеш ли къде отивам? — попита той.

Дърк му хвърли един от своите характерни погледи, който казваше „що за идиот си ти“, и отвърна:

— Ами ти не знаеш ли?

Напуснаха мястото, където бяха нощували, и поеха мълчаливо в ранните утринни часове. Небето бе сиво и потискащо. Иззад линията на дърветата на хоризонта се издигна слънцето, обгърнато от тежки

облаци. Мъждивата му светлина едва се прецеждаше, колкото да прогони сенките и да прошари пътеката, подобно камъни във вир. Бен вървеше напред, а Дърк внимателно си проправяше път на два-три метра зад него. Нямаше горски звуци, които да ги съпътстват; в гората не се забелязваха следи от животни.

В късното утро те стигнаха Ирилин и покрай брега му поеха на юг по една тясна пътека, която се виеше между горски дървета и трупи. Също както и околната гора, езерото беше безжизнено. Облаците ниско надвисваха над водите и не се усещаше никакъв повеи на вятъра. Бен се унесе в мисли. Представи си как за първи път срещна Уилоу. Тогава бе дошъл в Езерната страна, за да поиска от Речния господар да го признае за крал. Уилоу и Бен се бяха срещнали случайно, когато се къпеха голи в нощта в топлите изворни води на езерото. Никога Бен не бе виждал толкова прелестно създание като силфидата. Тя бе събудила в него чувства, за които си мислеше, че са мъртви и изчезнали завинаги.

Бен отърси глава. Споменът го накара да се почувства необикновено тъжен, сякаш бе неприятно припомняне за нещо завинаги загубено. Загледа се в сивата равна повърхност на Ирилин и се опита да се върне към онзи миг. Но не откри друго, освен призраци, които дебнеха в мъглата.

Отклониха се от езерото в южния му край и отново поеха през гората. Започваше леко да пропръсква. Смътната слънчева светлина се скри и навсякъде надвиснаха сенки. Гората сякаш внезапно, но определено се промени. Дърветата се преобразиха в разкривени и овлажнели чудовищни часовои на един свръхреален свят от въображаеми призраци, които се изплъзваха като дим сред обгърналата всичко мъглата. Отново долетяха звуци, но те бяха по-скоро зловещи, отколкото утешителни. Като отломъци живот, които се прокрадваха в мрака като намек за нещо спотаено. Бен забави ход, примижа и изтри стичащите се капки от лицето си. След онази първа среща с Уилоу, той бе ходил на няколко пъти в Езерната страна, но всеки път в компанията на силфидата или Куестър Тюс, тъй че винаги бяха посрещани от вълшебните същества. Сам можеше да намери пътя едва до Ирилин, но не и след това. Ако се надява да открие Речния господар и неговите хора, трябваше да потърси помощ — но в случая можеше и да не я получи. Народът на Езерната страна живееше в Елдъру, родния им

град, който бе скрит някъде сред тези гори. Никой не можеше да открие Елдъру без помощ. Речния господар можеше да реши, дали да приеме един човек или не.

След като повървя още малко, той видя как пътеката пред него напълно изчезна и спря. Нямаше никакъв знак накъде да тръгне оттук нататък. Нямаше и следа от някой, който може да ги преведе. Гората пред тях се изправяше като мрачна стена от влага и тъма.

— Нещо не е наред ли?

Еджууд Дърк изникна току до него и предпазливо приседна на задните си лапи, потрепвайки под дъждовните капки. За миг Бен бе забравил за котарака.

— Не зная накъде да тръгна — призна си той с неохота.

— О? — Дърк го изгледа и Бен можеше да се закълне, че в погледа му имаше пренебрежителност. — Е, предлагам да се доверим на инстинкта Си.

Котаракът се изправи и пое мълчаливо напред, като свърна малко вляво сред мъглата. Бен се загледа след животното и накрая тръгна подире му. „Кой знае? Може би котешкият инстинкт заслужава доверие“ — помисли си той. Едва ли ще да е по-лош от неговия.

Те бавно се запромъкваха напред, прокрадвайки се между огромните дървета, отстранявайки надвисналите клони с увити лиани по тях, стъпвайки по прогнили трупи и заобикаляйки тъмни глинести тресавища. Дъждът се усили и дрехите на Бен се намокриха и натежаха. Дърветата и мъглата се сгъстиха и го обгърнаха като пелерина; всичко на десет крачки пред него изчезна. Бен чуваше как, наоколо му някакви създания се движеха, но не виждаше нищо. Дърк вървеше с равномерна стъпка така, сякаш нищо не забелязваше.

И тогава внезапно един силует се откри в тъмата и ги принуди да спрат. Това беше горски дух, тънък и гъвкав, малък като дете, с кафява и напукана кожа, с гъста и тъмна коса, която се спускаше като грива по врата и ръцете му. Облечен в неразлично землисто облекло, той беше като част от гората и дърветата и ако пожелаеше, можеше да изчезне също така бързо, както се бе и явил. Погледна първо Бен, после Дърк, без да каже нищо. Обзет бе от известно двоумение при вида на котарака, сякаш обмисляше нещо, след което им махна да го последват.

Бен си отдъхна. „Вече си е почти у дома“ — каза си той.

Вървяха мълчаливо по една тясна пътечка, която се виеше като змия между ширналото се наоколо тресавище. Мъгла бе обгърнала стихналата повърхност на водата — сиви непроницаеми облаци. Тънката дъждовна завеса продължаваше да се стеле. Насам-натам се стрелкаха силуети, подобни на призраци в мрака, някои с почти човешки лица, други, напомнящи горски същества. Те се визираха в него, присвили очи — духове, нимфи, самодиви, русалки, наяди, феи и всякакви други първични същества. Вълшебните светове от десетките детски приказки внезапно оживяха като невероятна смесица от истина и фантазия. Бен остана изпълнен с удивление, както винаги — и донякъде уплашен.

Пътеката, по която вървеше, му бе непозната. Винаги беше така в Елдъру; Речния господар го превеждаше винаги по различен път. Понякога минаваше през води, които му стигаха до кръста; друг път през тресавища, които се вливаха в обувките му. Но откъдето и да минаваше, винаги бе обкръжен от тресавище и знаеше, че ако се отклони от пътеката, може да намери своята гибел. Безпокоеше се не само, че няма да намери пътя към Елдъру, но също че може да не успее да се върне. Можеше така и да си остане тук, ако Речния господар реши да не го пусне. В миналото едва ли би се замислил за това. Та нали, в края на краищата, бе кралят на Отвъдната земя и притежаваше силата на медальона. Ала сега нещата стояха различно. Той бе лишен както от своята самоличност, така и от медальона. Беше просто един непознат. А с един непознат Речния господар можеше да постъпи, както си иска.

Все още размишляваше върху този въпрос, когато навлязоха сред голяма кипарисова горичка, отмахнаха пелената от влажни мъхнати лиани и поеха сред огромни вити корени и най-сетне излязоха от тресавището. Бен почувства по-здрава почва под краката си и се заизкачва по малък склон. Мъглата и мракът изтъняваха, кипарисовите дървета отстъпиха на дъбове и брястове, зловонието се разсея и горите се изпълниха с благоухания. Пространството наоколо отново се изпъстри с цветове, влажните главици на цветята осеяха пътеката. Бен си поотдъхна. Пътят напред му беше вече познат. Ускори ход, за да стигне по-бързо.

Изкачи склона, в края на пътеката дърветата свършваха и ето че стигна. Елдъру се простираше пред очите му, градът на вълшебните

същества от Езерната страна. Огромният открит амфитеатър, където се провеждаха празненства, се откри в подножието, сив и пуст сред дъжда. Обгърнат бе от огромни дървета, които свеждаха клони чак до дънерите, изсечени за седалки, които обграждаха арената, покрита с треви и цветя. Сплетените клони над тях образуваха покрив от листа и дъждовните капки капеха по краищата им равномерно. Отсреща дървета, два пъти по-големи от калифорнийските гигантски секвои, се издигаха над амфитеатъра на фона на облачния хоризонт, а в клоните им се гушеше самият град — големи групи от къщички и магазинчета, свързани помежду си чрез сложна мрежа от дървесни коридори и стълби, които се простираха от земята до върховете на дърветата и обратно.

Бен се спря, загледа се и примигна, за да отърси дъждовните капки, които се стичаха от челото му в очите. Внезапно осъзна, че е зяпнал от учудване като селянче, което вижда града за първи път. Това му напомни до каква степен все още е чужденец в тази страна — въпреки че бе живял тук повече от година, въпреки че беше нейният крал. Това още повече подсилваше несигурността на неговото положение. Та той бе загубил дори и малкото признание, което бе успял да спечели. Беше чужденец, без приятели и средства за съществуване, напълно зависим от волята на другите.

Речния господар се появи иззад малка горичка от едната страна, обграден от половин дузина стражи. Висок и слаб, със странна люспеста кожа, която лъщеше сребриста, подавайки се изпод гористозеленото му облекло, господарят на вълшебните същества от Езерната страна пристъпваше решително. Суровото му изваяно лице не изразяваше особено благоразположение. Маниерът му, обикновено спокоен и отмерен, сега беше като че ли малко рязък. Той каза нещо на водача на диалект, който Бен не разбираше, но интонацията му не можеше да буди съмнение. Водачът бързо отстъпи назад, дребната му фигурка настръхна и той отмести поглед встрани.

Речния господар се обърна към Бен. Сребърната диадема на челото му смътно лъщеше, намокрена от дъжда, когато той вирна глава. Гъстата му черна коса се вееше на задната част на врата му и ръцете му. Без особени предисловия, той го попита:

— Кой си ти? Какво правиш тук?

Бен бе очаквал известен отпор, но не и такъв. Очаквал бе, че Речния господар няма да го разпознае и не се бе излъгал. Но това не обясняваше защо владетелят на някогашните вълшебни създания бе така определено неприятелски настроен. Речния господар бе обграден от въоръжена охрана. Членовете на семейството му отсъстваха при положение, че досега той бе посрещал всички посетители заедно с тях. Дори не изчака Бен да стигне амфитеатъра, обичайното място, където се посрещаха посетители. И в гласа му се чувстваше нескрит гняв и подозрителност. Нещо решително не беше наред.

Бен си пое дълбоко дъх.

— Речни господарю, това съм аз, Бен Холидей — заяви той и зачака. В очите на другия не се забелязваше и намек, че го е разпознал. Той приближи.

— Зная, че видът ми е променен, но то е, защото срещу мен бе използвана магия, която ме преобрази. Магьосникът, служил на сина на стария крал, който бе напуснал Отвъдната земя — и който в моя свят се нарича Мийкс — се върна и ми отне както самоличността, така и трона. Това е дълга история. Важното е, че аз се нуждая от помощта ти. Трябва да намерим Уилоу.

Речния господар зяпна от изненада.

— Ти ли си Бен Холидей?

Бен кимна веднага.

— Аз съм — макар и да не изглеждам такъв. Ще се опитам да ти обясня. Ходих обратно в...

— Не! — прекъсна го Речния господар и махна с ръка подразнен. — Искам да чуя от теб само едно обяснение — който и да си. Искам да зная, защо си довел този котарак.

Бен на свой ред зяпна. Дъждовните капки равномерно се стичаха по лицето му и той примижаваше, за да ги отпъди от очите си.

— Котарака ли?

— Да, котарака! Призматичния котарак, вълшебното създание, което се намира до теб — защо си го довел тук? — Речния господар беше воден дух и точно под брадичката си и от двете страни на гърлото имаше хриле. Беше така ядосан, че хрилете му пърхаха неукротимо.

Учуден, Бен погледна към Дърк, който седеше на десетина стъпки встрани и ближеше лапите си, напълно безразличен към

разговора, който се водеше.

— Не разбирам — най-сетне отвърна той и отново обърна очи към Речния господар. — Какъв е проблемът с...?

— Не съм ли достатъчно ясен? — отново го прекъсна Речния господар, вече настръхнал от гняв.

— Не, но...

— Котаракът, попитах — защо е тук този котарак?

Бен се опита да бъде дипломатичен.

— Изслушай ме. Аз не съм го довел; котаракът сам реши да дойде. Ние имаме делово споразумение — аз не му казвам къде да ходи и какво да прави, той на мен също. Защо не се успокоиш и не ми обясниш какво става. Единственото, което зная за призматичните котараци е, че те могат да палят огън и да променят формата си. Ти явно знаеш и нещо повече.

Речния господар изопна лице.

— Да, зная. И смятам, че Негово Величество кралят на Отвъдната земя също би следвало да прояви интерес и да разбере! — той пристъпи крачка напред. — Продължаваш ли да твърдиш, че си кралят на Отвъдната земя?

— Разбира се, че да.

— Макар на вид да нямаш нищо общо с Бен Холидей, да си облечен като обикновен работник и да пътуваш без охрана и придружители?

— Вече обясних, че...

— Да, да, да! — тръсна глава Речния господар. Наистина притежаваш смелостта на Негово Величество, ако не друго.

Той обмисля проблема известно време, без нищо да каже. Стражите наоколо му и сгълчаният водач изглеждаха като статуи. Бен нетърпеливо изчакваше. Група лица надзъртаха иззад стволите на околните дървета, едва доловими през дъжда и мрака. Явно хората на Речния господар започнаха да стават любопитни.

Най-накрая Речния господар се изкашля.

— Много добре, не мога да приема, че ти си кралят на Отвъдната земя, ала който и да си, позволи ми да ти обясня някои неща, които се отнасят до онова същество, с което пътуваш. Преди всичко призматичните котараци са вълшебни същества — истински вълшебни същества, а не изгнаници и емигранти като хората от Езерната страна.

Призматични котараци почти никога не могат да се видят отвъд мъглите. Второ, те обикновено не стават спътници на хората. Трето, те са непредсказуеми; никой не може да предвиди напълно какво целят. И четвърто където и да отидат, създават неприятности. Имаш късмет, че изобщо си бил допуснат в Елдъру в компанията на призматичен котарак. Ако знаех, че си тръгнал с такъв котарак, със сигурност нямаше да те приема.

Бен въздъхна уморено, след което кимна. Явно суеверията, свързани с котараците, не бяха разпространени само в неговия свят.

— Добре, обещавам да имам предвид всичко това в бъдеще — отвърна той, опитвайки се в гласа му да не се усети раздразнение. — Но така или иначе, не си спрял нито мен, нито котарака и ето че се намираме пред теб. И няма значение дали ми вярваш, че съм кралят на Отвъдната земя или не. Аз имам нужда от твоята помощ, ако...

Внезапен порив на вятъра го блъсна в лицето и не му позволи да довърши думите си. Той замълча, целият треперейки от студ в мокрите си дрехи.

— Дали ще бъде възможно да продължим разговора някъде на сухо? — тихо попита той.

Другият го изглежда мълчаливо, без да промени израза на лицето си.

— Речни господарю, дъщеря ти сигурно е в голяма опасност — промълви Бен. — Моля те!

Речния господар продължи да го наблюдава още миг, подир което му махна да го последва. Само с едно махване на ръка освободи водача. Лицата на онези, които надзъртаха иззад дърветата, моментално изчезнаха. Повървяха малко сред дърветата и стигнаха постройка в стил белведер, изградена от смърч. Стражите ги следваха нащрек. Под навеса се намираха две обърнати една срещу друга пейки, а помежду им имаше огромен кух дънер, в който бяха засадени цветя. Речния господар се настани на едната от пейките, а Бен на другата. Наоколо им дъждът продължаваше и ромолеше в дърветата и праха. В заслона обаче бе сухо.

Дърк се появи, скочи до Бен и свил лапи под тялото си, се настани, притваряйки сънливо очи.

Речния господар пак ядно изглежда котарака и отново се обърна към Бен.

— Казвай, каквото имаш да казваш.

Бен му разказа цялата история. Знаеше, че нищо не губи. Разказа му за сънищата, за пътуванията, към които бяха тласнати Куестър, Уилоу и той самият, за намирането на изчезналите магически книги, за неочакваната поява на Мийкс, за това как му бе отнета самоличността и медальона и за прогонването му от Сребърния дворец. Речния господар го изслуша без коментар. Седеше като каменно изваяние и не помръдваше, вперил поглед в Бен.

Когато Бен свърши разказа си, господарят на Езерната страна продължаваше да стои като статуя.

— Не зная какво друго мога да кажа — привърши Бен.

Речния господар му кимна едва, но все още мълчеше.

— Чуй ме — умоляваше го Бен. — Аз трябва да намеря Уилоу и да я предупредя, че онзи сън за черния еднорог е бил изпратен от Мийкс, а за това се нуждая от твоята помощ — той млъкна, сякаш внезапно си бе спомнил истина, която му бе трудно да признае, дори пред себе си. — Уилоу ми е твърде скъпа, Речни господарю. Тревожа се за нея. Кажете ми, идвала ли е тук?

Речния господар се загърна плътно в наметалото си. Погледът в очите му беше отвлечен.

— Изглежда, че наистина си този, за когото се представяш — промълви той. — Може и да си кралят. Кой знае.

Той се изправи, надникна навън към охраната, обградила навеса, даде знак да се отстранят всички, освен един и приближи до Бен. Наведе се така, че странното му, подобно на дърво лице, се озова точно пред лицето на Бен.

— Независимо дали си кралят или си измамник, трябва да ми кажеш истината — защо пътуваш с този котарак?

Бен с усилие запази спокойствие.

— Стана случайно. Натъкнах се на него снощи, преди да вляза в Езерната страна и той ми предложи своята компания, твърдейки, че може да ми потрѣбва. Още не зная дали наистина е така.

Той хвърли поглед към Дърк с известна надежда котаракът да потвърди думите му. Но Дърк седеше със затворени очи, без нищо да каже. На Бен внезапно му мина през ум, че котаракът не е проронил нито дума, откакто бяха пристигнали в Елдъру. Интересно защо.

— Дай ми ръка — неочаквано каза Речния господар. Той се протегна и здраво хвана ръката на Бен. — Има един единствен начин да проверя дали е истина това, което казваш. Помниш ли, когато за първи път дойде в Елдъру и ние се разхождахме в града и разговаряхме за магията на народа от Езерната страна? — Бен кимна. — Помниш ли какво ти показах от тази магия?

Той го стискаше силно, като метална скоба. Бен примигна от болка, но не направи опит да издърпа ръката си.

— Ти докосна един храст, попарен от болестта, и го излекува — отвърна Бен, без да сваля поглед от него. — Опитваше се да ми покажеш защо народът от Езерната страна може да се справи и сам. След това отказа да ме признаеш за крал — той съзнателно замълча. — Но после го направи, Речни господарю — призна правото ми.

Речния господар го изгледа, после го дръпна и без никакво усилие го изправи на краката му.

— Може и наистина да си Бен Холидей, както казах — промълви той, надвесил лице към него. — Напълно е възможно — той взе и двете ръце на Бен в своите. — Не зная как си бил преобразен, но ако това е работа на магия, може също да се поправи с магия. Аз имам силата да лекувам до голяма степен болестта и страданието. Ще използвам уменията си да те излекувам, ако мога — люспестите ръце се вкопчаха още по-силно в ръцете на Бен. — Стой на място и не мърдай.

Бен си пое дъх. Ръцете на Речния господар го стоплиха, изваяният му силует се приведе в сянката. Бен чакаше. Другият забави дишането си и по тялото на Бен премина благодатен прилив на топлина. Той целият потръпна, но не помръдна от мястото си.

Най-сетне Речния господар отстъпи назад. В тъмните му очи имаше следа от объркване.

— Съжалявам, но не мога да ти помогна — рече накрая той. — Наистина си преобразен от магия. Но това не е чужда магия, а твоята.

Бен направо зяпна.

— Какво?

— Ти сам си се преобразил в това, което си — каза другият. — И сам трябва да си върнеш предишния облик.

— Но това е пълна безсмислица! — избухна Бен. — Нищо не съм сторил да се променям — Мийкс го направи! Сам бях свидетел как

го направи! Той ми открадна медальона на кралете на Отвъдната земя и ми даде... това!

Той измъкна потъмнелия образ на Мийкс изпод мантията си и гневно го дръпна, сякаш да го откъсне от верижката. Речния господар се взря в него, опипа го и поклати глава.

— Гравираният образ тук е също преобразен, както си и ти. И пак по силата на твоята магия.

Бен скръцна със зъби и дръпна медальона обратно. Речния господар говореше загадъчно. Магията тук не можеше да бъде негова. Речния господар грешеше или беше подведен — а може би целеше съзнателно да обърка Бен, защото му нямаше доверие.

Речния господар сякаш прочете мислите му и само сви рамене.

— Твоя работа си е дали ще ми вярваш или не. Аз ти казвам, каквото виждам — той замълча. — Ако медальонът, който носиш, ти е даден от твоя враг, може би трябва да го махнеш. Защо го носиш?

Бен въздъхна.

— Мийкс ми каза, че чрез него узнава всичко, което върша. Предупреди ме, че ако го махна, магията му ще ме убие.

— Но дали е така? — попита другият. — Възможно е магьосникът да те е излъгал.

Бен не знаеше какво да отговори. Хрумнала му бе и подобна възможност. Какво основание имаше всъщност да вярва на Мийкс? Работата беше там, че за да провери дали Мийкс му казва истината, трябва да рискува живота си.

Той вдигна потъмнелия медальон пред очите си и започна да го разглежда.

— Мислил съм за това... — започна той.

И тогава с ъгълчето на окоето си зърна как Еджууд Дърк се размърда. Котаракът вдигна глава и отвори зелените си очи. Размърда се от летаргията си, явно за да види какво се кани да направи Бен. Странните му очи бяха насочени право към него и го гледаха. Бен се подвоуми, после бавно пусна медальона обратно под мантията си.

— Май трябва да помисля.

Дърк пак затвори очи и сниши черната си физиономия. Дъждът равномерно барабанеше в мигом настаналата тишина и някъде от изток в далечината отекна гръм. Бен изпитваше някаква смесица от напрежение и яд. Що за игра разиграваше котаракът?

Речния господар отиде обратно до пейката и остана да нея прав.

— Излиза, че в края на краищата не мога да ти помогна — заключи той. — Май трябва да си вървите и двамата с котарака.

Бен усети как изпуска шанса да получи помощ. Бързо се изправи на крака.

— Кажи ми поне къде да потърся Уилоу — примоли се той. — Тя спомена, че ще дойде тук, в Езерната страна, за да разбере какво означава сънят ѝ. Сигурно ще потърси твоята помощ.

Речния господар го изгледа безмълвно, сякаш искаше да прецени нещо непонятно за Бен и накрая бавно поклати глава.

— Не, кралю или самозванецо — който и да си ти — тя няма да потърси помощ от мен.

Понечи да заобиколи дънера, но се спря. Вятърът духаше в мантията му и той се загърна по-плътено, за да се предпази от влагата и студа.

— Аз съм ѝ баща, но тя няма да потърси помощ при мен, дори да ѝ е необходима. Никога не би дошла при мен. Аз имам много жени и деца. С някои съм по-близък, с други не. Никога не съм бил близък на Уилоу. Тя твърде много прилича на майка си, която е първично същество и по-лесно къса връзките, отколкото да ги създава. И двете никога не са желали да бъдат близки с мен, Нейната майка дойде само веднъж, после изчезна, върна се в гората...

Той млъкна разстроен.

— Никога не съм знаел дори името ѝ — продължи след малко. — Тя бе горска нимфа, която приличаше на сребристо видение, и така ме очарова, че в онази нощ имената нямаха никакво значение. Загубих я, преди изобщо да съм я имал. Онова, което ми причини, ме накара да загубя Уилоу. Отказвах да се примиря със свободата на майка ѝ и целият ми гняв и недоволство се прехвърлиха върху Уилоу. Така постепенно тя се отчужди и нищо вече не можеше да се направи. Толкова много обичах майка ѝ, че не можах нито да простя, нито да забравя онова, което ми бе причинила. Когато дадох на Уилоу позволение да живее в Сребърния дворец, аз прекъснах единствената връзка, която все още ни свързваше. Тя завинаги стана самостоятелна жена и престана да бъде моя дъщеря. Вече гледа на мен като на човек, който има толкова много деца, че не може да бъде на всички истински баща. И предпочита да не бъде едно от тях.

Той погледна настрани, потънал в спомени. Странно признание, помисли си Бен — просто и прямо, без следа от чувства. Речния господар разказа всичко с равен глас, с безизразно лице. Уилоу значеше много за него, но той не можеше да прояви чувствата си — можеше само да сподели факта, че ги има. Бен внезапно се запита, какви бяха неговите собствени чувства към силфидата.

Речния господар се загледа в дъжда, неподвижен и мълчалив, и подир известно време само сви рамене.

— Много неща мога да излекувам, но не и това — каза тихо той. — Не зная как.

После най-неочаквано отново се обърна към Бен, сякаш го виждаше за първи път.

— Но защо ли ти разказвам всичко това? — изненадано прошепна той.

Бен нямаше и представа. Мълчеше, докато Речния господар се взираше в него, сякаш озадачен, че изобщо е там. Подир туй господарят на езерния народ просто отмахна този проблем. Гласът му прозвуча хладно и безизразно:

— Само си губиш времето при мен. Уилоу ще иде при майка си. Ще иде край старите борове, където горската нимфа танцува.

— Там ще я потърся — каза Бен.

Той се изправи и Речния господар само безмълвно го наблюдаваше. След известно двоумение Бен каза:

— Няма защо да ми даваш водач. Зная пътя.

Речния господар кимна все така мълчаливо. Бен тръгна да върви, но на десетина крачки от навеса спря и се обърна. Единственият останал страж се бе изгубил някъде сред дърветата. Двамата мъже стояха сами.

— Искаш ли да дойдеш с мен? — попита Бен импулсивно. Речния господар стоеше, загледан в дъжда, потопен в мътносребристите му отблясъци, погълнат от неговия ромон. Хрилете на шията му едва потрепваха. Слабото му изваяно лице изглеждаше безжизнено.

— Не те чува — обади се Еджууд Дърк неочаквано. Бен погледна надолу изненадан И зърна котарака в краката си. — Потънал е дълбоко в себе си, за да възстанови вътрешното си равновесие. Така става понякога, когато е разкрил нещо дълго спотаявано.

Бен се навъси.

— Дълго спотаявано ли? Това, което разказа за Уилоу, ли имаш предвид и за нейната майка? — Бен се свъси още повече и коленичи до котарака. — Дърк, защо наистина той ми разказа всичко това? Та нали дори не знае кой съм.

Дърк го погледна.

— На този свят магията действа различно, Ваше Величество. Понякога в големи мащаби, понякога в малки. Понякога с пламенност, душа и сила... понякога с откровеност.

— Да, но защо...?

— Чуйте ме, Ваше Величество! Изслушайте ме! — изсумтя Дърк. — Толкова са малко хората, готови да чуят един котарак. Повечето ни говорят. Говорят ни, защото ние сме добри слушатели. Присъствието ни им действа успокояващо. Ние не ги разпитваме, нито ги съдим. Просто ги изслушваме. Те ни говорят, а ние ги изслушваме. Готови са да ни разкажат всичко! Разкриват ни потайните си мисли и мечти, неща, които не могат да кажат на другите. Понякога, Ваше Величество, го правят, без и сами да разбират защо!

Котаракът млъкна отново и на Бен неочаквано му хрумна, че Дърк не говори изобщо, а има нещо съвсем, конкретно предвид. Не говореше просто за всички, а определено за някого. И той вдигна поглед към самотната фигура на Речния господар.

А после неочаквано помисли за себе си.

— Дърк, какво...?

— Шшшшт! — изшътка му котаракът. — Не нарушавайте тишината, Ваше Величество. Нека бъде тихо. Вслушайте се в тишината, ако можете — но не я нарушавайте.

Котаракът бавно пое сред дърветата, стъпвайки внимателно из влажната, подгизнала от дъжда горска пръст. От небесата се спускаше равномерно дъждовната завеса и те бяха покрити с облаци от хоризонт до хоризонт като сив таван, издигнал се над дърветата. В тишината се чуваха само звуците на дъжда, обгърнал Елдъру, къщите и дърветата, пътеките и парковете и огромния пуст амфитеатър, който се очертаваше зад мъртвешки неподвижната фигура на Речния господар. Бен се вслуша, както го бе посъветвал Дърк, и почти долови гласа на мълчанието.

Но какво ли трябваше да му каже то? Какво ли трябваше да узнае от него? Поклати глава без надежда. Не знаеше.

Дърк се бе скрил сред мъглата напред, една бледо-сивкава сянка. Отказвайки се от усилията си да слуша каквото и да било по-нататък, Бен се забърза подире му.

ТАНЦЪТ

За Бен Холидей вече бе несъмнено, че има нещо съвсем особено около Еджууд Дърк. Вярно е, че повечето котараци са твърде странни и нищо чудно един котарак, дошъл от вълшебния свят, да бъде по-странен от обичайното, но Бен не можеше да се съгласи. Дърк проявяваше странности, които далеч надминаваха всичко в Алиса в страната на чудесата или да речем Дик Уинтингтън. Дърк възприемаше света по съвършено различен начин и най-странното бе, че колкото и да се опитваше, Бен не можеше да разбере никога какво има на ум.

Накратко казано, що за котарак е това и защо се занимава с Бен?

Щеше му се да поиска веднага отговор на тези свои въпроси, но нямаше време за това. Котаракът отново бе поел водачеството — самонадеян както обикновено — и Бен бе принуден да бърза подире му. Дъждът се усилваше и плющеше по лицето му, а вятърът изливаше насреща му хладни вихрушки. Свечеряваше се и времето още повече се разваляше. Бен беше подгизнал, измръзнал, гладен и обезкуражен, макар и решен да продължи пътя си. Така копнееше за едно топло легло и сухи дрехи. Ала сега не можеше и да мисли за това. Речния господар съвсем не прояви особено гостоприемство, а и трябваше бързо да открие Уилоу.

Премина през Елдъру, навел глава, за да се предпазва от дъжда и вятъра и приличен на мрачните безлични сенки, след което навлезе в отсрещната гора. Светлините на къщите и домовете изчезнаха зад него и мракът го обгърна отвсякъде във влажна дъждовна пелена. Мъглата се стелеше на вълма като откъснати опашки на хвърчила, които се докосваха и сливаха във все по-плътна завеса. Въпреки всичко, Бен продължаваше да върви. Често бе посещавал старите борове, тъй че можеше да ги открие и със завързани очи.

Скоро стигна поляната няколко крачки подир Еджууд Дърк. Огледа се цял в очакване, но нищо не видя. Поляната бе пуста, заобиколена от старите борове като древни горски часовои, влажна и

студена, както навсякъде. Той се огледа за следи или други знаци, по които да разбере дали Уилоу е идвала тук, но не можа да открие.

Еджууд Дърк обиколи поляната веднъж, душейки земята, след което се оттегли под клоните на боровете и се настани изискано.

— Била е тук преди две нощи, Ваше Величество — заяви той. — Седяла е близо до мястото, където се намирате сега, докато майка ѝ е танцувала, след което се е преобразила. На сутринта си е тръгнала.

Бен се втренчи в котарака.

— Как разбра всичко това?

— Нюх — надменно заяви Дърк. — И ти трябва да си развиеш. Мога да ти кажа всичко, което ще пропуснеш в противен случай. Обонянието ми разкрива неща, които ти не можеш да видиш с очите си.

Бен дойде по-близо и се надвеси над котарака, без да обръща внимание на капките, които се отцеждаха през клоните на боровете и се стичаха по лицето му.

— Подказва ли ти обонянието накъде е тръгнала? — тихо попита той.

— Не — отвърна котаракът.

— Не?

— Няма защо да повтаряш — изсумтя Дърк.

— Но щом обонянието ти е позволило да разбереш всичко останало, защо не и това? — попита Бен. — Винаги ли е толкова избирателно?

— Иронията не ви подхожда, Ваше Величество — навири леко глава Дърк. — А и аз не я заслужавам. Аз съм в края на краищата единственият ви спътник и опора в това рисковано дело.

— Кое се нуждае от обяснение, трябва да отбележа — тросна му се Бен. — Непрестанно ми изтъкваш какво знаеш, но ми казваш само каквото ти се иска. Разбирам, че бидейки котарак, си имаш идеално извинение за подобно поведение, но трябва да ти кажа, че то ме вбесява! — пак започна да губи самообладание и повиши тон. — Попитах те, как така си могъл да установиш, че Уилоу е била тук, че е танцувала, че се е преобразила, а не можеш да ми кажеш къде е...

— Не зная.

— ...Може да е отишла... Какво? Не знаеш ли? Какво не знаеш?

— Не зная защо не зная.

Бен отново се ококори.

— Би трябвало да мога да разбера накъде е тръгнала, но не мога — спокойно довърши Дърк. — Сякаш следите са съзнателно скрити.

Бен помисли над това, което току-що бе чул, след което бавно поклати глава.

— Но защо ще крие къде отива?

Дърк не отвърна. Изправи се отново на крака и тихо изсъска в знак на предупреждение. Бен се изправи с него и се огледа. От мъглата се появи тъмният силует на Речния господар, който прекоси поляната и приближи до Бен. Беше сам.

— Била ли е тук Уилоу? — рязко попита той.

Бен се поколеба, после кимна.

— Била е и си е отишла. Котаракът твърди, че по-миналата нощ майка ѝ е танцувала за нея.

В очите на водния дух просветна гняв, но той бързо го овладя.

— Разбира се, че ще откликне на дъщеря си — промълви той. — Те са свързани. По вълшебен начин танцът може да ѝ открие истината и да ѝ покаже какво да търси... — той млъкна замислено, после се изопна. — Установихте ли накъде е отишла, Ваше Величество?

Бен отново се подвоуми, този път колкото от предпазливост, толкова и от изненада. Речния господар се бе обърнал към него с Ваше Величество. Дали бе решил да повярва на твърденията на Бен? Срещна неотклонния му поглед.

— Не можем да открием следите ѝ — отвърна той. — Скрити са нарочно, според котарака.

Речния господар хвърли бегъл поглед към Дърк и се намръщи.

— Възможно е.

Той отново наведе към Бен изваяното си лице.

— Но на дъщеря ми ѝ липсва хитрост за това, а на майка ѝ средства. Ако следите са били скрити, това е направено от друг. Някои са готови да ѝ помогнат, без да ми съобщят. Има такива — в очите му отново просветна гняв, после изчезна. — Все едно, не е от значение. Аз имам начин да я откроя. Имам начин да постигна каквото си искам.

Той рязко се извърна като мърмореше нещо.

— Времето тече. Тъмнината и дъждът могат да ми попречат и трябва да действам веднага, за да успея — в интонацията му се чувстваше припряност и решителност. — Няма да позволя тези

игрички да се разиграват зад гърба ми. Ще узная какво значи този сън за черния еднорог и златната юзда, независимо дали на Уилоу и майка ѝ им се иска!

И той се втурна в горския мрак, без изобщо да се интересува дали Бен го следва. Но нямаше защо да се тревожи. Бен веднага се спусна по петите му.

Еджууд Дърк остана под боровите клони, загледан подире им. След малко започна да се ближе.

Речния господар така се беше променил, че Бен не можеше да повярва. В един миг проявяваше пълно безразличие към дъщеря си и черния еднорог, а в следващия нямаше търпение да разбере всичко. Той се върна през гората обратно в града, подвиквайки на стражаря да го следва. Хора от свитата му се явяваха от всички страни, изчакваха го да даде разпорежданията си и пак изчезваха в нощта. Явяваха се и изчезваха като сенки — духове, вили, самовили, русалки и други. Речния господар се обръщаше към тях с кратки и лаконични думи, след което извърщаше очи, без да забави ход. Той заобиколи почти крадешком покрайнините на Елдъру и отново свърна в гората. Бен го следваше, напълно забравен.

Времето минаваше. Сега бяха навлезли дълбоко сред горските дървета, североизточно от града. Нощта се спускаше толкова плътно, че на десет крачки разстояние нищо не се виждаше. Дъждът ги обливаше на пороища и явно не се канеше да спира. Гръмотевиците дълго отекваха някъде отдалеч и светкавици раздираха облаците. Още не ги бе връхлетяла бурята с цялата си сила. Тя едва се задаваше.

Речния господар сякаш не забелязваше това. Концентрацията му бе абсолютна. Бен не разбираше напълно какво става, но започваше да се безпокои. Те излязоха отвъд дърветата и се озоваха на поляна, която се простираше надолу по един хълм и стигаше до обширно езеро, в което се вливаха две реки от двете му противоположни страни. Реките, придошли от дъжда, се спускаха надолу по едрите камъни, обгърнати от двете страни от гигантски секвои. Езерото бе развълнувано и светкавиците се смесваха със светлината на огньовете, горящи върху колони по цялото протежение на хълмовете, които озаряваха целия склон. Бен забави ход и се вторачи. Населението на Езерната страна бе плъзнало навсякъде — или може би бяха само малцина посред

множеството огънове? Вятърът довяваше дъжда в очите му и той не можеше да различи ясно.

Речния господар се обърна, видя го и му махна да дойде при него под заслона на една скала, издадена над хълма, от която можеха да се наблюдават реките, езерото и криволичещите редици огънове. Бурята се разрази с цялата си сила над тях, докато те стояха на откритата скала, притиснати един до друг и воят на вятъра заглушаваше думите им.

— Погледнете, Ваше Величество! — извика Речния господар и странно изваяното му лице бе само на сантиметри от лицето на Бен. — Аз не мога да заповядам на майката на дъщеря си, но мога да наложя волята си над съществата от нейната порода! Мога да разбирам тайните, които те се опитват да скрият от мен!

Бен кимна безмълвно. В очите на Речния господар се четеше безумие, каквото не бе виждал преди — безумие, породено от страст.

Речния господар даде знак и от мрака изникна кльоцаво създание, толкова сухо, че беше като издялано от дърво. Груби вълнени дрехи бяха провиснали по тялото му, развявани от вятъра, и зелената му, подобна на царевичина коса се спускаше от главата, врата и гърба му, както и от ръцете и краката. Чертите му приличаха на цепнатини, издялани на дървеното му лице. В едната си ръка носеше кавал.

— Свири! — заповяда Речния господар и като посочи с ръка към склона. — Накарай ги да дойдат!

Слабото същество седна на калната земя с кръстосани отпред крака и повдигна кавала към устните си. Мелодията се понесе тихо и сладостно, с увличащ напев, който прозвуча в краткото затишие между дълбоките стонове на вятъра. Той се смеси със звуците на бурята, както нишки се втъкават в платно. Тиха и нежна, музиката обгърна като коприна заслушалите се в нея. Понесе се надолу по склона и във въздуха се долови някаква промяна.

— Слушай! — прошепна ликуващо Речния господар на Бен.

Кавалджията постепенно извиси мелодията и песента се понесе по-високо сред воя на бурята. Тя постепенно преодоля мрака, влагата и студа и цялото околно пространство започна да се променя. Воят на бурята стихна, сякаш отнесен надалеч, стана по-топло, нощта просветля сякаш се зазоряваше. Бен се почувства издигнат като на въздушна възглавница. Той мигаше, без да може да повярва. Всичко

започваше да се променя — формата, същността, времето, всичко. В музиката се криеше магия със сила, каквато не бе срещал преди и която можеше да промени дори и великите сили на природата.

Огньовете започнаха да светят по-ярко. Светлината бликаше в мрака, нажежена до бяло. Озаряваше целия склон и водите на езерото. Водите му утихнаха и престанаха да бушуват, укротени, както майчина ръка приглажда разчорлените коси на своето дете. Светлината танцуваше по крайбрежието като нещо живо.

— Погледнете, Ваше Величество! — подкани го Речния господар.

Бен се загледа. Отломъци от светлината започнаха да придобиват форма. Те танцуваха, въртяха се и се виеха, озарени от огньовете, и започнаха да придобиват очертанията на вълшебни създания. Крехки и ефимерни, те черпеха сили от озарението и от музиката на кавала и оживяваха. Бен веднага ги разпозна. Това бяха водни нимфи, каквато бе и майката на Уилоу — подобни на деца същества, които се разсейват като дим. Ръцете и краката им лъщяха лешникавокафяви, косите им се ветрееха до кръста, мъничките им лица се издигаха към небето. Десетки от тях изникваха, сякаш от нищото и танцуваха край бреговете на огледалното езеро с калейдоскопични движения.

Музиката се извиси. Светлината излъчваше топлина като в летен ден и всичко стана отново пъстроцветно — багрите на дъгата се преплитаха и умножаваха, сякаш поставени от четката на художник по платно. Всичко започна да променя формите и очертанията си и Бен усети, че се пренася сякаш в друго време и място. Чувстваше се отново млад и светът наоколо му обновен. Чувството на извисяване, което бе изпитал в началото, стана още по-силно и той сякаш започна да се носи над земята, освободен от земното притегляне. Речния господар и кавалджията сякаш се носеха заедно с него, както птици се носят сред звуците и цветовете. Горските нимфи продължаваха да танцуват долу, увлечени все по-възбудено в своя танц в светлото пространство. Танцът им извиваше все по-далеч от брега и те леко се понесоха по водите на притихналото езеро, едва докосвайки огледалната повърхност. Постепенно се събраха заедно по средата на езерото, очертавайки удивителни фигури, сливаха се и се разделяха, сливаха се и се разделяха отново.

Едно видение започна да се оформя в пространството над тях.

— Идва! — възкликна Речния господар някъде издалеч, тъй че Бен едва успя да го чуе.

Видението бе ясно очертано. Беше Уилоу. Тя седеше сама на брега на езерото — на същото това езеро — и държеше в ръка златната юзда, която ѝ се бе явила в съня. Облечена беше в бяла коприна и красотата ѝ излъчваше такова озарение, че надминаваше по сила дори въздействието на музиката на кавала и танца на водните нимфи. Поруменяла и жизнена, тя бе издигнала лице на фона на пъстроцветието, което я обкръжаваше и вятърът развяваше дългите ѝ зелени коси. Тя държеше юздата като подарък и чакаше.

— Внимавай! — предупреди някакъв глас изневиделица, толкова тих, че едва не се изгуби във вихъра на видението.

Бен отмести очи от Уилоу. Отдолу на невероятно разстояние Еджууд Дърк го гледаше.

— Какво има? — успя да попита Бен.

Ала въпросът му се загуби сред ставащото. Музиката достигна връхната си точка и всичко изчезна. Целият свят престана да съществува. Остана само езерото, танцът на горските нимфи и видението Уилоу. Това видение бе за Бен обгърнато в такива ярки цветове, че в очите му се появиха сълзи. Никога не бе изпитвал подобно щастие. Чувстваше, че се отделя от себе си и се преобразява.

Тогава на брега на езерото се появи и още нещо, освен нимфите и видението Уилоу — нещо, което беше едновременно невероятно прелестно и ужасяващо. Бен чу приглушения вик на Речния господар. Това бе вик на задоволство. Звуците се виеха и цветовете се разстилаха като платно и новопоявилният се образ естествено се вплете в него.

Това беше черният еднорог.

Бен спотаи дъх. В погледа му се разгоря огън и го обзе внезапен невероятен копнеж. Никога не бе виждал по-прелестно създание от този еднорог. Дори и видението на Уилоу и горските нимфи бе нещо като бледа сянка в тяло се люлееше под звуците на мелодията в ритъма на танца, когато изплува от мрака сред пъстротата от цветове и белият му рог засвети под въздействие на вродената му магия.

Тогава той отново чу предупреждението на Дърк, този път само като напомняне. Внимавай!

— Какво става? — прошепна Бен.

Речния господар този път се обърна към него, бавно поклащайки глава. Суровото му лице бе озарено от чувства, които потрепваха по изваяните му черти в приливи на светлина и цветове. Той проговори, но думите му сякаш идваха направо от съзнанието, а не от устата:

— Той ще бъде мой, Ваше Величество! Магията му ще стане моя и ще принадлежи на моята земя и моя народ! Той трябва да ми принадлежи! Трябва!

И тогава Бен осъзна през воала от приятни чувства, музика и танц, истинските намерения на Речния господар. Речния господар не бе призовал кавалджията и горските нимфи, за да разбере нещо за Уилоу и майка ѝ. Неговата амбиция беше далеч по-голяма. Той бе призовал кавалджията и нимфите, за да му доведат черния еднорог. Музиката и танцът трябваше да предизвикат илюзорното видение на неговата дъщеря и нейната златна юзда, за да примамят еднорога на брега на езерото, където можеше да бъде уловен. Речния господар наистина бе повярвал на разказа на Бен, но беше си наумил, че може да използва черния еднорог за свои цели, а не за целите на някакъв си детрониран крал. Той бе успял да види съня на Уилоу и си го бе присвоил. Всичко, което се разиграваше пред очите му, бе съзнателна примамка — кавалджията и горските нимфи бяха само оръдия.

Но боже мой, тя бе подействала! Черният еднорог бе дошъл!

Той гледаше еднорога прехласнат, без да може да отмести поглед от него. Съзнаваше, че трябва да направи нещо, за да предотврати онова, което щеше да се случи, но бе прикован от красотата и въздействието на гледката на вихрушката от цветове, която го беше привлякла. Той приведе изящната си глава сред звуците на мелодията и нададе вик, когато зърна момичето със златната юзда. Всичко беше оживяло като във вълшебна приказка и красотата му бе потресающа. Копитата се отместиха, лъвската опашка изплющя и еднорогът пристъпи напред към капана си.

Трябва да го спра! — опита се да извика Бен. И тъкмо в този момент цялото видение, към което черният еднорог се бе приобщил с такава лекота, се размести в центъра, тъкмо над Уилоу и водните нимфи и някакво друго, кошмарно видение, предизвикано от други умове и интереси, се изпречи пред погледа. Това бе отвратително създание, цялото покрито с люспи и шипове, зъбато и ноктесто, крилато и обвито в черна тиня, от която се вдигаше пара при топлината

на атмосферата. Някаква кръстоска между змей и вълк, то препускаше през мрака в бурята право към езерото и надаваше вой.

Бен се смръзна. Виждаше беше това изчадие и преди. То беше демон от неведомия свят на Абхаддон — близник на чудовището, с което навремето Железния Марк бе влязъл в бой.

То връхлетя, обзето от ярост, но щом зърна черния еднорог, рязко се обърна. Еднорогът също забеляза демона и нададе ужасяващ силен вой. Витият му рог светеше, нагорещен до бяло от магията и еднорогът отскочи встрани, когато демонът прехвърча покрай него с извадени нокти. И тогава най-неочаквано еднорогът изчезна, сякаш потъна в нощта, също тъй неочаквано, както се бе появил.

Речния господар нададе вик на болка и ярост. Демонът се виеше насам-натам и бълваше пламъци из отворената си паст. Пламъците обхванаха кавалджията и обърнаха крехкия му силует на пепел. Звучите и цветовете се размиха и нощта се върна. Мракът постепенно обхвана всичко и видението на Уилоу и златната юзда изчезна. Бен отново се намери на каменната площадка до Речния господар и бурята отново ги връхлетя.

Ала горските нимфи продължаваха да танцуват, покрай брега на езерото като светлинки сред мрака и влагата. Огньовете стихнаха и угаснаха, потушени от дъжда и вятъра, и само горските нимфи останаха да светят в нощта. Светлината им привлече демона като стръв. Чудовището се виеше на всички страни, обхождайки езерото открай докрай и бълваше пламъци от гърлото си, превръщайки беззащитните танцьорки на пепел. Предсмъртните им викове бяха слаби, почти нереални стонове, и те угаснаха, като духнати свещи. Речният господар нададе отчаян вой, но не можа с нищо да им помогне. Те загиваха една подир друга, изгаряни от демона, който се стрелкаше насам-натам в нощта като сянка на смъртта.

Бен гледаше като обезумял. Тази разруха бе непоносима за него. Ала не можеше да отвърне очи. Накрая предприе едно отчаяно, действие, защото не можеше повече да издържа на ужаса. Без да мисли, той измъкна потъмнелия медальон изпод мантията си, както би направил навремето и го вдигна напред, като крещеше яростно срещу крилатия демон.

Забравил бе за миг какъв е медальонът, който носеше.

Демонът се обърна и се понесе насреща му. Бен внезапно усети присъствието на Дърк в краката си. Котаракът седеше неподвижно до него. Осъзна също така, че привличайки вниманието към себе си, подписал смъртната си присъда.

Блесна светкавица и демонът ясно видя медальона, Бен Холидей и Еджууд Дърк. Чудовището просъска яростно и избълва пара като от изригнал вулкан, след което рязко се извърна и политна обратно в нощта и изчезна. Бен целият трепереше. Не можеше да разбере какво е станало. Съзнаваше само, че по някаква необяснима причина все още е жив. Долу под тях последните горски нимфи бяха престанали да танцуват и изчезнаха обратно в гората, отнасяйки всяка светлина със себе си и оставайки езерото и хълмовете потънали в мрак. Вятърът и дъждът заливаха цялата пустош.

Ръцете на Бен престанаха да треперят. Той бавно пъкна медальона под мантията си. Медальонът изгаряше кожата му.

Речния господар бе коленичил на едното си коляно, без да отмества поглед от Бен.

— Онова чудовище те разпозна! — кресна му той, обзет от гняв.

— Не, не би могло... — започна Бен.

— Медальонът! — прекъсна го Речният господар. — То позна медальона! Ти си във връзка с него, макар и да не разбираш! — Речния господар се изправи на крака като дишаше хрипливо. — Заради тебе загубих всичко! Загубих еднорога! Ти си виновен за смъртта на моя кавалджия и моите горски нимфи. Ти и онзи котарак! Предупредих те за котарака! Един призматичен котарак винаги носи беди! Виждаш ли какво направи! Виждаш ли всичко, което причини!

Бен отстъпи.

— Аз не съм...

Но Речния господар отново го прекъсна.

— Желая да се махнеш! Вече не съм сигурен кой си, а и не ме интересува! Желая да изчезнеш от моята страна — заедно с този котарак! Ако утре сутрин още си тук, ще те хвърля в тресавището, тъй че да не можеш никога да се измъкнеш! А сега върви!

Яростният му глас не търпеше да му се противоречи. Речния господар се чувстваше измамен в надеждите си, на които особено държеше, и беше решил, че Бен му е виновен. Какво от това, че желанията му бяха егоистични и че му бе отнето нещо, което преди

всичко не му принадлежеше. Какво от това, че бе злоупотребил с Бен. Не можеше да види нищо друго освен загубата си.

Бен се почувства вътрешно опустошен. Не бе очаквал такова нещо от Речния господар.

Обърна се безмълвно и се отдалечи в нощта.

ЗЕМНАТА МАЙКА

Бен Холидей бе заприличал на прогизнала от дъжда и студа отрепка. Той се спускаше сред дърветата по пустия хълм след срещата си с озверелия Речен господар и видът напълно отговаряше на настроението му. Противоречивите чувства, които бе изпитал при звуците на кавала и танца на горските нимфи, видението Уилоу и онова, което го бе последвало — той се разкъсваше вътрешно от всички тези спомени, сякаш бе нападнат от дива упорита глутница вълци. Все още си спомняше онзи екстаз и усещането за свобода, които бе изпитал под въздействието на мелодията и танца, но преобладаващите му чувства бяха на страх и ужас.

В мрака и самотата на съзнанието му се разиграваха най-различни представи — Речния господар, понечил да улови черния еднорог, за да бъде единствен повелител на неговата магия; крилатия демон, който бе превърнал горските нимфи на прах и пепел, докато те се гърчеха край брега на езерото безпомощни; самият Бен, който инстинктивно бе издигнал потъмнелия образ на Мийкс като талисман, който би могъл да му помогне...

А може и да му беше помогнал.

Какво всъщност се беше получило? Как стана онова, което стана? Онова крилато създание връхлетя насреща му да го унищожи, а после се извърна и отлетя сред пустошта! На какво можеше да се дължи това — дали на медальона, или пък на нещо съвсем друго?

Речния господар явно смяташе, че причината е в медальона. Той бе убеден, че Бен е свързан с демона — и с Мийкс — по някакъв нечист начин, който ги пазеше и тримата. Бен потръпна. Не можеше да изключи подобна възможност. Сигурно образът на Мийкс бе отблъснал демона...

Той се спря. Ако, разбира се, демонът е бил изпратен от Мийкс. Но не беше ли това единствената логична възможност? Та нали Мийкс бе извикал демоните от Абхаддон след смъртта на някогашния крал? Бен тръгна отново. Да, сигурно е бил Мийкс. Той е изпратил демона,

защото Речния господар се канеше да улови черния еднорог, а самият той желаше да го притежава — независимо защо. Но той някак си бе узнал за намерението на Речния господар да улови еднорога и като нищо тъкмо медальонът на Бен му бе дал тази информация. Нищо чудно Бен да е отговорен за гибелта на горските нимфи.

В съзнанието му още отекваха предсмъртните стонове на загиващите по най-жесток начин вълшебни същества. Той дори не знаеше дали са реални, докато не видя как умират — струваха му се като светли сияния в човешки образ — крехки и нежни изваяния, които само да паднат, и биха се счупили като стъкло...

Бе направо съкрушен от станалото, докато най-сетне се реши да се отърси от всичко. Въпросите пораждаха само други въпроси и изглежда нямаше отговор на никой от тях. Дъждът ромолеше монотонно в калта и тревите и се стичаше на вадички из пътя. Студ и мрак го обгръщаха отвсякъде и той изпитваше отчаян копнеж за мъничко топлинка и искрица светлина. Крачеше, без всъщност да знае накъде отива. Само по-далеч оттук, каза си. По-далеч от Речния господар и Езерната страна, по-далеч от единствения си шанс да намери Уилоу преди Мийкс.

Обувките му шльопаха сред калта и водата. Накъде да поеме?

Хрумна му да се озърне за Еджуун Дърк. Къде ли бе този проклет котарак? Все му се пречкаше, когато нямаше нужда от него. А къде е сега, когато е нужен? Дърк винаги знаеше накъде трябва да вървят. Знаеше винаги.

Знаел е дори за намеренията на Речния господар, когато бе накарал кавалджията да свири, а горските нимфи да танцуват — хрумна му на Бен, докато размишляваше за станалото.

„Внимавай“, го бе предупредил котаракът.

Лесно му беше на него.

Мислите му се зареяха нанякъде и той се улови, че отново мисли за медальона. Дали пък този медальон не бе привлякъл демона? Което означаваше, че на него се дължи гибелта на горските нимфи и кавалджията. Подобна мисъл би отровила живота му завинаги. Не трябваше ли просто да се отърси от нея? Но ако този медальон наистина работеше за интересите на магьосника, докато Бен продължаваше да го носи? Възможно е Мийкс да е целял тъкмо това.

Предупреждението да не го сваля би могло да е просто уловка. Може би ако го свали, ще се освободи от магьосника.

Спря отново и мушна ръка под мантията си. Взе верижката и я измъкна бавно. Вгледа се в медальона, в потъмнелия му размазан образ на бледата светлина, която се процеждаше през горските листа и изпита невероятен порив да захвърли това късче метал. Така щеше отново да бъде свободен, поне донякъде да излекува душата си след унищожението на горските нимфи. Щеше да започне отново...

— А, скъпи ми кралю, ето къде си бил — заскитал се в тъмата като някакъв опосум. Вече си мислех, че съм те загубил завинаги.

Еджууд Дърк безшумно се показва иззад дърветата, безукорно чистата му козина блестеше от дъждовните капки, мустаците му бяха леко увиснали от влагата. Приблужи до един съборен дънер и се настани внимателно: кората беше мокра.

— Ами ти къде беше? — подвикна му Бен подразнен. После, след известно колебание, пусна медальона обратно под мантията си.

— Ходих да те търся, разбира се — спокойно отвърна Дърк. — Ти май имаш нужда някой непрекъснато да върви подире ти.

— Така ли? — Бен едва се сдържаше. Беше угрижен, уплашен, отвратен и какво ли още не, но най-много от всичко му бе стигнало до гуша този проклет котарак да се отнася към него като към загубена кукла. — При това ти си най-подходящият за целта, нали? Еджууд Дърк, пастирът на изгубени души. Та кой друг може така издълбоко да проникне в човешкия характер? Да прозре истината за нещата с такава сила? Хайде, Дърк, хайде да ми кажеш — как така знаеш толкова много? Хайде ми кажи! Как узна намеренията на Речния господар преди мен? Как разбра, че ще призове еднорога? Защо просто ме остави да бъда безпомощен свидетел на онова, което става? Може би онези горски нимфи там загинаха заради мен! Защо допусна това?

Котаракът го изгледа многозначително, след което започна да се ближе. Бен зачака. Дърк явно не му обръщаше никакво внимание.

— Е? — попита накрая Бен.

Котаракът вдигна поглед.

— Явно въпросите ти са много, кралю — показа розовия си език котаракът. — Но защо търсиш отговорите от мен?

— Защото ти изглежда ги знаеш, по дяволите!

— Едно е какво изглежда, а друго — какво е, Ваше Величество. Трябва да се научите да ги разграничавате. Аз наистина имам вътрешен усет и здрав разум; и понякога разбирам някои неща по-лесно от хората. Аз не съм всеобхватен резервоар от отговорите на всички въпроси. Има разлика — и той се изкашля. — А и ти отново бъркаш нашите взаимоотношения. Аз съм само един котарак и нищо не съм длъжен да ти казвам. В това приключение съм тръгнал само като твой спътник, не като учител. Тук съм по собствено желание и мога да си тръгна, когато поискам. Не съм длъжен да отговарям пред никого — най-малко пред теб. Съветвам те сам да потърсиш отговорите на своите въпроси. Ти имаш всички отговори, стига да се постараш да ги потърсиш.

— Можеше да ме предупредиш!

— Ти сам можеше да се предупредиш. Но просто не положи усилие. Трябва да си ми благодарен, че изобщо се намесих.

— Защо непрекъснато питаш за това, което не е твоя работа?

Бен преглътна онова, което се канеше да каже, и погледна ококорен.

— Ти говориш латински, така ли? — попита невярващо той.

— И чета гръцки — отвърна Дърк.

Бен кимна. Щеше му се поне малко да разбира загадката, която представляваше този котарак.

— Ти знаеше ли предварително, че горските нимфи ще загинат? — попита накрая той.

Котаракът на свой ред отвърна:

— Знаех, че ти няма да загинеш.

— И то защо?

— Защото си кралят.

— Крал, когото никой не разпознава.

— Крал, който сам себе си не разпознава.

Бен се подвоуми. Искаше му се да каже: „Аз се разпознавам, но видът ми е променен, медальонът ми е откраднат и така нататък, и така нататък.“ Но не го каза, защото вече бяха говорили за това. Само попита:

— Откъде знаеше, че демонът няма да ме унищожи, ако ме познае?

Дърк просто сви рамене.

— Медальонът.

Бен кимна.

— Както изглежда, ще трябва да се освободя от този медальон. Май той е причината за всичко, което се случи — за това, че се появи демонът и унищожи нимфите, изобщо за всичко. Ще трябва, изглежда, да го захвърля колкото се може по-надалеч, Дърк.

Дърк се изправи и се изтегна.

— А на мен ми се струва, че преди това трябва да видиш какво иска онова кално кутре — каза той.

Котаракът се загледа встрани и Бен проследи погледа му. Дъждът и мракът почти бяха скрили малката тъмна фигурка, клекнала на десетина метра от тях върху купчина борови иглици. Това бе странно същество, което напомняше нещо като бобър с издължени уши.

— Какво е това животинче? — попита той Дърк.

— Звяр, който помита и чисти подир другите — нещо като четириног домакин.

— И какво иска от нас?

Дърк се престори на някой, с когото злоупотребяват.

— Защо питаш мен? Защо не попиташ бобъра?

Бен въздъхна. И наистина, защо не?

— Мога ли с нещо да ти бъда полезен? — запита той неподвижния силует.

Калното животинче запълзя на четири крака и бавно заотстъпва, после се обърна, заотдалечава се и пак се обърна.

— Само не ми казвай, че иска да го последваме — заяви Бен.

— Хубаво, не ти казвам — съгласи се Дърк.

Последваха калното кутре през гората, като свърнаха на север, все повече отдалечавайки се от град Елдъру и народа на Езерната страна. Дъждът утихна и се превърна в леко ръмене, облаците се разкъсаха и в гората просветля. Ставаше все по-студено, но Бен беше вече вкочанен от студа и не му обръщаше внимание. Вървеше подир калното кутре мълчаливо и разсеяно се питаше откъде ли води името си това създанийце, питаше се къде ли отиват и защо, какво да прави с този медальон и най-вече с Дърк. Котаракът вървеше подире му, като с предпазливи стъпки и грациозни подскоци избягваше калта и локвите и полагаше всички усилия да се запази чист.

„Типично за един котарак,“ помисли си Бен.

С тази разлика, че поведението на Еджууд Дърк съвсем не беше типично за един котарак, независимо колко упорито Бен искаше да се убеди в обратното. Въпросът бе — как Бен да се отнася с него? Да пътуваш с Дърк бе все едно да пътуваш с някой по-възрастен, който все те кара да се чувстваш дете, като в същото време те предупреждава, че трябва да пораснеш. Дърк очевидно бе не случайно с него, но Бен започваше да се пита дали от това има някаква полза.

Към северния край на Елдъру гъстите дървета се стелеше гъста мъгла. Мракът стана по-гъст и влагата лепкава. Това караше Бен да изпитва същото неудоволствие.

Калното кутре продължи, без да забавя ход.

— Тези животинки често ли постъпват така? — прошепна Бен, обръщайки се към Дърк. — Искам да кажа, да те накарат да ги последваш?

— Никога — отвърна Дърк и се изкашля.

Бен изгледа котарака навъсено. „Да хванеш пневмония дано,“ мрачно си помисли той.

Те навлязоха в мъглата сред кипариси, върби и ниска блатна растителност, която не подлежеше на описание. Обувките му бяха полепнали с кал и следите, които оставаше, се пълнеха с вода. Дъждът окончателно спря и всичко притихна. Бен вече не знаеше какво е да бъдеш сух. Дрехите му тегнеха като олово. Мъглата се бе спуснала плътно и той можеше да види не повече от няколко крачки пред себе си. Може би тук трябва да намерим своята гибел, реши той. Може би.

Но не беше това, за което бяха доведени тук, а другото за което бяха тук не беше все още ясно. Следата свършваше пред огромно тинесто пространство. Калното кутре доведе Бен и Дърк до калната яма, изчака ги да приближат до самия ѝ край, след което изчезна в тъмнината. Блатната пустиня се простираше в мъглата и мрака на повече от 15 м разстояние — обширна и тиха тресавищна яма, която бълваше въздушни мехурчета от време на време и в която нямаше нищо друго особено интересно. Бен се загледа в ямата, погледна и към Дърк в очакване на онова, което трябваше да се случи.

Само след миг вече знаеше какво ще е то. Ямата се надигна по средата и от дъното на повърхността ѝ се появи жена.

— Добро утро, Ваше Величество — поздрави го тя.

Изглежда бе гола, макар че това трудно можеше да се определи, защото от главата до петите бе покрита с кал. Тя се втренчи в него със светнали очи. Нищо друго, освен очите ѝ, не се виждаше изпод калта. Застана на повърхността на тресавището като безтегловна.

— Добро утро — неуверено откликна Бен.

— Виждам, че си тръгнал заедно с призматичен котарак — гласът ѝ звучеше странно равно и отекуваше особено. — Това е голям късмет. Един призматичен котарак може да се окаже ценен спътник.

Бен не беше съвсем сигурен в това твърдение, но предпочете да замълчи. Дърк също нищо не каза.

— Казват ми Земната майка, Ваше Величество — продължи жената. — Това име ми бе дадено преди няколко века от народа на Езерната страна. И аз като тях съм вълшебно същество, но съм обречена да живея в този свят. За разлика от тях, сама съм избрала да дойда тук, когато съм била необходима в началото на този свят. Аз съм сърцето и душата на тази земя. Нещо като градинар на Отвъдната земя, така да се каже. Грижа се за почвата и нейната растителност. Жителите също са длъжни и отговорни да се грижат за това, но моята роля е от съществено значение — тя замълча. — Разбирате ли, Ваше Величество?

Бен кимна.

— Струва ми се, че да.

— Хубаво, защото разбирането е важно нещо. Аз съм неразделна част от земята, а тя е част от моя състав, тъй че ние сме едно. Тъй като със земята сме свързани, повечето неща, които стават в Отвъдната земя, са ми известни. За теб зная по-специално, защото твоята магия е част от моята. Между краля на Отвъдната земя и земята на тази страна съществува връзка, която е неразтрогваема. Това също разбираш, нали?

Бен кимна отново.

— Това поне съм успял да разбера. Затова ли ме позна, въпреки променения ми вид?

— Аз ви познавам както призматичният котарак ви познава, Ваше Величество; никога не разчитам на външния вид — в гласа ѝ прозвуча нотка на насмешка, но не груба.

— Бях свидетел на вашето идване в Отвъдната земя и оттогава насам ви следя. Вие притежавате кураж и решителност; липсва ви

само познание. Но познанието ще дойде с времето. Не е лесно да се разбере тази страна. Да, обърквашо. Но не чак колкото ви се струва — и тя леко се размърда сред мъглата с безформени и неясни очертания. Влажният ѝ поглед блестеше. — Накарах калното животинче да ви доведе при мен, за да ви информирам за Уилоу.

— Ти виждала ли си я? — попита Бен.

— Виждах я. Майка ѝ я доведе при мен. Ние с майка ѝ сме близки, поради близостта на истински вълшебните създания със земята. Нашата магия е еднаква. Речния господар се отнесе зле с майка ѝ, защото желае да я притежава, а не да я уважава такава, каквата е. Речния господар се стреми да упражнява власт подобно на хората, Ваше Величество — ужасна слабост, която се надявам, че той с времето ще разбере. Земята и нейните дарове не могат да бъдат ничие притежание. Земята е нещо, което се подарява, за да се ползва от всички тленни създания, но не е ничия собственост. Нещата стоят различно — както в Отвъдната земя, така и в отвъдните светове. Посилните се стремят да властват над по-слабите; и всички се стремят да властват над земята. Това често кара Земната майка да страда.

Тя замълча.

— Речния господар полага усилия и е по-добър от някои. Но и той търси власт, макар и не така откровено. Той използва магия, за да пречиства земята, но не разбира, че не винаги подходът му е правилен. Земята наистина се нуждае от лечение, Ваше Величество, но не всяко лечение е препоръчително. Понякога процесът на умиране и възстановяване на живота е естествена потребност на развитието. Умирането и раждането на живота са част от битието. Никой не може да предвиди хода на цялостния цикъл и експериментите по отношение на всяко звено от него могат да бъдат опасни. Речния господар не разбира това — също както не разбира защо майката на Уилоу не може да му принадлежи. Той разбира само непосредствените си нужди.

— Като например нуждата от черния еднорог ли?

Земната майка се вгледа в него.

— Да, Ваше Величество — черния еднорог. Наистина съществува потребност, на която никой не може да устои — дори и вие сигурно — тя замълча за миг. — Но аз се отплеснах. Накарах ви да дойдете тук, за да ви кажа за Уилоу. Аз почувствах, че вие сте свързан с нея и имам добро чувство. Между вас съществува особена връзка,

която обещава нещо, за което дълго съм чакала. Искам да направя каквото мога, за да запазя тази връзка.

Тя издигна тъмната си ръка.

— Чуйте ме, Ваше Величество. Майката на Уилоу я доведе при мен преди два дни призори. Уилоу не искаше да иде при баща си за помощ, а майка ѝ не можеше да ѝ даде необходимото. Дойде с надеждата, че аз ще мога. Уилоу е сънувала два пъти черния единорог — веднъж, когато е била с вас, и после още веднъж. Сънищата са смесица от истини и заблуди и тя не може да отдели едните от другите. В това аз не бих могла да ѝ помогна; сънищата не се отнасят към земната сфера. Сънищата се отнасят към въздуха и към съзнанието. Тогава тя ме попита зная ли дали черният единорог е създание на доброто или злото. Казах ѝ, че то може да бъде и двете, докато истината се разкрие изцяло. Тя ме помоли да ѝ покажа тази истина. Казах ѝ, че не мога, защото тя не ми принадлежи. Тогава ме попита дали зная нещо за златната юзда. Казах ѝ, че зная и тя отиде да я търси.

— Къде? — веднага попита Бен.

Земната майка отново млъкна за миг, сякаш се колебаеше.

— Ваше Величество, трябва нещо да ми обещаете — каза накрая тя. — Зная, че се тревожите. Зная, че се страхувате. Зная дори, че може да изпаднете в отчаяние. Пътят, по който вървите, е труден, но трябва да ми обещаете, че каквото и да ви сполети, и колкото и мъчителни чувства да изпитвате, първата ви грижа винаги ще бъде за Уилоу. Трябва да ми обещаете, че ще направите всичко, което е по силите ви, за да запазите живота ѝ.

Бен се поколеба озадачен, преди да отговори.

— Не разбирам. Защо искаш такова обещание?

— Длъжна съм, Ваше Величество. Природата ми го повелява. Трябва да се задоволите с този отговор.

Бен се навъси.

— Ами ако стане така, че да не мога да удържа обещанието си? Или реша да не го удържа?

— Даде ли се едно обещание, то трябва да се удържи. И ти ще го удържиш, защото няма да имаш избор — Земната майка примигна с очи. — Спомни си, че го даваш на мен, а обещание, което ми е дадено, не може да се наруши. Магията ни обвързва по този начин.

Бен обмисля въпроса внимателно, в продължение на няколко дълги минути, изпълнен с колебание. Не го притесняваше толкова идеята да се обрече на Уилоу; притесняваше го фактът на самия оброк. Той му пресичаше пътя за избор, без дори да знае пред какъв избор може да бъде изправен, това беше сляпо обещание, без никаква представа за бъдещето.

Но от друга страна това често се случва в живота. Човек не винаги прави избор с ясна представа за бъдещето му.

— Обещавам — каза той и адвокатът в него потръпна.

— Уилоу тръгна на север — каза Земната майка. — Може би към Дълбокия свлек.

Бен застина на мястото си.

— Дълбокия свлек ли? И то може би?

— Тази юзда е вълшебна магия, изтъкана много, много отдавна от магьосниците на тази страна. Минала е през много ръце през годините и е била напълно забравена. Напоследък е притежание на вещицата Нощната сянка. Вещицата я е откраднала и я е скрила сред другите си скъпоценности. Тя трупа вещи, които ѝ се струват красиви, и ги вади, за да ги гледа, щом пожелае. Ала драконът Страбон на няколко пъти ѝ е откраднал юздата, защото също събира подобни скъпоценности. Те двамата си съперничат. В този момент я притежава вещицата.

Много неприятни спомени извика у Бен споменаването на Нощната сянка и Дълбокия свлек. Имаше някои места, които Бен не желаше да посети в кралството на Отвъдната земя и на първо място това беше обиталище.

— Но нали Нощната сянка бе отлетяла във вълшебния свят...?

— Уилоу тръгна, щом ѝ казах за златната юзда, Ваше Величество — прекъсна Земната майка мислите му. — Преди два дни. Трябва да побързате, за да я настигнете.

Бен кимна с отсъстващ поглед, забелязал, че небето просветлява отвъд неизменния мрак над тресавището. Над тях почти зазоряваше.

— Желая ви успех, Ваше Величество — извика Земната майка. Тя бе започнала отново да потъва сред тресавището и обликът ѝ бързо се променяше, докато се спускаше. — Открий Уилоу и помни обещанието си.

Бен искаше да я извика отново, защото на устните му напиреха десетки въпроси без отговор, но тя почти веднага изчезна. Просто пропадна сред тресавищната яма и изчезна. Бен остана загледан в празната гладка повърхност.

— Е, поне узнах накъде се е отправила Уилоу — каза си той. — Трябва само да успея да се измъкна от това тресавище.

Като по поръчка калното кутре изникна отново, промъквайки се изпод гъстите папрати. То го загледа сериозно и тръгна да върви, после се обърна и го зачака.

Бен въздъхна. Жалко, че всичките му желания не се изпълняваха така мигновено. Той погледна към Дърк. Дърк отвърна на погледа му.

— Желаш ли да повървим на север? — попита той котарака.

Както можете да очаквате, котаракът не отвърна нищо.

ЛОВЪТ

Намираха се на четири дни разстояние от Елдъру на югоизток от Риндуеър в центъра на Зеленоречието, когато срещнаха ловеца.

— Черно създание беше това, черно като въглищата от северните мини, като сянка, непознала светлината на деня. О, майчице! Мина толкова близо до мен, че само да протегнех ръка, и щях да го докосна. Грациозно създание, прелестно. Скачаше тъй, сякаш летеше, и профуча покрай нас като вятър, който усещаш, но не можеш да досегнеш. Аз, разбира се, и не бих желал да го докосвам. Не бих искал да се докосна до нещо толкова...чисто. Беше като маяк — ярък, но доближиш ли, ще те опари. Никак не ми се щеше да го доближавам.

Ловецът говореше с дрезгав, пресипнал глас, задушаван от напора на чувствата. Седеше край огъня заедно с Бен и Дърк в ранните вечерни часове под заслона на една дъбова горичка под билото. Залезът се разгръщаше пурпурночервен на хоризонта на запад, а на изток се спускаше синкавосивият здрач. Краят на деня бе тих и топъл, дъждовните облаци отпреди четири ноци останаха само спомен. Птиците пееха вечерната си песен сред дърветата и цветни ухания се носеха из въздуха.

Бен наблюдаваше ловеца отблизо. Той беше едър скулест човек, със загоряла, обрулена кожа и задебелили ръце. Беше облечен като дървар и носеше високи ботуши от мачкана кожа, удобни и безшумни. Въоръжен беше с арбалет и стрели, голям лък също със стрели, къс нож и нож за дране на кожи. Лицето му бе издължено и скулесто, приличащо на маска от издатини и падини с толкова опъната кожа, че от чертите му се излъчваше някакво напрежение. Изглеждаше опасен и сигурно в други случаи наистина беше такъв.

Но не и тази вечер. Тази вечер не беше опасен.

— Избързвам — промърмори, по-скоро самообвинително, отколкото демонстративно. Отри чело с едрата си ръка и се сгуши поблизо до огъня, сякаш да се стопли. — Все ми се струва, че не е било с мен. Канех се да поема към Мелкор на лов за диви кози. Тъкмо бях

готов, и Дейн ме намери. Настигна ме на кръстопътя. Тичаше подире ми като жена, открила най-лошото, и викаше като пъдар подире ми. Поспрых да го изчакам, което не трябваше да правя. „Организира се някакъв лов“ — казва ми той. — „Сам кралят е заповядал. Хората му са плъзнали навсякъде да подберат най-добрите и бързите ловци, за да уловят нещо — няма да повярваш — някакъв си черен единорог! Да, точно така“ — казва ми той, — „черен единорог, който трябва да се улови, пък ако ще да го гонят и месец по цялата долина открай докрай. Трябва да дойдеш“ — казва ми Дейн — „Плащат по двайсет жълтици с храната. А ако го хванеш — и пет хиляди отгоре!“

Ловецът мрачно се позасмя.

— Пет хиляди! Друг такъв късмет нямаше да ми се отвори — толкова пари и за десет години не можеш спечели каквото и да се хванеш да работиш. Помислих си, че Дейн се е побъркал, но като го погледнах и видях как очите му бяха блеснали, разбрах, че е истина, че се готви лов срещу пет хиляди жълтици и кралят или друг някой глупак си е наумил, че има такова нещо като черен единорог и той може да се хване.

Бен хвърли поглед към Дърк. Котаракът седеше на половин метър от него, вперил очи в ловеца и свил лапи под тялото си. Нито беше мръднал, нито проговорил, откакто срещнаха ловеца, който ги попита дали може да хапне с тях. Погледнато отстрани, Дърк беше най-обикновен котарак. Бен наистина не можеше да го разбере.

— Към Риндуеър, там трябваше да започне лова. Равнината между реките направо си беше претъпкана с ловци, които бяха се разположили на стан и чакаха. Имаше викачи и гончи, там беше лорд Календбор и другите лордове, заедно с бронираните им рицари и пешеходна войска. Имаше коне и мулета, каруци с провизии, превозвачи и благородническа свита — цяло разбунено море, което можеше да подплаши всяка жертва на километри наоколо! Ако знаете само каква лудница беше! И все пак останах — мислех си за парите. Но и друго започна да ми се върти в главата — що за създание ще да е този черен единорог? Знаех си, че не може да съществува — ами ако все пак съществуваше? Ако се криеше там някъде? И да не го хвана, може би щях да го видя, божичко! Вечерта ни събраха пред вратите на двореца. Кралят го нямаше; там беше само магьосникът — онзи, дето го казват Куестър Тюс. Да знаете каква гледка е само! Същинско

плашило в разноцветна мантия с шарфове! А до него онова куче, дето се облича в дрехи като вас и мен и ходи на задните си лапи. Говори се, че можело да приказва, но нали не съм го чул с ушите си. Бяха се изправили там с лорд Календбор и му шепнеха нещо, така че другите да не чуят. Магьосникът бе пребледнял като платно — изглеждаше направо уплашен до смърт. Календбор обаче не — не и той. Май него не можеш с нищо го уплаши! Непокколебим е като смъртта и винаги готов да съди. Провикна се към всички с могъщия си глас, който прогърмя на цяла миля разстояние из равнината. Обърна се към нас и каза, че този еднорог е съвсем реално същество и то, като всички други, може да се проследи и улови. Били сме достатъчно хора, за да го уловим или щели сме да отговаряме! Даде си разпорежданията откъде да минем и накъде да вървим и ни отпрати да спим. Ловът щеше да започне другата заран.

Ловецът млъкна, припомняйки си. Погледът му се рееше някъде отвъд Бен, към друго пространство и друго време, далеч от тук и сега.

— Много беше вълнуващо. Толкова хора на едно място — беше нечуван лов. От северните части на Мелкор трябвало да се присъединят тролове и някои от вълшебните племена на юг от Езерната страна. Изглежда еднорогът се канеше да се появи откъм юг — кой знае защо. Трябваше да тръгнем от източната граница и да вървим на запад, като направим верига по целия път от север до юг. От изток викачи и конници трябваше да ни водят, а от запад да ни пресрещнат групи, които да поставят капани. Хубаво го бяха измислили. Той леко се усмихна.

— Всичко започна според очакванията. Веригата започна да се придвижва от изток на запад, претърсвайки всичко по пътя си. Ловците като мен се разположиха сред хълмовете, откъдето можеха да наблюдават всяко движение по отсрещните поляни. Някои поеха на коне по фланговете от двата края, за да подбират всичко, което се криеше там. Голяма работа беше — толкова хора, толкова приготовления. Цялата долина се включи в огромния лов. Като че ли цял свят беше увлечен. Веригата се придвижваше на запад през целия ден от пущинаците до Риндуер и оттатък — викачи и гончии, конници и пешеходци, каруци с провизии, които кръстосваха напред-назад от замъците и селищата. Не знам как бяха успели да организират всичко това, но го бяха организирали. Плячката обаче я нямаше. Тази нощ

спяхме във верига, която се простираше от Мелкор чак до Сребърния дворец. Лагерни огньовете се виеха като огромна змия от север та чак до юг. Виждахме я от хълмовете, където се бяхме разположили с Дейн и други ловци. Бяхме встрани от стана. Тези места ни бяха добре познати, а и бяхме свикнали да виждаме нощем като денем, тъй че стояхме да гледаме нещо да не се изплъзне в тъмното. И на втория ден беше същото. Стигнахме до подножията на хълмовете на запад, но не се натъкнахме на нищо. Отново си направихме стан и зачакахме. Стояхме на пост през цялата нощ.

Бен се замисли колко много време беше пропилял, откакто напусна Елдърю, докато дойде тук на север. Четири дни. Лошото време го беше забавило на път от Езерната страна и той беше принуден да заобиколи Сребърния дворец откъм изток, за да не се натъкне на стражата — да не би да разпознаят в него чужденеца. Принуден беше да ходи пеш през целия път, защото нямаше пари за коне, а още не беше паднал толкова ниско, че да краде. Бяха пропуснали лова за по-малко от двацет и четири часа и той се питаше какво ли ще му струва това.

Ловецът се прокашля и продължи.

— Хората започнаха да недоволстват — продължи ловецът. — Някои започваха да роптаят, че само си губим времето. Въпреки че ни даваха по двацет жълтици, никой не иска да го правят на глупак. Лордовете също надигнаха глас не сме можели да се справим, не сме били осторожни, еднорогът можел да ни се изплъзне. Ние си знаехме, че не е така, но те не искаха да ни чуят. Обещавахме, че ще внимаваме, че още повече ще се стараем. Но се питахме помежду си има ли защо да се стараем. На третия ден веригата приближи западните планини. И тъкмо тогава той се яви — очите на ловеца блеснаха от вълнение. — Бе късен следобед, слънцето се бе скрило зад планините и гората, която претърсвахме, бе дълбоко потънала в мрак. Обикновено по това време на деня нещата са малко смътни, на човек може да му се привиди нещо. Претърсвахме гъста борова горичка, заобиколена от широколистни дървета и цялата обрасла с тръни и храсталак. Мисля, че бяхме шестима, но наоколо ни имаше още десетки и верига от викачи, които се чуваха от изток. Беше необичайно горещо за това време на деня. Всички бяхме уморени и изтощени да гоним вятъра. Струваше ни се, че напразно си губим времето. Целите бяхме потни,

дразнехме се от насекомите, боляха ни мускулите и се бавехме. Вече не се интересувахме за еднорога, а само по-скоро да се свърши с всичко това и да се прибираме у дома. Всичко ни се струваше като някаква шега с нас.

Той замълча.

— И тъкмо тогава нещо сред боровите внезапно се размърда — все едно сянка бе преминала. Помня, че си казах, че имам халюцинация. Помислих си да кажа нещо на Дейн, който беше вляво от мен, но не му казах нищо, бях твърде уморен. Спрях сред шубраците ми се бе мярнало нещо да видя дали пак ще се появи.

Той си пое дълбоко дъх и стисна челюсти.

— И в този момент и слабата светлина, която бе останала — и тя помръкна, сякаш облаци се бяха появили. Спомням си го като сега. Беше горещо, всичко бе притихнало. И както си гледах, хрусталакът се раздели и ето ти го еднорогът, целият черен и подвижен като вода. Стори ми се малък. Стоеше и гледаше право в мен — не зная колко продължи това. Аз също го гледах — козите му копита, лъвската опашка, гривата по врата и гърба му, глезените, вития рог. Беше като излязъл от легендите — но неописуемо по-великолепен. Майко мила, та той беше ослепителен! Видяха го и малцина други. Дейн също успя да го зърне, други двама ми казаха, че са го видели да приближава. Боже мой, та той мина досами мен! Или не, аз се бях озовал досами него. И в този момент хукна. Не, не че хукна — той не тичаше. Стрелна се покрай мен, сякаш полетя. Движеше се с такава грация, че сякаш бе сянка на птица, прелетяла пред лицето на слънцето. Още не бях мигнал, и той изчезна. Стоях загледан подире му и се питах наистина ли съм го видял. Знаех, че съм и си мислех колко е прекрасен, мислех си, че го има наистина...

Думите му просто валяха една подир друга в порив на особени чувства и го сподавяха. Той склочи ръце развълнуван. Бен беше притаил дъх в страхопочитание, страхуваше се да не прекъсне с нещо вълшебството на мига.

Ловецът наведе очи и отпусна ръце.

— По-късно чух, че налетял точно на зъбите на преследвачите си. Профучал покрай тях, както вихър профучава през гора и изкоренява дърветата. Видели са го десетки хора. Може и да е имало начин да го хванат — но се съмнявам. Успял да премине през всички

капани. Вярно, бяха го подгонили, но... Но знаете ли какво? — и ловецът пак вдигна очи. — Еднорогът се появил право пред лордовете на Зеленоречието и кралските хора — майко мила, направо пред тях се изпречил! А онзи магьосник, който организираше всичко, направил някаква нелепа магия — и започнали да валят цветя и пеперуди над всичко. — ненадейна усмивка се появи на устните му. — Представяте ли си — цветя и пеперуди?

Бен също се усмихна. Той си го представяше много добре.

Ловецът сви колене и ги обгърна с ръце. Усмивката му изчезна.

— Така завърши всичко. Ловът бе прекратен. След този случай всички се разпиляха и си отидоха. Говореше се, че трябва да продължи, да се направи нова верига откъм изток, но нищо не стана. Никой нямаше желание да участва. Нещо се беше прекършило. Всички като че ли се радваха, че еднорогът се е измъкнал. Или може би разбираха, че няма как да бъде уловен.

Ловецът вдигна суровите си очи.

— В странно време живеем. Казват, че кралят изхвърлил магьосника и кучето. Изхвърлил ги на мига, в който разбрал за станалото. Уволнил ги заради това, което направил магьосникът — или си въобразявал, че е направил. Макар че той едва ли би могъл нещо особено да направи и в единия, и в другия случай. Никой нищо не би могъл да направи с такова създание. За нас, смъртните, то е само привидение, нещо като сън...

Внезапно в очите на ловеца се появиха сълзи.

— Струва ми се, че когато премина покрай мен, го докоснах. Да, имам чувството, че го докоснах. Майко мила, още усещам копринената му кожа да ме докосва като огън, като... докосване на жена. На времето познавах една жена, тя ме докосваше така. Еднорогът ме докосна, и ето че вече не мога да го забравя. Мъча се да мисля за друго, да разсъждавам разумно за случилото се, но не мога да се освободя от това чувство — лицето му се изопна от вълнение. — Оттогава насам го търся. Надявам се, че сам може да имам повече късмет. Не че искам да го улова, а и не бих могъл. Но искам отново да го видя. Да го докосна поне още веднъж. — за миг, само за миг...

И той отново прекъсна думите си. Огънят внезапно изпращя в тишината и се разгоря по-силно. Никой не помръдваше. Над долината

се спускаше мрак и последните слънчеви лъчи се бяха скрили. Бен хвърли поглед към Еджууд Дърк. Котаракът лежеше със затворени очи.

— Така ми се ще да го докосна поне още веднъж, само за миг — тихо повтори ловецът.

И той насочи отсъстващия си поглед някъде отвъд Бен. И сякаш призрачното видение бе погълнато от последвалата тишина.

Същата нощ Уилоу отново сънува черния единорог. Беше заспала сгушена до верния Парснип сред борова горичка в края на Дълбокия свлек, под заслона на клоните и мрака. Пет дни бяха минали, откак напусна Елдъру и сега само няколко часа разстояние я делеше от Бен Холидей. Организираният лов на черния единорог, обхванал всички хълмове на запад от Зеленоречието, я бе забавил почти цял ден, принуждавайки я да заобиколи откъм изток. Тя така и не разбра какъв беше този лов. Нямаше и представа, че Бен е тръгнал да я търси.

Сънят я споходи по средата на нощта, промъкнал се като майка в спалнята на своето дете — едно топло и успокояващо присъствие. Този път не изпита страх, а само тъга. Видя се как върви сред горски поляни и дървета, а черният единорог гледа подире ѝ като призрак, изникнал сякаш от неведомото, за да следи за живите. Появяваше се и изчезваше, като слънце иззад облак, ту сред огромни стари явори, ту сред полянка в малка елхова горичка. Не се появяваше целият, а само частично. Бе черен и се очертаваше смътно с изключение на очите — това бяха очи, побрала в себе си цялата тъга на света.

Уилоу се разплака пред израза на тези очи и сълзите започнаха да се стичат по бузите ѝ, както спеше. В тези очи се четеше такава угриженост, такава неописуема болка. Те бяха като обсебени от нещо невъобразимо. В този сън черният единорог не приличаше на онова митично същество, за което се говореше в легендите. Това бе едно крехко, търсещо създание, с което се бяха отнесли ужасно зле...

Тя се стресна от съня. Имаше още часове до зазоряване и нощният хлад я накара да потръпне. Крехкото ѝ тяло цяло се разтърси от спомена за прошепнатите в съня ѝ думи и с усета си на вълшебно същество тя почувства магическия им смисъл.

И изведнъж напълно осъзна, че присънилото ѝ се е реално. Че истината се разкрива в този сън.

Тя се поизправи и се облегна на грубия ствол на бора, преглътна с пресъхнало гърло и се опита да разбере какво трябва да ѝ разкрие сънят. Нещо я заставяше да го направи — може би очите на еднорога. Те сякаш очакваха нещо от нея. Вече не стигаше само да намери златната юзда и да я занесе на Бен. Това ѝ повеляваше първият сън, онзи, който я бе тласнал към сегашното ѝ скитане — но тя започваше да се съмнява в неговата истинност. В онзи сън еднорогът ѝ се бе сторил напълно различен. Онзи бе палач, а този... може би жертва? Така ѝ се струваше. В погледа му имаше такъв зов за помощ. Той сякаш я умоляваше да му помогне.

И тя разбираше, че трябва да го направи.

Тя цяла потръпна. Що за мисли бяха това? Та нали само ако приближи до този еднорог, с нея е свършено. Трябва да се отърси от тази лудост! Трябва да иде при Бен...

Тя не довърши мисълта си, сви се сред нощта и тишината и се опита да се освободи от своите колебания. Как се нуждаеше майка ѝ да е тук, за да я утеши или отново да може да подири съвета на Земната майка.

Но най-много от всичко се нуждаеше от Бен.

Никого си нямаше. Като се изключи Парснип, беше напълно сама.

Миговете се изнизваха. Неочаквано тя се надигна като безшумна сянка, остави Парснип да спи сред боровата горичка и безмълвно изчезна сред Дълбокия свлек. Направи това без да разсъждава, водена от някакъв вътрешен инстинкт, без колебание и страх, сигурна, че всичко ще мине добре и нищо не я заплашва.

Призори вече се беше завърнала. Не се беше сдобила със златната юзда, но поне беше разбрала къде е.

Тя събуди Парснип, събра малкото си принадлежности, хвърли поглед към черните устия на пещерите и се отправи на изток.

КРАДЦИТЕ

Когато на другата сутрин Бен Холидей и Еджууд Дърк се събудиха, ловецът го нямаше. Никой не бе чул кога е тръгнал. Беше изчезнал толкова безшумно и съвършено, сякаш никога не е бил. Бен едва си спомняше лицето му. От него бе останал само разказът за лова на черния еднорог, който продължаваше да бъде жив в съзнанието му и да преследва мислите му.

Закусваха в мрачно настроение.

— Дано да намери, каквото търси — промълви Бен.

— Няма да може — тихо отвърна Дърк. — То не съществува.

Бен се запита какво ли означават тези думи. Черният еднорог се изплъзваше като дим и бе сякаш също толкова нематериален. Мярваше се за миг като убягваща сянка. Той беше като легенда, приела някои от уловките на реалността, но останала си въпреки всички намерения и цели само едно видение. Напълно бе възможно еднорогът да не е нищо повече от видение — някаква заблудена магия, която придобива форма, но не и тяло. В Отвъдната земя човек в нищо не можеше да бъде сигурен.

Помисли си да попита Дърк, но се отказа. Дърк нямаше да му отговори направо, а от словесни ребуси с котарака му беше омръзнало.

Реши да смени темата.

— Дърк, мисля си за това, което Земната майка спомена за златната юзда — подхвана той след закуска. — Каза е на Уилоу, че е в Нощната сянка, но нищо не спомена какво е станало с вещицата, след като я изпратих в мъглите на вълшебния свят — и той замълча. — Нали знаеш, че изпратих Нощната сянка в мъглите?

Дърк, седнал на един стар дънер, вдигна предните си лапи като голям експерт.

— Зная.

— Тя изпрати приятелите ми в Абхаддон и аз реших да постъпя с нея по същия начин — продължи да обяснява Бен. — Вълшебниците ми бяха дали Йоски пращец, от оня, дето като се вдиша, те заставя да

изпълняваш всички заповеди на този, който ти го е дал. После го използвах и с дракона Страбон. Но първо го изпробвах върху Нощната сянка, накарах я да се превърне в гарван и да отлети в мъглите — и той замълча. — Така и не разбрах какво е станало с нея после.

— Допускам, че целият този доста отегчителен отчет сигурно има някаква цел? — посмръкна Дърк.

Бен се изчерви.

— Питам се, дали Нощната сянка е успяла да се измъкне от мъглите и да се върне обратно в Дълбокия свлек. Добре е да знаем, преди сляпо да поемем нататък.

Дърк продължително се зае да мие лицето си и Бен целият се изчерви от нетърпение. Най-сетне котаракът вдигна отново очи.

— Не съм се спускал доста отдавна в Дълбокия свлек, Ваше Величество. Но предполагам, че Нощната сянка може и да се е върнала.

На Бен му беше нужно известно време, за да осмисли думите му. Последното, което би си пожелал в момента, бе среща с Нощната сянка. Нямахме го вече медальонът да го закриля — а дали той би могъл да го предпази от толкова зловещо създание като вещицата. Познаеше ли го, свършено е с него. Но и да не го познаеше, едва ли би го посрещнала особено ласкаво. Нито пък Уилоу — особено като разбере какво търси силфидата. Нямахме да ѝ даде златната юзда, независимо от никакви доводи. Та тя бе в състояние, ако поиска, да превърне Уилоу в крастава жаба — и него самия. Спомни си с поне една шепка от него. Това щеше чувствително да промени съотношението на силите. Той изгледа продължително Дърк.

— Какво ще кажеш да отскочим набързо до вълшебния свят? — попита най-неочаквано. — Веднъж вече съм го правил, мога да опитам пак. Вълшебните същества ще ме разпознаят, въпреки магията. Може дори да успеят да ми помогнат да си върна истинския вид. Или поне да ми дадат още една торбичка Йоски прашец срещу Нощната сянка. Нали обещах на Земната майка да направя всичко, за да се погрижа за Уилоу, а не мога да се погрижа за нея, без да се погрижа за себе си.

Дърк го изгледа, запримига и се прозина.

— Никой не може да ти помогне — и най-малко вълшебните същества.

— Но защо? — сопна се Бен, ядосан от самодоволната неуязвимост на котарака.

— Защото преди всичко, магията, която те е преобразила, е собствената ти магия — както вече многократно ти се каза. И на второ място, съвсем не е сигурно, че вълшебните същества ще ти помогнат, щом само ги помолиш. Вълшебните същества се намесват в живота на хората тогава и само тогава, когато сами решат и в никакъв друг случай — и призматичният котарак сбърчи неприязнено муцуна. — Ала Ваше Величество знаеше това още преди да зададе въпроса си.

Бен се ядоса, но премълча. Разбира се, че котаракът е прав — знаеше го. Вълшебните същества не бяха се намесили, когато трябваше да се разрешат проблемите на Отвъдната земя, когато той за първи път бе дошъл в тази долина и тя бе заплашена от разрухата и от Железния Марк. Не можеше да се очаква, че и сега ще се намесят. Кралят беше той и проблемите, които се изправяха пред страната, стояха пред него.

Но как да ги разреши?

— Ела насам — неочаквано заповяда той и скочи на крака. — Дойде ми наум една добра идея — и той избърса ботушите си, приглади дрехите си и изчака Дърк да попита каква му е идеята.

Котаракът не го попита.

— Не искаш ли да разбереш подробностите?

Котаракът се изтегна и скочи от мястото си, за да застане до него.

— Не.

Бен стисна зъби и се закле в себе си, че щом е така, и дума няма да пророни, та ако ще камъкът вода да пусне!

Вървяха в ранната утрин на север, през поляните на Зеленоречието, свървайки леко на изток към хълмистите подножия на Мелкор. Водеше Бен, но Дърк, както обикновено, знаеше накъде отиват и често вървеше паралелно с него, като си проправяше път през високите треви, без въобще да се интересува от Бен. Дърк продължаваше да бъде неразрешима загадка за Бен, но сега той насочи цялото си внимание върху предстоящата си задача, вместо да се занимава с Дърк, защото да мисли за котарака го изнервяше. Най-добре ще е да го приеме, както човек приема промените във времето.

По поляните още се забелязваха следи от лова. Високите треви бяха отгпкани от ботуши, шубраците скършени. Изпаднали от

каруците, по поляните бяха разпилени остатъци от храна и из пъстроцветните ливади на места бе останала пепел от големите огньове. Зеленоречието изглеждаше, както изглежда гигантски парк след пикниците на 4 юли. Бен сбърчи нос неприязнено. Мийкс отново започваше егоистично да се разпорежда с тази земя.

Имаше и други следи от безотговорно отношение. Следите от увяхването, които бе наблюдавал веднага след пристигането си в Отвъдната земя, отново започваха да се появяват по растенията и дърветата — а това се дължеше на отслабването на магическата сила на краля. Нямаше ли крал в Отвъдната земя, земята започваше да линее — той бе разбрал това още след пристигането си. Мийкс не беше истински крал, въпреки външното подобие, и това започваше да се отразява на Отвъдната земя. Белезите бяха все още едва забележими, но можеха да станат и по-лоши. Сребърният дворец щеше отново да започне да потъмнява и цялата долина да заболее. Бен ускори ход, сякаш това можеше да помогне.

Кралят се бе оттеглил в уединение и отказал да се среща с когото и да било, дори и с лордовете на Зеленоречието. Работата по обществените проекти бе спряна, съдебният съвет и съветът по изслушване на жалбите бяха разпуснати, всички представителни лица били отпратени от Сребърния дворец, изобщо всичко бе преустановено. Никой не знаеше какво става. Говореше се, че нощем по небето прелитали демони, чудовища, които отвлечали добитъка и децата, както драконите на времето. Говореше се дори, че сам кралят е виновен за това, защото бил сключил някаква дяволска сделка да пусне демоните от Абхаддон в Отвъдната земя, ако те в замяна на това му доведат еднорога.

Всичко се въртеше все около този еднорог. Кралят бе дал недвусмислено да се разбере, че той иска да има това създание и че всеки който му го предостави, ще получи голяма награда.

— Ако можеш да пипнеш дима, богат ще станеш — пошегува се един от търговците и останалите се разсмяха.

Но на Бен не му беше до смях. Той се сбoguва набързо и продължи на север като ускори ход. Хаосът ставаше осезаем и до голяма степен вината за това бе негова.

Следобед се озова в страната на чупка гномите.

Чупка гномите бяха подземен народ, който му се бе представил още в първите дни от царуването му в Отвъдната земя. Това бяха дребни, покрити с козина, вечно окаляни създания, които напомнях твърде едри къртици. Хранеха се с мърша и кражби, и човек можеше да им има доверие, колкото на куче да оставиш да ти пази печеното. Не можеше всъщност и кучето си да им повериш, защото кучетата, котките и други дребни домашни животни бяха за тях голям деликатес. Абърнати смяташе май гномите за канибали. Куестър Тюс ги смяташе за размирници. Всички ги смятаха за досадници. Двама от тези гноми, Филип и Сот, бяха дошли на времето в Сребърния дворец, за да молят Бен да освободи някои техни хора, отвлечени от скалните тролове. Троловете бяха отвлели тези нещастници, задето бяха задигнали и изяли неколцина от любимите им дървесни ленивци. Бен едва не загуби живота си в това начинание, ала чупка гномите се оказаха сред най-лоялните негови поданици — макар и съвсем не сред най-напредничавите.

Филип и Сот навремето му бяха доверили, че познават Дълбокия свлек като на длан.

— Точно такава помощ ни е нужна — каза Бен на Дърк, въпреки клетвата си нищо да не му казва. — Нощната сянка няма да даде юздата доброволно и Уилоу сигурно знае това — но няма да се спре. Ще действа направо, без предпазливост. Тя е твърде искрена, за да мисли за себе си. Ако е отишла в Дълбокия свлек, то сигурно е, че е изпаднала в беда. Може би има нужда от помощ. Филип и Сот биха могли да разберат и да ни кажат: Могат да се прокраднат незабелязано в Дълбокия свлек. Ако Нощната сянка и Уилоу са там, ще ни съобщят. А и могат да открият юздата и да ни я дадат. Нима не разбираш? Те могат да проникнат там, където ние не можем.

— Искаш да кажеш, където не можеш ти — поправи го Дърк.

— А ти какво предлагаш? — сопна му се Бен.

Дърк остана безразличен към неговия гняв.

— Нищо не предлагам — отвърна той. — Проблемът е твой, а не мой.

— Хиляди благодарности. Трябва ли да разбирам, че ти самият не би се наел да разузнаеш и да откраднеш юздата?

— Едва ли. Аз съм твоят спътник, а не лакей.

— Ти си моят тормоз, Дърк.

— Аз съм просто един котарак, Ваше Величество.

Бен сложи край на този спор, като само се смръщи и закрачи към общината на чупка гномите. Те живееха на групи, също както прерийните кучета. Имаха постове и в селището бе известно за неговото пристигане, дълго преди той да успее да приближи. Когато се озова там, техните хралупи зееха празни. Бен се отправи към центъра на селището, настани се там на един дънер и зачака. На няколко пъти го бе посещавал, откакто стана крал, и знаеше правилата на играта.

Само след няколко минути се появи Дърк. Котаракът се сгуши наблизко, без да пророни нито дума, и притвори очи на късното следобедно слънце.

След малко от една от бърлогите се подаде една космата физиономия. Присви очи на дневната светлина и сбърчи нос, душейки внимателно наоколо.

— Добър ден, сър — обърна се гномът към Бен и забодде на протритата си кожена шапка едно червено перо.

— Добър ден — отвърна Бен.

— На разходка ли, сър?

— Малко на въздух и слънце. Това прогонва болестите.

— О, да, вярно е, прогонва болестите. Есенно време човек трябва да се пази от простуди.

— Така е, настинките са коварни — опипваха почвата и Бен остави нещата така. Чупка гномите винаги се държаха по този начин с непознати — плашеха се до смърт. Винаги излизаше един, за да изпита новодошлия. Ако не усети заплаха, излизат и останалите. А ако долови нещо заплашително, никой друг не се появява.

— Как са близките ви? — продължаваше Бен, стараяйки се да звучи съвсем обичайно.

— О, благодаря, добре са, сър. Всички са добре.

— Това да се чува.

— Наистина, това да се чува — гномът го изгледа крадешком, да провери дали е сам и да не би нещо да скрива. — Сигурно идвате от далеко, сър, от Зеленоречието. Занаятчия ли сте?

— Не съвсем.

— Значи търговец?

Бен се подвоуми, после кимна.

— Понякога се занимавам с търговия.

— Оо? — гномът още повече присви очи. — Но май този път не носите стока, сър.

— А, това не винаги се вижда. Понякога човек може да носи неща за продан и в джобовете си.

Гномът нервно оголи предните си зъби. Лицето му беше изпоцапано.

— О, да, така е. Може би ще направите малко търговийка тук, сър?

— Може би — Бен хвърли въдицата и зачака.

Гномът не го остави разочарован.

— Търсите ли някого по-специално?

Бен сви рамене.

— На времето съм имал работа с двама от вашите хора — Филип и Сот. Знаеш ли ги?

Гномът примигна с очи.

— Да, Филип и Сот живеят при нас.

Бен се усмихна предразполагащо.

— А дали са тук?

Гномът отвърна на усмивката му.

— Сигурно. Да, сигурно. Ще почакате ли за момент? Само момент?

Той се шмугна в бърлогата си и изчезна. Бен зачака. Минутите минаваха, но никой не се появяваше. Бен седеше на дънера и се опитваше да изглежда така, сякаш че се наслаждава. Чувстваше погледите, насочени към него от всички страни. В съзнанието му започнаха да се прокрадват съмнения. Ами ако Филип и Сот го зърнат и решат, че никога не са го виждали? Та нали той не изглеждаше като онзи Бен Холидей, когото познаваха. Беше обикновен непознат — при това не съвсем добре облечен. Той погледна дрехите си и си спомни окаяното си състояние. Доста парцалив търговец, помисли си горчиво той. Може да решат да не излязат. А ако не успее да поговори с тях, няма как да ги накара да му помогнат.

Следобедните сенки се издължиха. Търпението на Бен бе подложено на сериозно изпитание. Той ядно изгледа Еджууд Дърк. Не можеше да разчита на помощ от негова страна. Затворил очи и свил лапи под тялото си, котаракът дишаше толкова тихо, че изглеждаше като препариран.

Бен гледаше зейналите празни бърлоги насреща си. Слънцето продължаваше да клони на запад. Никой не се явяваше.

Косматото и изпоцапано лице ненадейно надникна от дупката на една бърлога, отдалечена на десетина метра, последвано от друго лице непосредствено зад него. И двамата душеха с ноздри внимателно наоколо. Два чифта неподвижни очи предпазливо се оглеждаха.

Бен облекчено си отдъхна. Бяха Филип и Сот.

Те го погледнаха с присвити очи.

— Добър ден, сър — каза Филип.

— Добър ден, сър — повтори като ехо Сот.

— Добър ден — грейна насреща им Бен и се изопна на дънера.

— Искали сте да търгувате, сър? — попита Филип.

— Искали сте да търгувате с нас? — попита Сот.

— Да. Така е, вярно — Бен замълча. — Имате ли нещо против да приближите, господо? Да ви кажа какво продавам.

Чупка гномите се спогледаха и се показаха на отслабващата светлина на слънцето. Набитите им космати тела бяха облечени в униформи на запасняци от Армията на спасението. Лицата им бяха тесни и обрасли като на пор. С присвити очи и сбръчкани носове, те душеха въздуха, чувствителни като ветропоказатели. Бяха прашни и кални от главата до петите.

Това несъмнено бяха Филип и Сот.

Бен почака да приближат на няколко крачки от него и им махна да дойдат още по-близо, след което каза:

— Искам първо да ме изслушате, разбирате ли? Само ме изслушайте. Аз съм Бен Холидей. Кралят на Отвъдната земя. Използвана бе магия, за да ме преобразят, но това е само временно. Рано или късно ще се върна към собствения си вид. А когато това стане, ще си спомня кой ми е помагал и кой не. Сега имам нужда от вас.

Той местеше поглед от косматото лице на единия към другия. Гномите го гледаха безгласно, присвили очи и душеха въздуха с ноздрите си. Спогледаха за миг и пак погледнаха Бен.

— Ти не си кралят — каза Филип.

— Не, не си — съгласи се Сот.

— Кралят съм — настояваше Бен.

— Негово Величество кралят щеше да дойде с приятелите си, с магьосника, с говорещото куче, с коболдите и девойката Уилоу — прекрасната силфида — каза Сот.

— Негово Величество кралят щеше да дойде със стража и придворни — каза Филип.

— Негово Величество кралят щеше да носи кралски хоругви — каза Сот.

— Ти не си кралят — повтори Филип.

— Не, не си — отекна Сот.

Бен си пое дълбоко дъх.

— Загубих всичко, защото зъл магьосник ме преобрази — същият, който ме изпрати в Отвъдната земя, магьосникът, когото видяхте в кристала, когато бягахме от скалните тролове — спомняте ли си? На времето вие дойдохте в Сребърния дворец да търсите моята помощ. И аз тръгнах с вас и ви помогнах да освободите хората си от троловете и гномите, които бяха изяли косматите дървесни ленивци, които бяха любимите питомни животни на троловете. Ако не съм кралят, откъде бих могъл да зная всичко това?

Филип и Сот отново се спогледаха. Този път изглеждаха разколебани.

— Не знаем — призна Филип.

— Нямаме никаква представа — съгласи се Сот.

— Но ти не си кралят — повтори Филип.

— Не, не си — съгласи се Сот.

Бен отново дълбоко въздъхна.

— Аз разбих кристала в скалите, когато разбрахме за какво служи. Куестър Тюс си призна своето съучастничество. Там бяхте и вие, Абърнати и Уилоу също бяха там, коболдите Буниън и Парснип също. Тогава отидохме в Дълбокия свлек. Вие преведохте мен и Уилоу: Помните ли? Използвахме Йоски прашец, за да превърнем Нощната сянка в гарван и аз я накарах да полетя към мъглите на вълшебния свят. Подир туй се отправихме към дракона Страбон. Спомняте ли си? Откъде бих могъл да зная всичко това, ако не бях кралят?

Гномите пристъпваха от крак на крак като че ли мравки бяха плъзнали по протритите им обувки.

— Не, не знаем — съгласи се Сот.

— И въпреки това, ти не си кралят — повтори Филип.

— Не, не си — повтори Сот.

Търпението на Бен започваше да се изчерпва, въпреки цялата му упоритост.

— Но откъде знаете, че не съм кралят? — строго попита той.

Филип и Сот неспокойно се размърдаха. Бяха склучили малките си ръчички и ту вдигаха погледи към него, ту ги сваляха.

— Миризмата ти не е същата — каза накрая Филип.

— Не, твойта миризма е като нашата — каза Сот.

Бен направо зяпна, изчерви се и престана да се владее, което бе успял да направи до този момент.

— Чуйте ме добре! Аз съм кралят, аз съм Бен Холидей, аз съм точно този, който казвам, и ви съветвам още сега да проумеете това, защото ще си навлечете най-големи беди до края на живота си, по-големи дори отколкото когато откраднахте и изядохте онова куче на тържествения банкет по случай победата над Железния Марк! Ще заповядам да ви одерат и да изсушат кожата ви, по дяволите! Погледнете ме! — той измъкна медальона изпод мантията си, скрил с длани образа на Мийкс, и го извади напред като оръжие. — Искате ли да видите какво мога да ви направя?

Филип и Сот се свлякоха на земята, дребните им телца целите се тресяха от глава до пети. Това стана толкова бързо, сякаш краката им се бяха подкосили.

— Могъщи кралю! — извика Филип.

— Велики кралю! — зави Сот.

— Животът ни е в твой ръце! — простена Филип.

— Животът ни е твой! — изхленчи Сот.

— Прости ни, кралю! — замоли се Филип.

— Прости ни! — повтори като ехо Сот.

Е, така е по-добре, помисли си Бен, не малко озадачен от внезапния обрат. Леко сплашване явно вършеше доста по-добра работа, отколкото някакво разумно обяснение с чупка гномите. Малко се срамуваше от тактиката си, ала наистина бе доведен до отчаяние.

— Изправете се — заповяда им той.

Те станаха на крака и го загледаха уплашено.

— Няма нищо — успокой ги той внимателно. — Разбирам защо сте се объркали, тъй че, нека да оставим това. Съгласни ли сте?

Двете подобни на порове лица кимнаха едновременно.

— Добре. Но възниква един проблем. Уилоу — красивата силфида — може да е в беда и ние трябва да ѝ помогнем, както ни помогна тя, когато скалните тролове ни заловиха. Помните ли? — той често използваше думата „помните ли“, но да се разправя с гномите беше като да се разправя с малки деца. — Тя се е спуснала в Дълбокият свлек да търси нещо и ние трябва да я открием и да видим дали всичко е наред с нея.

— Аз не обичам Дълбокия свлек, Ваше Величество — оплака се Филип колебливо.

— Аз също — присъедини се Сот.

— Зная, че не го обичате — прояви разбиране към тях Бен. — Аз също не го обичам. Но на времето сте ми казвали, че можете да се спуснете там, без никой да ви види. Аз не мога да направя това. Всичко, което искам от вас, е, да се спуснете и да проверите, дали Уилоу е там — и да проверите дали там е скрито нещо, което ми трябва. Справедливо е, нали? Просто ще погледнете. Никой няма да разбере дори, че сте били там.

— Нощната сянка се е върнала в Дълбокия свлек, Ваше Величество — тихо заяви Филип, потвърждавайки най-лошото опасение на Бен.

— Ние я видяхме, Ваше Величество — съгласи се Сот.

— Сега мрази всичко и всички — каза Филип.

— И теб най-много — добави Сот.

Настана мълчание. Бен се опита да си представи каква омраза изпитва към него Нощната сянка, но не можа. Все едно.

Той се приведе към гномите.

— Значи сте ходили пак в Дълбокия свлек, така ли? — Филип и Сот окаяно кимнаха. — И никой не ви е видял? — ново кимване. — Тогава можете да ми направите тази услуга, нали? Може да я направите за мен и за Уилоу. Гарантирам ви, че никога няма да забравя такава услуга.

Отново настана продължително мълчание, докато Филип и Сот го гледаха, след което се спогледаха помежду си. Те сведоха глави един към друг и започнаха нещо да си шепнат. Вече не изглеждаха разтревожени, а ужасени.

Най-сетне отново обърнаха към него блеснали погледи.

— А ще можем ли, ако го направим, да получим котарака, Ваше Величество? — попита Филип.

— Ще можем ли да получим котарака? — повтори Сот.

Бен зяпна. Беше забравил за Дърк в този момент. Погледна котарака, после отново гномите.

— И през ум да не ви е минало нещо подобно — посъветва ги той. — Това не е котарак, какъвто ви се струва.

Филип и Сот кимнаха неохотно, но погледите им останаха неизменно съсредоточени върху Дърк.

— Предупреждавам ви — натърти Бен.

Гномите кимнаха отново, но Бен имаше непреодолимото усещане, че говори на стената. Той безпомощно поклати глава.

— Е, добре. Тази нощ ще спим тук, а утре сутринта тръгваме — и той се опита за последен път да им обърне внимание. — И ще запомните онова, което ви казах за котарака. Нали?

Гномите кимнаха за трети път. Но не сваляха погледи от Дърк.

Бен отново вечеря спартански със сини дъбове, пийна изворна вода и се загледа в слънцето, което се скриваше зад хоризонта, за да се спусне нощта. Започна да си спомня стария свят и някогашния си живот и за пръв път от много време се запита дали нямаше да е по-добре, ако си бе останал там. После прогони тези носталгични мисли, зави се в пътното си наметало и се настани до дънера за неудобната си нощна почивка.

Дърк не се бе и помръднал от своя пън. Изглеждаше като мъртъв.

Посред нощ се чу някакъв вой, толкова протяжен и страховит, че Бен веднага скочи на крак. Звучеше сякаш непосредствено над него; и когато най-сетне дойде на себе си от уплахата и се огледа около стана им, не видя никой друг, освен Дърк, легнал върху пъна с наежена козина, а от гърба му се вдигаше пушек. Някой или нещо виеше в далечината.

— Тези гноми са упорити до глупост — тихо изкоментира Дърк, преди отново да се настани, а очите му блестяха в нощта като смарагдови пламъци.

Воят стихна и Бен легна отново. Добронамерените му съвети към Филип и Сот не бяха постигнали своето. Някои уроци се усвояват болезнено.

Същата нощ съвсем различна сцена се разиграваше на няколко мили южно от Риндуеър в една запустяла кошара с малка колибка, разположена на билото, от което се виждаше целият източен край на Зеленоречието. Хлътналият покрив и липсващите капаци на прозорците говореха, че колибата е запустяла, а гредите на кошарата бяха разкъртени на десетки места. Сенките обвиваха всичко в своите черни драперии. Някакво белобрадо плашило и някакво рунтаво куче, и двамата с най-занемарен вид, се бяха разположили край огъня, който гореше на десетина метра от колибата, и си разменяха обиди с такава ярост, че никой не би могъл да допусне, че това са били най-добри приятели. Едно яко животно с маймунско лице, слонски очи и големи зъби наблюдаваше спора им в слисано мълчание.

— Не се и опитвай да търсиш разбиране за това, което направи! — викаше рунтавото куче срещу плашилото. — Твоя е цялата отговорност за всичко, което ни сполетя, и аз нямам никакво намерение да ти го простя!

— Ти си точно толкова лишен от състрадателност, колкото и от характер — отвърщаше му плашилото. — Всеки друг човек или куче щеше да бъде по-състрадателен, убеден съм в това!

— Ха! Всеки друг човек или куче щеше отдавна да те е изоставил! Всеки друг човек или куче щеше отдавна да си е намерил по-добра компания!

— Ясно! Е, още не е чак толкова късно да си потърсиш друга компания — независимо дали тя ще е по-добра — щом имаш такава желание!

— Може и да помисля за това!

Двамата гневно се спогледаха отвъд пламъците на огъня и мислите им бяха по-черни от пепелта. Онзи с маймунското лице продължаваше да ги гледа като безмълвен наблюдател. Нощта обгърна и тримата като погребален саван и зъберите на върховете се издигаха като призраци в тишината.

Абърнати намести очилата на носа си и потърси още някакви доводи, а интонацията му съвсем незабележимо се смекчи.

— Все пак ми е трудно да разбера, защо допусна еднорогът да избяга, магьоснико? Та той бе до сами тебе, знаеше заклинанието, с което да го уловиш, а какво направи? Призова дъжд от пеперуди и цветя. Що за глупост беше това?

Куестър Тюс сви устни дръзко.

— Глупост, която ти можеш да разбереш най-малко от всеки друг.

— Ще ми се да вярвам, че не е било просто от паника. Караш ме да си мисля, че не си могъл да овладееш магията, когато е трябвало. И какво е това, което не съм бил можел да разбера?

— Ами това, че всички същества трябва да бъдат такива, каквито са, а не каквито другите искат да им наложат да бъдат!

Писарят се намръщи.

— Само за момент. Да не би да искаш да кажеш, че ти съзнателно си пуснал еднорога да избяга? Че онези пеперуди и цветя не са били случайни?

Магьосникът нервно потърка брада.

— Поздравявам те, че най-сетне проумя очевидното! Тъкмо това исках да кажа!

Те дълго и мълчаливо се спогледаха. Вървяха от сутринта, кипнали от гняв поради обратата на събитията, който ги беше довел дотук. Външно се държаха хладно, защото ги беше яд един на друг. Сега едва заговориха открито за станалото, за бягството на еднорога.

Първият момент на изпитание премина. Куестър пръв отмести поглед, въздъхна и се загърна с многоцветната си мантия, за да се предпази от все по-засилващия се студ.

Лицето му бе изнурено и сбръчкано от безпокойство, облеклото му прашно и изпокъсано. И Абърнати също не изглеждаше по-добре. Не носеха нищо със себе си. Бяха ги, изгонили още на мига, щом кралят узна, че са изтървали еднорога. Нито им обясни поведението си, нито изслуша техните обяснения. Когато се връщаха в Сребърния дворец, пресрещна ги вестоносец, който им връчи писмена заповед. Освободени бяха от длъжностите, които заемаха. Можеха да вървят, където си искат — но без право да се връщат в двореца.

Буниън, на когото явно бе дадена възможността да избира, ги беше последвал без никакво обяснение.

— Когато започна ловът, не съм имал намерение да пускам еднорога да избяга — тихо продължи Куестър. — Исках да бъде уловен и предоставен на Негово Величество според заповедите му. Смятах, че начинанието е опасно, защото от древни времена се знае, че черният еднорог носи нещастие. Но от друга страна, кралят многократно бе

показвал, че може да обръща неудачните обстоятелства в своя полза — той замълча. — Признавам, че ме смути настояването му да се залови еднорога и че не пожела да обясни това свое настояване. Но все пак смятах да участвам в залавянето на еднорога — той си пое дълбоко дъх. — Но видях онова същество пред себе си в гората, когато го видях наистина... не можах да допусна да бъде заловено. Просто не можах, макар и да не разбирам защо. Всъщност не, разбирам. Вътрешното ми чувство подсказваше, че не бива това създание да бъде хванато. Ти нямаше ли същото чувство, Абърнати? Еднорогът не биваше да принадлежи на краля. Той не биваше да принадлежи на никого — и Куестър отново неуверено се озърна. — Ето защо използвах магия, за да му позволя да избяга. Аз го пуснах.

Абърнати изръмжа срещу нещо, което прелетя покрай него, после намести прашните очила на носа си и се прокашля.

— Трябваше по-рано да ми обясниш, магьоснико, а не да ме караш да си мисля, че магията за пореден път ти е изневерила. Това поне мога да разбера.

— На мен ми се ще да можех. Престъпих заповедите на краля, на когото съм се клел във вярност, и единственото обяснение, което мога да дам е, че тъкмо в този случай заповедта му ми се стори несправедлива. Той съвсем основателно ме изгони от двореца.

— Сигурно и мен също?

— Не, теб не трябваше да те гони. Ти нямаш нищо общо със станалото.

— А в интерес на истината, нямаше право никого да гони!

Куестър сви безпомощно рамене.

— Той е крал. Кой сме ние, та да поставяме под въпрос заповедите му?

— Хъм! — изсумтя Абърнати подигравателно. — Целият онзи лов беше под всяка критика. Той знаеше цялата история на черния еднорог. Казахме му, че животното не може да бъде уловено, но той не ни обърна внимание. Преди никога не е постъпвал така, магьоснико. Направо е обсебен от това създание. Не мисли за нищо друго. Само веднъж е споменал за Уилоу — и то само за да каже, че не е успяла да се върне при него със златната юзда. Не изпълнява задълженията си, не напуска покоите си и не се доверява на никого. Откакто му даде магическите книги, не е споменал за тях нито веднъж. Надявах се, че

Негово Величество поне за миг ще помисли да се опита да ми върне човешкия образ. На времето кралят щеше да постъпи така, без дори да се замисли...

Писарят прекъсна думите си с вид на потърпевш и очите му просветнаха на светлината на огъня.

— Е, както и да е. Напоследък направо не е на себе си, Куестър Тюз. Направо не е на себе си.

Бухалското лице на магьосника потъна в размисъл.

— Да, наистина.

Той случайно мерна Буниън и беше удивен да забележи, че коболдът кима в знак на съгласие.

— Определено не е същият.

— Откакто...

— Откакто се бе появил онзи натрапник в спалнята му, нали?

И те отново потънаха в мълчание. После се погледнаха в очите и останаха изненадани от онова, което откриха в тях.

— Възможно ли е... — започна Абърнати неуверено.

— Натрапникът да е бил наистина кралят? — довърши Куестър. Той дълбоко се навъси.

— Не бих си го и помисли, по-рано, но сега...

— Не можем, разбира се, да сме сигурни — прекъсна го веднага Абърнати.

— Е, да, не можем да сме сигурни — съгласи се Куестър.

Огънят пращеше и пукаше и димът връхлиташе върху им, носен от вятъра, а искрите се превръщаха в пепел. Далеч някъде нощна птица изпищя провлачено и жално и Куестър тръпки го полазиха. Той се спогледа с Абърнати и Буниън.

— Мразя да спя на открито — промърмори Абърнати. — Неприятно ми е разни бълхи и влечуги да ми пъплят по козината.

— Имам план — заяви Куестър неочаквано.

Абърнати го изгледа продължително и настоятелно, както винаги, когато предпочиташе да не чуе онова, което очакваше.

— Не смея да те попитам какъв е този твой план, магьоснико — откликна накрая той.

— Ще идем при дракона. При Страбон.

Зъбите на Буниън просветнаха от страховитата му усмивка.

— Що за план е това? — възкликна Абърнати ужасен.

Куестър се приведе към него, изпълнен с ентузиазъм.

— Съвсем резонно е да идем при Страбон. Та кой друг може да знае за еднорозите повече, отколкото драконите? На времето те са били най-върли врагове — отколешни съперници са те във вълшебния свят. Сега вече са останали само черният еднорог и Страбон като последните от рода си. Свързват ги общи интереси, естествен афинитет! От дракона със сигурност ще можем да научим нещо за еднорога — което ще ни помогне да открием каква е тайната му и защо се е появил отново.

Абърнати го гледаше с известно съмнение.

— Но драконът не храни особени симпатии към нас, Куестър Тюз! Нима си забравил това? Та той може просто да ни опече за обяд! — кучето млъкна. — А и какво толкова има да се узнава за този еднорог? Достатъчно грижи си имахме вече с това създание.

— Но ако разберем какво търси тук, може да узнаем и защо кралят толкова се е вторачил в него — тутакси заяви Куестър. — А това може да ни помогне да си върнем положението в двора. Не е чак толкова невъзможно. Пък и драконът едва ли ще ни стори зло. Той ще ни се зарадва, щом разбере какво ни води. Не забравяй, Абърнати, че между дракони и магьосници има също известно родство. Естеството на нашата професионална връзка и нейната дълголетност винаги са диктували взаимно уважение.

Абърнати сви устни.

— Що за глупости говориш!

Куестър почти не го чуваше. Погледът му беше отсъстващ.

— Още от древни времена магьосници и дракони са се надхитряли, използвайки големи умения и магии — и той леко вирна глава. — Ако Страбон реши да упорства, може да се наложи да изпробвам някоя и друга хитрост. Аз добре владя уменията да изкопчвам познание и ще ми достави удоволствие да го изпробвам...

— Ти си направо полудял! — ужаси се Абърнати.

Но нищо не можеше да прекърши ентузиазма на Куестър. Той скочи и закрачи около огъня. Погледът му беше пламнал от вълнение.

— Все едно. Решил съм се на това. Ще ида при дракона — той замълча. — И Бунин ще ме придружи, нали Бунин? — коболдът кимна, разтеглил усмивка до уши. Ръцете на магьосника се бяха разтреперили. — Значи, решено. Отивам. И Бунин ще дойде с мен.

Абърнати, ти трябва да ни придружиш — и той се спря, отпуснал ръце и прегърбен сякаш под някаква тежест. — Трябва да проумееш, че това е наложително. Та няма имаме никакъв избор?

Настъпи дълго мълчание, в което колебанието и несигурността се бореха с чувството за достойнство в безмълвните погледи на старите приятели. Сенки от времена, които смятаха за отдавна отминали, се връщаха, за да обсебят настоящето. И те чувстваха как тези сенки неумолимо се скупчват наоколо. Не трябваше да допуснат това. Всичко друго бе по-добро, отколкото да чакат в този задушаващ мрак.

Планинската верига отново бе стихнала и се издигаше като тъмен гръбнак срещу небето, озарено от звездите и луните, които изглеждаха хладни и далечни. Колибата и кошарата бяха като костите на остаряващата земя.

— Добре — съгласи се Абърнати и печално въздъхна. — Като сме глупаци, поне да сме заедно. Никой не понечи да му противоречи.

МАСКАТА

Изгревът завари Филип и Сот готови да изпълнят обещанието си. Застанали бяха на двайсетина метра разстояние, когато Бен се събуди — неподвижни тумбести сенки в просветляващия мрак, с пътни раници на гърбовете и по едно червено перо на шапките си. В първия момент на Бен му се сториха като храсти, но когато стана да размърда кости, вдървени от студа и твърдата земя, те пристъпиха предпазливо напред и поздравиха с тревожен глас. Изглеждаха по-неспокойни от обикновено и надничаха зад гърба му, сякаш всеки момент ще бъдат нападнати от скални тролове.

Мина известно време, докато Бен разбере, че се бояха не от някакви си тролове, а от Еджууд Дърк.

Дърк от своя страна не им обръщаше никакво внимание. Бен се огледа за него и го намери седнал на пъна да се ближе. Сребрилата му козина бе гладка и лъскава, сякаш от влагата и утринната роса. Не вдигна поглед, нито отвърна на поздрава на Бен. Продължаваше да се мие, чак докато остана напълно доволен, после се наведе над лицата изворна вода, която Бен бе донесъл. На Бен за първи път му направи впечатление, колко оскъдно се храни Дърк. Чудно беше от какво живее, но в момента на Бен не му бе до това. Достатъчно загадки му висяха на главата.

Поеха на път скоро след събуждане. Бен и Дърк водеха — в зависимост от това как се разбира думата „вода“, защото и този път Дърк, изглежда, знаеше къде отива Бен преди него самия. Гномите вървяха подире им. Филип и Сот гледаха да си нямат много работа с Еджууд Дърк. Държаха се на разстояние от котарака и го гледаха, както се гледа змия. Филип явно накуцваше, а китките и ръцете на Сот бяха с доста обгоряла козина. На никой не му се щеше да говори за това, как се бяха наранили, и Бен ги остави на мира.

Крачеха равномерно, от безоблачното небе слънцето грееше, във въздуха се носеха уханията на цветя и плодни дръвчета. Забелязваха се следи от повяхването. Все още дребни, но видими и Бен отново се

замисли за Мийкс, който се криеше зад маската на краля, и за демоните, които можеше да призове отново от Абхаддон, за западането на магията на земята и отслабването на живота. Това го накара да ускори крачка, чувстваше, че времето му се изплъзва. Още не се бе домогнал до загадката на своето преобразяване. Не разбираше също и защо черният еднорог се е върнал в Отвъдната земя и защо Мийкс толкова държи на него. Знаеше само, че между всички тези събития има някаква връзка и той трябва да я разбере, за да оправи целия този хаос.

И докато разсъждаваше за всичко това, отново се замисли за Еджууд Дърк. Не можеше да се освободи от усещането, че този котарак съзнателно крие нещата от него, макар че явно можеше да му даде някакво обяснение. Бен с основание подозираше, че Дърк не се е натъкнал на него случайно онази нощ в Езерната страна, а го е търсил съзнателно, че не е тръгнал да го придружава, воден от най-обикновено любопитство, а с определена цел. Дърк нямаше да му каже нищо, ако сам не реши; а като се имаше предвид особняшката му природа, сто на сто не можеше да разчита на подобно обяснение. Въпреки всичко Бен не можеше чисто и просто да се примири с присъствието на това животно, без някакво разумно обяснение поне за това, какво го е довело при него.

Към обяд, когато отдалеч се появиха очертанията на Дълбокия свлек, той отново понечи да поговори с котарака. В края на краищата се бяха оказали неколцина. Имаше го черният еднорог. После еднорозите, скицирани в намерените магически книги — по-точно в едната от тях, другата бе обгоряла по средата. Съществуваха и вълшебните еднорози, изчезнали преди векове по пътя от Отвъдната земя към тленните светове. В момента го занимаваше легендата за вълшебните еднорози. Вече беше убеден, че трябва да има някаква връзка между черния еднорог и рисунките в магическата книга. Защо иначе Мийкс ще изпрати сънища и за еднорога, и за книгата? Защо се стремеше към тях с такава настойтелност? Въпросът бе, дали съществуваше някаква връзка между магическите книги, черния еднорог и изчезналите вълшебни еднорози. Такава връзка му се струваше невероятно съвпадение, но дали пък не би било още по-невероятно да я няма. Явно между магическите книги, черния еднорог и вълшебните еднорози съществуваше някаква връзка, в която се

криеше магия, и той беше готов да се закълне в живота си, че Мийкс търси власт тъкмо над тази магия.

Е, добре. Стига толкова колебания. Вероятно решаването на някоя от тези малки загадки би могло да помогне за решаването на голямата. И можеше да се надява — най-малкото да се надява — че и Еджууд Дърк няма да се откаже да му помогне...

— Дърк, ти нали си скитал много и много неща си видял — започна той колкото се можеше по-неангажиращо, прекъсвайки мислите си. — Какво мислиш за онази легенда за вълшебните еднорози, които изчезнали на времето?

Котаракът не го и погледна.

— Нищо не мисля.

— Тъй ли? Ами какво ще кажеш да помислиш? Нали, когато се срещнахме, ти спомена, че знаеш нещо за белите еднорози, които изчезнали?

— Споменах.

— За онези еднорози ли ставаше дума, които вълшебните същества били изпратили към другите светове и после изчезнали по някакъв начин?

— Точно за тях — в гласа на Дърк се усещаше отегчение.

— Какво според теб е станало с тях? Как така са изчезнали?

— Ами как — изсумтя котаракът, — естествено, че са били отвлечени.

Бен остана толкова поразен от това, че веднага получи непосредствен отговор, че онемя и известно време не можа да продължи да задава въпроси.

— Но... кой ги е отвлякъл? — едва успя да изрече най-сетне той.

— Ами някой, на когото са трябвали, Ваше Величество — та кой иначе? Някой, който е могъл да ги хване и да ги задържи.

— Та кой може да е това?

В гласа на Дърк се усети раздражение:

— Ами кой според вас?

Бен се замисли. Двоумеше се.

— Може би някой магьосник?

— Не магьосник, а магьосници. На времето е имало много магьосници, а не както сега един-двама. Имали са си своя гилдия, профсъюз, който е действал на свободен принцип, но е имал голямо

влияние, щом се наложи. По онова време в Отвъдната земя магията е било широко застъпена и магьосниците са били наемани срещу заплащане от хора, които са се нуждаели от тях и са могли да си го позволят. В известен период те са били много могъщи — докато решили да отправят предизвикателство на самия крал.

— И какво станало?

— Кралят призовал Паладин и Паладин ги унищожил. Само един истински магьосник останал след това — и той служел на краля.

Бен се навъси.

— Но щом еднорозите са били отвлечени от магьосниците, какво е станало с тях, когато магьосниците били... ликвидирани? Защо не са ги пуснали на свобода?

— Никой не знаел къде са.

— Но не е ли трябвало някой да ги потърси? Не е ли трябвало да се намерят?

— А защо тогава не са го направили?

Дърк забави ход, спря и сънливо запримига.

— Защото не са си задали въпроса, който и ти не си задаваш, кралю. Преди всичко, защо са били отвлечени еднорозите?

Бен също спря, замисли се, но после само сви рамене.

— Били са красиви създания. Сигурно магьосниците са искали да бъдат техни.

— Да, да! Само това ли можеш да измислиш?

— Ами, тъъ... — запъна се той. Чувстваше се направо като глупак. — Защо просто не ми обясниш, по дяволите? — ядоса се той.

Дърк спокойно го изгледа.

— Защото не искам — отвърна с тих глас той. — Защото трябва да се научиш да виждаш отново ясно нещата.

Бен го изгледа, после мерна с поглед чупка гномите, които ги гледаха от сигурно разстояние зад тях. Скръсти уморено ръце. Не можеше да разбере какво иска да каже Дърк, но все едно, безсмислено беше да се разправа с котарака.

— Е, добре — примири се накрая той. — Хайде да опитаме отново. Магьосниците открили, че вълшебните същества изпращат еднорозите в Отвъдната земя, за да преминат в световите на смъртните. И тогава те отвлекли еднорозите, защото искали да ги имат във властта си. Отвлекли ги, защото... — той прекъсна думите си, спомнил си

внезапно магическите книги с рисунките в тях. — Отвлекли са еднорозите, защото са искали да владеят тяхната магия! Затова са рисунките в магическата книга! Те имат нещо общо с черните еднорози!

Еджууд Дърк вирна глава.

— Така ли мисли Ваше Величество?

Той откровено се стремеше Бен наистина да не знае какво да мисли. Очакваше, че котаракът ще потвърди неговото прозрение, но и той май беше не по-малко учуден от него!

— Да, точно така мисля — заяви Бен, но без особена увереност. — Мисля, че между изчезналите еднорози и изчезналите книги има някаква връзка.

— Има някаква логика — съгласи се Дърк.

— Но как ли са били отвлечени тези еднорози? По какъв начин са могли магьосниците да им отнемат магията? Нима и еднорозите не са били също толкова могъщи, колкото магьосниците?

— И аз така съм чувал — отново се съгласи Дърк.

— Но какво тогава е станало с тях? Къде може да са ги укрили?

— Може би зад някакви маски.

— Маски ли? — Бен остана объркан.

— Като теб. Може би са скрити зад маски, така че не можем да ги разпознаем.

— Като мен ли каза?

— Не можеш ли да престанеш да повтаряш непрекъснато думите ми?

— Но какво говориш, за бога?

Дърк го погледна, сякаш искаше да каже, „а на теб какво ти влиза в работата?“ и започна да души утринния въздух, сякаш там някъде се криеше отговорът. После въртна черната си опашка.

— Ожаднял съм. Ще има ли против Негово Величество да ме придружи да пийна малко вода?

Без да дочака отговора на Бен, той се изправи и се шмугна в горичката от едната страна. Бен гледа подире му в първия миг, после тръгна след него. След като повървяха малко, стигнаха един вир, в който се вливаха малки ручейчета и се наведоха да пият. Бен пи дълго, чувствайки се неподозирано ожаднял. Дърк пиеше бавно, с направо дразнеща придирчивост — навеждаше се внимателно, спираше често,

внимаваше да не намокри лапите си. Бен долавяше, че Филип и Сот ги наблюдават в далечината, но не се интересуваха от тях. Бе насочил цялото си внимание към котарака, очаквайки какво има да му каже, защото той трябваше нещо да му каже, ако Бен не се заблуждаваше жестоко!

Наистина не се заблуждаваше. Само след миг Дърк вече се бе настанил на задните си лапи и го гледаше.

— Вижте се във водата, Ваше Величество — заповяда му той.

Бен се надвеси над водата и видя образа си. Бен огледа изпокъсаните си дрехи, протритите обувки, праха и калта, небръснатото си и немито тяло. Не можеше да види само лицето си.

— А сега се погледнете във водата отново — погледнете се внимателно.

Бен погледна и този път видя как образът му се разми и се превърна в образ, който не познаваше, в образа на непознат, облечен в дрехи като неговите.

Той тутакси вдигна поглед.

— Вече и сам не мога да се позная! — в гласа му прозвуча страх, който и да опиташе, не би успял да прикрие.

— А това, скъпи кралю, е, защото започваш да губиш своята самоличност — тихо каза Еджууд Дърк. — Започваш да се срастваш с маската, която носиш! — той надвеси черната си муцуна близо до него. — Открий себе си, Бен Холидей, преди това да е станало. Свали своята маска и тогава може би ще намериш начин да свалиш маската и на еднорозите.

Бен веднага погледна във вира и този път за голямо свое облекчение откри предишното си лице, отразено във водата. Но чертите му бяха размити, сякаш започваха постепенно да губят очертания.

Отново вдигна очи към Дърк, но котаракът вече бе поел, подбрал подплашените гноми пред себе си.

— Побързайте, Ваше Величество — подвикна му той. — Дълбокият свлек подир мръкнало не е най-подходящото място да търсиш себе си.

Бен бавно се изправи, по-объркан от всякога, но този път и твърде ужасен.

— Защо ли съм се хванал да питам този проклет котарак за каквото и да било? — нервно промърмори той.

Но знаеше вече отговора на този въпрос. Отправи една закана с глава към всички и всичко и закрачи по-бързо.

Към обяд вече бяха стигнали Дълбокия свлек.

Той изглеждаше непроменен и неизменен — тъмно непроницаемо петно сред ярко озарената от слънцето гора, което сякаш се бе сгушило на земята като укриващо се животно, готово всеки миг да побегне или да нападне.

Мъгли и сенки се гонеха сред ширналите се дълбини и пропълзяваха бавно над дърветата, блатото и тресавището. Нищо друго не можеше да се види. Ако имаше там живи същества, те стояха и чакаха, зложници в сурова и жестока битка за оцеляване, в която успяваха само бързите и силните. Звучите бяха приглушени и цветовете сивкави. Само смъртта беше като у дома си в Дълбокия свлек. И само смъртта беше неотменна. Бен и неговите приятели чувстваха тази истина. Застанали в края на пропастта, те стояха загледани в нейния мрак и всеки си мислеше за нещо свое.

— Ами да влизаме — промълви накрая Бен. Спомняше си предишния път, когато се спуска в Дълбокия свлек и ужасяващите илюзии, с които Нощната сянка се бе опитала да му попречи да влезе — безбрежното тресавище, гуцерите и още по-ужасяващи неща. Спомни си срещата си с вещицата — среща, която едва не му бе коствала живота. Нямахше никакво желание да преживее за втори път нещо подобно.

— Хайде — подкани ги той и гласът му бе погълнат от тишината.

Никой не реагира на думите му. Дърк седеше до него, притворил сънливо очи и се къпеше в малък отрязък слънчева светлина, зареял се в мъглите, които се виеха над Дълбокия свлек. Филип и Сот се бяха спотаили на повече от десет метра вляво, за да бъдат достатъчно далеч от котарака и от пропастта, и си шушукаха нещо със слаби, разтревожени гласчета.

Бен заканително тръсна глава.

— Филип! Сот!

Чупка гномите се гушеха встрани и се правеха, че не го чуват.

— Елате веднага тук! — викна им той ядосано, защото му беше дошло до гуша и от гномите, и от котарака.

Гномите пристъпиха плахо, боязливо, хвърляйки неспокойни погледи към Дърк, който както обикновено, не им обръщаше никакво внимание. Когато приближиха на такова разстояние, което не биха пристъпили, освен ако ги повлекат насила, Бен коленичи да ги погледне в очите.

— Вие сигурни ли сте, че Нощната сянка е долу? — попита тихо той.

— Да, Ваше Величество.

— Там е, Ваше Величество.

Бен кимна.

— Тогава, моля ви, да бъдете много предпазливи — тихо им каза той. Не беше подходящо точно в този момент да проявява нетърпението и раздражението си, тъй че той успя да ги надмогне. — Много ще внимавате, нали? По никакъв начин не бива да се излагате на опасност. Трябва само да се спуснете и да огледате нещата. Искам да знам дали Уилоу е долу — или дали е била там. Това е най-важното. Постарайте се на всяка цена да разберете.

Той млъкна. Гномите неспокойно отместиха големите си кафяви очи. Той изчака и отново се обърна към тях.

— Освен това Нощната сянка е скрила там някъде една златна юзда — продължи той. — Тази юзда ми трябва. Вижте дали ще можете да я откриете и ако можете, искам да я откраднете.

Гномите така се ококориха, че очите им заприличаха на чинии.

— Не, не, не се страхувайте — побърза да ги успокои Бен. — Няма да опитвате, ако вещицата е наоколо, а само, в случай че я няма и нищо няма да разбере. Ще постъпите, както можете. Аз ще ви защитя.

Това сигурно бе най-голямата лъжа, която е изричал в живота си. Всъщност нямаше как да ги защити, но все някак трябваше да ги успокои, за да не побегнат при първия удобен случай. Нищо не гарантираше, че въпреки това няма да го направят, но поне се надяваше авторитетът на неговото положение може да ги респектира, поне докато свършат работа.

— Ваше Величество, вещицата ще ни убие! — заяви Филип.

— Жестоко ще ни убие! — потвърди Сот.

— Не, няма — упорстваше Бен. — Ако внимавате, дори и няма да разбере, че сте били там. Нали сте ходили и преди? — двамата

кимнаха като един. — И не ви е усетила? Направете, каквото ви казвам, и бъдете предпазливи.

Филип и Сот дълго и настойчиво се изгледаха. Погледите им изразяваха двоумение, но те не се осмеляваха да противоречат на Бен. Най-сетне се обърнаха към него.

— Добре, но само веднъж — каза Филип.

— Само веднъж — повтори като ехо Сот.

— Добре, добре, само веднъж — съгласи се Бен и хвърли тревожен поглед към залязващото слънце. — Моля ви, побързайте.

Гномите изчезнаха сред мрака на бездната неохотно. Бен гледа подире им, докато те се изгубиха от погледа, след което седна и зачака.

Докато чакаше, замисли се за това, че Еджууд Дърк непрестанно говори за маски. Той носел маска. Изчезналите еднорози носели маски. Така беше казал котаракът, но какво ли имаше предвид? Облегна гръб на ствола на едно дърво на десетина метра от Дърк, който се печеше на слънце, и се опита да си обясни всичко това. Трябва да мине известно време, преди нещичко да му просветне. Адвокатите умеят да анализират нещата, то е задължително за тяхната професия. И независимо дали беше крал на Отвъдната земя, той си оставаше адвокат с навиците и мисленето на адвоката. И той си наложи да анализира.

Нищо обаче не излезе. Само актьорите и бандитите носеха маски. Маска се носи, когато искаш да скриеш истинската си същност. Човек може да си сложи маска и после, когато не иска да се крие, да я сваля. Но той какво общо има с това? Или пък еднорозите? Нито те, нито аз искаме да крием себе си, помисли си той. Мийкс се опитва да скрие моята самоличност. Кой ли се опитва да скрие еднорозите?

Магьосниците, които са ги взели в плен, ето кой.

Отговорът му хрумна на мига. Той се надигна. Магьосниците са отвлекли еднорозите, след което са ги скрили, като са променили вида им. Той кимна. Това беше напълно логично. Но как ли са успели да ги преобразят? Зад какви маски са ги скрили? Трябва да помисля по-добре. Магьосниците са отвлекли еднорозите — независимо как — за да им отнемат магията. Магьосниците са искали да имат власт над тяхната магия. Но какво са могли да правят с нея? За какво ли са я използвали? Къде е заключена тази магия сега?

Изведнъж той широко отвори очи. Вече нямаше други истински магьосници, освен Мийкс. Тайната на неговата магия се криеше в изчезналите, но сега намерени магически книги, които вероятно съхраняваха познанията на магьосниците през годините — книгите с рисунки на еднорози! Значи е сигурно, че еднорозите в книгите — или поне в едната от книгите — са рисунки на изчезналите еднорози!

Но защо е трябвало да се правят такива рисунки? И дали това са наистина същите еднорози?

— Да! — прошепна той удивен.

Толкова беше невероятно, че не би могло и да му мине през ум! Но беше невероятно за неговия свят, не и за Отвъдната земя, където магията е норма! Изчезналите еднорози, които никой от векове не бе виждал, заедно с цялата им магия, бяха заключени в магическите книги! Затова и книгите не съдържаха нищо друго, освен рисунките на еднорози, защото цялата им магия бе тази на еднорозите. Магьосниците им я бяха обсебили.

Но дали бяха успели да я използват те самите?

Това не знаеше. Понечи да каже нещо на Дърк, но се сдържа. Нямаше смисъл да пита котарака дали е прав; той само щеше отново да го обърка. Сам трябва да разбереш, каза си той! Еднорозите са били превърнати чрез магия в рисунките на изчезналите книги — така се обясняваше изчезването на еднорозите през всичките тези години. Така се обясняваше и защо Мийкс бе изпратил на Куестър съня с книгите и защо тези книги му бяха толкова потребни. Това обясняваше и защо Дърк толкова често говореше за маски.

Някои неща все още си оставаха необясними. Какъв беше този черен еднорог? Дали е просто бял еднорог, който е избягал от книгите — може би от първата книга? Дали от пепелта и саждите? Смешно наистина! Как така и в други епохи се бе появявал и изчезвал, ако е пленник на магическите книги? И защо Мийкс толкова отчаяно иска да си го върне?

Той кършеше пръсти. Щом един еднорог може да се освободи, защо да не могат и останалите?

Все повече започваше да се обърква. Мийкс му бе намекнал, че с нещо му е объркал плановете. Ако е така, сигурно имаше нещо общо с еднорозите, черни и бели. Но Бен съвсем не разбираше какво.

Седеше и се опитваше да проумее без особен успех, докато постепенно се свечеряваше и слънцето залязваше на запад. Горските сенки едва забележимо се издължиха. Постепенно мракът и мъглите от Дълбокия свлек изпълзяха въвн от дневното си укритие, за да се слоят с горските сенки и надвиснаха над Бен и Дърк. Дневната жега се разсея и настана вечерна прохлада.

Бен престана да мисли и се загледа към склона на бездната. Какво ли ставаше с Филип и Сот? Дали не беше вече време да се връщат? Той стана и отиде към ръба на пропастта. Нищо не можеше да се види. Той я обходи на неколкостотин метра в едната и в другата посока, между храстите и шубраците, вирайки се в мрака без резултат. Започна да се тревожи. Не беше допускал, че гномите могат да бъдат изложени на опасност, иначе не би ги изпратил там долу сами. Но може би се е заблуждавал. Така му се е искало и е предпочел да не си даде сметка за нещата.

Върна се на първоначалното си място и безпомощно се загледа в пропастта на Дълбокия свлек. Гномите не бяха се тревожили по-рано от опасностите на ямите. Дали нещо не се беше променило? По дяволите, трябваше да тръгне с тях!

Той хвърли поглед на Дърк. Дърк изглеждаше задрямал.

Бен нямаше друг избор, освен да чака. Минутите се точеха нескончаемо. Все повече се стъмваше. Нещата ставаха по-трудно различими с настъпването на здрача.

И в този момент нещо се раздвижи в края на пропастта. Храсталаците се отделиха и пред него се появиха Филип и Сот.

— Слава богу, че сте... — започна Бен, но млъкна. Чупка гномите се бяха вкочанили от страх. Стояха като парализирани. Косматите им лица се бяха изкривили като ужасяващи маски, очите им Светеха неподвижни. Не поглеждаха нито наляво, нито надясно, нито дори към Бен. Вървяха право напред и нищо не виждаха. Стояха гърбом към храсталаците и се държаха за ръце като малки деца.

Бен се спусна напред, вече уплашен. Станало бе нещо ужасно.

— Филип! Сот! — коленичи той пред тях и се опита да разпръсне магията, която ги беше обсебила. — Погледнете ме. Какво е станало?

— Това съм аз, samozванецо! — прошепна един познат, противен глас.

Бен вдигна поглед над замръзналите гноми към високия, черен силует, който се бе появил зад тях като по силата на някаква магия, и се озова лице в лице с Нощната сянка.

ДРАКОН И ВЕЩИЦА

Бен се втренчи безмълвно в студените, големи очи на вещицата и ако имаше накъде, щеше вече да е побягнал. Но от Нощната сянка не можеше да се избяга. Тя го държеше като закован, дори само със силата на присъствието си.

Говореше шепнешком.

— Никога не съм допускала, че можеш да имаш глупостта да се върнеш отново тук.

Глупост наистина, мълчаливо се съгласи той. Намери сили да протегне ръка и да придърпа ужасените гноми към себе си, по-далеч от вещицата. Те се сгушиха в него като парцалени кукли, разтреперани от облекчение, и зариха косматите си лица в мантията му.

— Молим ви, помогнете ни, Ваше Величество! — едва успя да промълви Филип, също шепнешком.

— Да, молим ви! — повтори като ехо Сот.

— Няма страшно — излъга Бен.

Нощната сянка тихо се разсмя. Беше точно такава, каквато Бен си я спомняше — висока, със заострени черти, с бледа и гладка като мрамор кожа, с лъскавочерна коса с бял кичур по средата. Черна пелерина обгръщаше слабата ѝ кокалеста фигура. Тя бе по своему красива, без възраст, вълшебно създание, което бе съумяло някак си да се примири, че е станало смъртно. Но на лицето ѝ липсваха онези чувства, които можеха да му дадат цялостен израз.

На погледа ѝ липсваше дълбочина и той бе празен. Тя гледаше Бен така, сякаш щеше да го глътне.

Е, сам си го заслужих, помисли си той.

В този момент смехът на Нощната сянка стихна и в погледа ѝ премина сянка на несигурност. Тя пристъпи крачка напред и се загледа в него.

— Но какво е това? — тихо попита. — Ти не си същият... — и тя млъкна объркана. — Но гномите казаха, че си кралят... Чакай сега, да видя лицето ти на светло.

Тя протегна ръка. Бен нямаше сили да се противопостави. Пръсти, студени като ледени висулки, се вкопчиха в брадичката му и килнаха главата му на лунната светлина. Тя го задържа така един миг, мърморейки:

— Вярно, променен си — но пак си си същият. Какво са направили с теб, самозванце? Или се опитваш отново да ме разиграваш? Нали ти си Холидей? — Бен усещаше как Филип и Сот треперят, вкопчени в него с малките си ръчички.

— А, това е работа на магията — рязко промълви Нощната сянка и отблъсна лицето му. — Каква е тая магия? Казвай веднага!

На Бен му се щеше да ѝ изкрещи, но го преодоля и успя да отвърне със спокоен глас:

— На Мийкс. Той се върна. Провъзгласи се за крал, а мен ме превърна в... това.

— Мийкс ли? — тя присви зелените си очи. — Онзи жалък шарлатанин? Но откъде се е сдобил с такава магия, че да направи това? — и тя презрително сви устни. — Та той не умее да върже дори обувките си! Как е могъл да ти стори това?

Бен нищо не отвърна. И той нямаше отговор. Настана дълго мълчание, през което вещицата го наблюдаваше изпитателно. Накрая каза:

— Къде е медальонът? Дай ми да го видя!

Той не реагира веднага и тя изщрака с пръсти. Тогава, въпреки волята си, той покорно извади потъмнялата емблема изпод мантията си и ѝ даде да я разгледа. Тя я погледна, после вдигна очи към лицето му и бавно разтегли устни в усмивка като хищник, зърнал плячка.

Нищо друго не каза, но това стигаше на Бен, за да разбере, че Нощната сянка е установила какво му е било причинено, каква магия е използвана, за да го промени. Това направо го вбеси. То беше по-лошо и от положението, до което беше доведен. Искаше му се направо да вие. Така му се щеше да разбере, каквото бе разбрала вещицата, но нямаше земна сила, която да я накара да му го каже.

— Жалък си ти, самозванце — тя продължаваше да говори тихо, но коварно. — Късметът ти винаги е работил, но не и умът ти. Но ето, че и късметът ти е изневерил. Дори се изкушавам да те пусна да си вървиш. Доста се изкушавам. Но не мога да забравя какво ми причини. Ще трябва да си платиш! Учуден ли си да ме видиш отново? Май, да.

Сигурно си си въобразявал, че с мен е свършено, че съм загинала във вълшебния свят. Глупаво от твоя страна.

Тя коленичи пред него, за да може да погледне в очите му. В погледа ѝ имаше такава омраза, че той примигна насреща ѝ.

— Наистина отлетях към мъглите, самозванецо — точно както ти ми заповяда. Под въздействие на Йоския пращец бях напълно под властта на твоята воля и не можах да ѝ противостоя. Как те ненавиждах в онзи момент! Но нищо не можех да направя. Полетях към мъглите — ала бавно, много бавно, самозванецо! Летях и с всички сили се борех да преодоля магията на Йоския пращец; борех се с цялата сила, която можах да призова!

На устните ѝ отново се появи тънката ѝ, зловеща усмивка.

— И наистина, успях да преодоля магията, да я преодоля и да се върна обратно. Макар и твърде късно, самозванецо, твърде късно — защото се бях озовала вече сред вълшебните мъгли и това ме нарани дълбоко! Страдах, както никога преди; бях болезнено засегната! Успях да спася живота си, но нищо повече. Месеци наред ми бяха необходими, да си върна поне малко от магическата си сила. Лежах сред блатото и се криех безпомощна като влечуго! Бях направо разнебитена! Но не се оставих за това, как ще си отмъстя, когато отново ми паднеш в ръцете. Вярвах, че някой ден все ще успея да те намеря... Тя замълча.

— Но не съм и допускала, че това ще стане толкова скоро, глупави ми кралю. Това се казва късмет! Преобразяването ти те е довело тук, нали? Нещо във връзка с това преобразяване — но какво? Казвай, самозванецо. И без това ще го изкопча от теб.

Бен знаеше добре, че е така. Безсмислено беше да се опитва да скрие от вещицата каквото и да било. Можеше да види в празния поглед на зелените ѝ очи какво му се готви. Тя щеше да го държи жив, докато говори, а докато е жив, все още имаше някакъв шанс. В този момент не бива да се отказва от никакъв шанс.

— Дошъл съм да търся Уилоу — отвърна той, като изблъска гномите зад себе си. Щеше му се за всеки случай да бъдат по-надалеч. Трябваше да си отваря очите добре. Гномите останаха вкопчени в него.

— Дъщерята на Речния господар ли? Силфидата? — Нощната сянка гледаше въпросително. — Но за какво ѝ е на нея да идва тук?

— Не си ли я виждала? — попита учуден Бен.

Нощната сянка се усмихна неприятно.

— Не, самозванецо. Не съм виждала никого, освен теб — теб и твоите глупави къртичи спътници. Какво може да търси силфидата при мен?

Той се поколеба, после дълбоко въздъхна.

— Златната юзда.

Ето, че го каза. По-добре да ѝ каже и да види дали може нещо да узнае, вместо да хитрува. С Нощната сянка беше опасно да се шикалкави.

Нощната сянка изглеждаше искрено изненадана.

— Юздата ли? Че защо?

— Защото Мийкс иска да я притежава и е изпратил на Уилоу сън за юздата и черния еднорог.

Той бързо разказа на вещицата историята за съня на Уилоу и за решението на силфидата да се опита да разбере, каквото може за юздата.

— Узнала е, че юздата е тук, в Дълбокия свлек — той.

— Жалко, но не — отвърна Нощната сянка. — И тя не ми е по-симпатична от теб. Щеше да ми достави не по-малко удоволствие да я унищожа — тя замълча и се замисли. — Черният еднорог значи? Върнал се е отново? Колко интересно. И юздата може да го озапти, така ли? Да, напълно възможно. В края на краищата, той е създаден с магия и магьосник го е отвлякъл преди години...

Нощната сянка се разсмя. Изглежда го и в погледа ѝ се промъкна нещо коварно.

— Онези трогателни къртичи човечета, дето си довел с теб, е трябвало да откраднат от мен юздата, така ли?

Филип и Сот се опитваха да се сгушат едва ли не под кожата на Бен, но той не им обръщаше внимание. Мислите му бяха заети със съвсем друго. Ако на времето юздата е била в ръцете на Мийкс, той сигурно я използвал, за да държи в плен черния еднорог. Дали пък еднорогът просто не беше избягал? Може би Мийкс е изпратил съня на Уилоу, за да си върне юздата и да може отново да залови еднорога. А ако е така, какво общо имаха с това еднорозите от изчезналите магически книги...

— Няма защо да ми отговаряш, самозванецо — извади го от мислите му Нощната сянка. — Виждам отговора в очите ти. Тези

глупави гризачи са се промъкнали в Дълбокия свлек точно за това, нали? Пропълзели са в моята обител като крадци. Свлекли са се с котешките си ла-пички.

Споменаването на котешки лапи внезапно му напомни за Еджууд Дърк. Къде ли беше призматичният котарак? Той несъобразително се огледа наоколо, но Дърк не се виждаше никъде.

— Търсиш ли някого? — веднага попита Нощната сянка, а очите ѝ разсякоха мрака на гората като с нож.

— Никой не виждам — продума след малко тя. — Когато и да търсиш, напуснал те е.

И все пак тя се взира още минута, за да се увери напълно, преди отново да се обърне към него.

— И твоите крадци са също толкова жалки като теб, самозванце — поде тя отново своите нападки. — Мислят си, че не ги виждам, но е така, само когато аз не пожелаю злополучно приключение, че просто нямаше как да не ги забележа. А щом ги хванах, веднага завикаха: „Могъщи кралю, велики кралю!“ Кръгли глупаци! Предадоха те, без дори да ми се наложи дори да ги попитам!

Филип и Сот целите се тресяха, тъй че едва не събориха Бен. Той положи ръце на главите им, за да ги поуспокои. Изпитваше искрено съчувствие към тези дребни създания. Та нали той ги бе забъркал в тази каша.

— Е, нали вече съм ти в ръцете, защо не пуснеш гномите да си вървят? — попита той вещицата за нейна изненада. — Те са едни глупави създания, както сама каза. Аз ги подведох, за да ги принудя да ми помогнат. Просто нямаха друг избор. Дори и не знаят защо са тук.

— Толкова по-зле за тях — веднага отхвърли молбата му Нощната сянка. — Никой, който е с теб, самозванце, няма да се отърве — тя вдигна лице, черните ѝ коси се разпиляха по гърба ѝ и пак се огледа.

— Тук не ми харесва, елате.

Тя разпери ръце и черният ѝ силует стана по-голям. Мантията ѝ се изду като платно. Сред дърветата се изви внезапен вятър, хладен и студен, и мъглата от Дълбокия свлек се надигна да ги погълне. Луната и звездите потънаха в мрак и Бен внезапно изпита чувството, че се издига свободно, че плува. Чупка гномите се бяха вкопчили в него по-

плътно от всякога и той на свой ред ги държеше, за да се хване за нещо. Чу се профучаване, после настана тишина.

Бен запримигва от студа и мъглата, но постепенно видимостта се възстанови. Нощната сянка се изправи пред него със студена усмивка. Носеше се тежък дъх на блато и мъгла. Една факла освети редица от скамейки и маси, прилични на скелети, разпръснати сред празно и запустяло място.

Бяха навлезли навътре в Дълбокия свлек, обиталището на Нощната сянка.

— Даваш ли си сметка, какво те чака, самозванецо? — тихо попита тя.

Той си даваше сметка напълно. Разиграваше какви ли не възможности във въображението си. Изглежда всичките му шансове бяха загубени. Необяснимо беше и защо Уилоу не беше идвала тук преди него. Та нали Земната майка я беше изпратила насам? И щом не е тук, къде ли е тогава?

Питаше се и какво е станало с Еджууд Дърк. Нощната сянка внезапно го стресна със съскация си шепот:

— Дали да не те обеса, та да изсъхнеш като леш? Или да се позабавлявам преди това с теб? Нали трябва да си доставяме удоволствие?

Канеше се да каже още нещо, но млъкна, запленена от някакво ново хрумване.

— О, не — имам по-добра идея! Много по-прекрасна и уместна от онова, което бях намислила!

Тя се понаведе към него.

— Ти знаеш ли, самозванецо, че златната юзда не е вече в мене? Не, нали? Така си и мислех. Откраднаха ми я. Отнеха ми я, когато бях много слаба и се възстановявах от раната, която дължах на теб! И знаеш ли у кого е сега? У Страбон, самозванецо! Вълшебната юзда е у дракона, макар по право да се пада на мен. Що за ирония! Да дойдеш в Дълбокия свлек да търсиш нещо, което дори го няма! Да се изложиш на гибел съвсем напразно!

Лицето ѝ бе само на сантиметър от неговото, кожата опъната по скулите, с един сребрист кичур в черните ѝ коси.

— Но ето, че ми даваш възможност да направя нещо, което иначе не бих могла! Страбон обича да притежава златни вещи, макар че не ги

използва за нищо, освен за дрънкулки. Той не разбира истинската им цена — особено пък на юздата, която е магическа! Сам той няма да ми я върне никога, а и аз не мога да му я отнема, докато се крие край Огнените извори. Но сигурно ще склони да я размени, самозванецо. Сигурно ще е готов да я размени срещу нещо по-ценно.

И тя зловецо се усмихна.

— А какво би могло да е по-скъпо на света за него от шанса да ти отмъсти?

Бен нямаше отговор. Страбон също бе станал жертва на Йоския прашец и се бе заканил на Бен, че някой ден ще го накара да си плати. На Бен стомахът му се сви. Все едно, че бе хвърлен от тигана в огъня. Опита се вещицата да не забележи чувствата му, но не успя.

Усмивката на Нощната сянка още повече се разтегли от задоволство.

— Да, самозванецо — голяма наслада ще ми достави да видя как драконът ще те унищожи!

Тя рязко вдигна ръце и мъглата се скупчи, сякаш я бе призовала, студеният вятър отново връхлетя.

— Как само ще ти се зарадва Страбон! — просъска тя. Чупка гномите застанаха и още по-яко се вкопчиха в панталоните му. Бен усети, че полита и пред очите му Свлека започна постепенно да изчезва...

Пустите полета на изток се простираха голи и безжизнени в чезнещата следобедна светлина, докато Куестър Тюс, Абърнати и Буниън си проправяха неотклонно път посред храсталаци и дънери, по хълмове и долини през пустоши, тресавища и блата. Цял ден бяха вървели, въпреки тревогата и умората, решени да стигнат леговището на дракона до свечеряване.

Сигурно беше наблизно.

Никой не живееше сред пустошите на Отвъдната земя — никой, освен драконът. Той се бе заселил там, още, когато го изгонили от мъглите на вълшебния свят преди векове. Пустошите напълно подхождаха на дракона. Той се чувстваше добре тук. Те му носеха утеха с опустошението, до което бяха довели капризите на природата и той си бе присвоил целите тези огромни пространства. Избягал от

останалите обитатели на долината, той бе напълно самотно същество. Единствен той в тази долина — освен Бен Холидей — можеше да преминава от Отвъдната земя в тленните светове и обратно. Можеше дори да иде донякъде в мъглите на вълшебния свят. Беше останал единствен от рода си — последният от драконите, и се гордееше с това.

Никой не му трябваше — и Куестър, Абърнати и Буниън добре съзнаваха това, докато бързаха да стигнат до звяра преди мръкнало.

Когато най-сетне стигнаха, се беше спуснал здрач. Заизкачваха се по хълма, чиито очертания светлееха като живи в настъпващата нощ и се загледаха към Огнените извори в подножието. Тези извори бяха леговището на дракона. Намираха се в дълбока, безформена клисура — група кратери, които бълваха синьо-жълтеникави огньове между сплъстени хрусталаци и огромни канари от скала и пръст. Захранвани от течни вирове около самите кратери, огньовете им бълваха дим, пепел и зловонен дъх на изгоряло. Над клисурата и околните хълмове бе надвиснала постоянна мъглявина и в мрака с глух тътен периодично се надигаха гейзери.

Веднага зърнаха дракона. Беше се изтегнал насред клисурата, провесил глава до един кратер и кротко ближеше с дългия си език огнените пламъци.

Страбон не се и помръдваше. Както се бе проснал на земята, чудовищното му тяло, цялото покрито с люспи и шипове, изглеждаше като част от пейзажа. Той дишаше, изпускайки струйчици пара в нощта. Опашката му бе увита около една надвиснала над него скала и бе прибрал криле до тялото си. Ноктите и зъбите му бяха почернели и извити и приличаха на разкривени израстъци. Кал и прах го покриваха целия.

Той врътна едното си червено око.

— Какво търсите тук? — попита подразнен драконът.

Бен Холидей винаги се удивляваше на това, че един дракон може да говори, но той беше чужденец и не разбираше природата на тези същества, докато за Куестър и Буниън това, че драконът говори, бе нещо най-естествено, още повече за Абърнати, който сам беше териер с такава способност.

— Искаме да поговорим с теб — каза Куестър.

Абърнати успя да кимне утвърдително, но в същото време се питаше, как може разумен човек да пожелае да говори с такава

вдъхващо ужас същество като Страбон.

— Хич не ме интересува какво искате — заяви драконът и избълва дим и през двете си ноздри. — Тук ме интересува само какво искам аз. Да се махате веднага.

— Няма да ти отнеме много време — настоя Куестър.

— Нямам желание да ми отнемате никакво време.

Куестър целият се изчерви.

— Не забравяй с кого разговаряш! Дължиш ми известно уважение, заради дълголетните връзки между нас! Моля за по-голяма учтивост.

И сякаш да подчертае претенцията си, той пристъпи напред, наподобяващ плашило в съшитата си от различни парчета мантия. Буниън оголи всичките си зъби в заплашителна усмивка. Абърнати намести очилата на носа си и се опита да прецени за колко може да стигне тъмния храсталак в долния край на клисурата, където евентуално да намери убежище.

Страбон запримига и надигна глава от кратерните огньове.

— Куестър Тюс, това ти ли си?

— Тъкмо аз — изсумтя Куестър.

Страбон въздъхна.

— Колко досадно. Да беше някой, който поне заслужава внимание. А то не си струва дори усилието да се надигна да те изям. Махай се.

Куестър окаменя. Без дори да забелязва, че Абърнати е сложил лапа на рамото му, той пристъпи още крачка напред.

— Приятелите ми и аз сме били дълъг път, за да поговорим с теб — и ще го направим! Ако предпочиташ да нарушиш отколешните почтени взаимоотношения между магьосници и дракони, толкова по-зле за теб! Но от това ще пострадат и едните, и другите!

— Май тази вечер си прекалено раздразнителен — отвърна драконът. Гласът му прозвуча като продължителен съсък и змиевидното му тяло лениво се отмести сред скалите и кратерите, и изплисквайки огнени струйки от кратерния вир. — Трябва да ти напомня, че в продължение на векове магьосниците не са направили нищо за драконите и няма защо да се изтъкват взаимоотношения, съществували твърде отдавна. Що за глупост е това! А трябва също да

кажа че докато е съвсем безспорно това, че аз съм дракон, то може да има известен спор дали ти си магьосник.

— Аз не бих участвал в такъв спор! — сопна му се Куестър. — Нито пък ще си тръгна оттук, ако не ме изслушаш.

Страбон се изплю през серните изпарения.

— Заслужаваш просто да те изям, Куестър Тюс заедно с кучето и онова другото същество, независимо какво е то. Коболд ли е? Заслужаваш да избълвам малко огън насреща ти, да те опека хубавичко и да те изям. Но тази вечер съм в добро настроение. Махай се оттук и ще ти простя, задето си дошъл да ми се натрапваш, без никой да те е канил.

— Може би трябва да разберете... — започна Абърнати, но Куестър му изшътка.

— Онова там куче каза ли нещо? — тихо запита драконът.

— Не, никой няма и намерение да си тръгва оттук! — заяви Куестър и заби крак.

Страбон примигна.

— Така ли?

Той вирна шипестата си глава и избълва огнени пламъци от огромната си паст. Огньовете избухнаха под самите крака на Куестър Тюс и го запратиха нагоре. Буниън и Абърнати отскочиха встрани и се снишиха, за да се предпазят от разлетелите се камъни, пръст и огнени искри. Куестър тупна долу, целият заплел се в мантията и шарфовете си и кокалите му чак прокъртяха от удара.

Страбон се разсмя и лизна въздуха с грапавия си език.

— Много забавно, магьоснико, няма що.

Куестър се изправи на крака, отупа се от праха, изплю пръстта от устата си и отново се обърна към дракона.

— Никак не го очаквах! — заяви той, опитвайки се да си възвърне загубеното достойнство. — И аз мога да се забавлявам като теб!

Той изпляска силно с опънати ръце и разперени пръсти. Опита се да кръстоса и крака, но се плъзна от скалата и падна, като изохка. Над кратерите избухна светлина и порой сухи листа се изсипаха върху Страбон, възпламенявайки се мигновено от високата температура.

Драконът не усети нищо, освен леки убождания.

— Да не би да си решил да ме задушиш с листа? — изрева той и целият се разтърси от смях. — Моля ти се.

Куестър цял настръхна. Бухалското му лице се зачерви от яд.

— Не е ли по-добре да дойдем отново друг път — ниско изръмжа Абърнати, заел отбранителна позиция зад една могилка.

Но Куестър Тюс не даваше и да се издума. Отново се изтупа и се изправи.

— Смей се, драконе, колкото си искаш — подвикна му той. — Искат ти се да се посмееш над един майстор на магическото изкуство? Много добре, смей се!

Той вдигна двете си ръце и ги размаха светкавично във въздуха. Страбон тъкмо се готвеше да избълва отново пламъци насреща му, когато внезапно над главата му надвисна облак и се изля пороен дъжд.

— Веднага да спреш! — изрева драконът, но само подир секунди беше мокър от ноздрите до опашката. Пламъците му угаснаха и започнаха да вдигат пара и той потопи глава в един от огнените вирове, за да се спаси от пороя. Когато я извади оттам, за да си поеме дъх, Куестър отново размаха ръце и дъждът спря.

— Виждаш ли? — обърна се магьосникът към Абърнати и поклати доволно глава. — Втори път няма да посмее да се надсмива! — после отново се обърна към дракона. — Май доста се позабавлява! — подвикна му той.

Драконът изплющя с ципестите си криле, отърси се и погледът му просветна от ярост.

— Ясно е, Куестър Тюс, че ще продължаваш да ми досаждаш, докато не те унищожа или изслушам. Е, тази вечер наистина съм в добро разположение на духа. Казвай каквото имаш да казваш.

— Много благодаря! — отвърна Куестър. — Можем ли да слезем долу?

Драконът отново плъсна глава в края на кратера и се изтегна.

— Правете, каквото обичате.

Куестър махна на своите спътници и те бавно се запускаха към клисурата покрай кратерите и скалите, докато застанаха на двайсетина метра от дракона. Страбон ги посрещна с безразличие, притворил клепачи, вдъхвайки.

— Мразя водата, Куестър Тюс — проломоти той.

— Дошли сме да научим нещо за единорозите — заяви Куестър, без да обръща внимание на думите му.

Драконът избълва огнени пламъци.

— Ами прочети в някоя книга.

— Прочел съм вече. В няколко. Но там го няма това, което ти знаеш. На всички е известно, че единорозите и драконите са най-древните вълшебни същества и най-старите врагове. Никой не ги познава по-добре, нито сред вълшебните същества, нито между хората. Трябва да разбере за единорозите нещо, което никой освен теб не знае.

— Това пък за какво ти е? — Страбон отново започваше да се отегчава. — А и откъде-накъде да ти помагам? Не служеше ли ти на онзи противен човек, дето ме изигра, та да вдишам Йоски прашец и ме изнуди да обеща да не нападам повече долината и жителите ѝ, докато той е крал! А той е още крал, нали? Ах, да, разбира се — нали щях иначе да съм разбрал! Бен Холидей, кралят на Отвъдната земя! Ще го нагълтам на мига, само да ми стъпи тука!

— Това е твърде малко вероятно. А и сега сме дошли заради единорозите, а не заради краля — Куестър реши, че не е благоразумно да обсъжда въпроса за Бен Холидей. Страбон бе изпитвал голямо удоволствие да похищава реколтата и животните в долината, преди Негово Величество да сложи край на всичко това. Драконът с радост би си позволил отново тези стари удоволствия — и това сигурно щеше да се случи, като се има предвид как Холидей се държеше напоследък. Но нямаше смисъл да окуражава дракона.

Той се изкашля, за да си придаде авторитет.

— Ти сигурно си чул за черния единорог?

Драконът отвори очи и вдигна глава.

— Черния единорог ли? Разбира се. Нима се е върнал, магьоснико?

Куестър всезнаещо кимна.

— От известно време. Удивен съм, че не знаеш. Големи усилия се положиха да го хванат.

— Да го хванат ли? Един единорог? — Страбон се разсмя със смях, който наподобяваше остра кашлица и съскане. Как могат хора да заловят единорог? Каква заблуда! Никой не може да залови единорог, магьоснико — трябва да знаеш това! Единорозите са недосегаеми!

— Някои не мислят така.

Драконът сви устни.

— Защото са глупаци!

— Значи нищо не застрашава еднорога? Няма какво да го вкара в клопката, за да бъде уловен?

— Нищо!

— Нито добродетелни девойки, нито сребриста лунна светлина, уловена във вълшебна мрежа?

— Бабини деветини!

— Нито каквато и да било магия?

— Магия? Е... — Страбон като че ли се подвоуми.

Куестър се възползва от случая.

— Нито златни юзди?

Драконът безмълвно изгледа магьосника. Куестър Тюс с удивление забеляза изненадата, която се изписа на лицето му.

Той се изкашля.

— Нито златни юзди, както казах?

И тъкмо в този момент на не повече от десетина крачки вляво от тях, сред вихрушка от дим изникнаха Нощната сянка, непознатият, който се представяше за Бен Холидей, и двама окаяни чупка гнома.

ОГЪН И ЗЛАТО

Един безкрайно дълъг миг всички изумено се споглеждаха. Не можеше да се каже кой е най-изненадан. Местеха поглед от един на друг, широко отворили очи в недоумение. Високи силуети се снишаваха, мантии се издуваха от вятъра. Драконът изсъска едновременно с вещицата. Абърнати, без да иска изръмжа. Нощта се спускаше над застиналата група и я обвиваше в черна пелена, която застрашаваше да ги погълне всички. В тишината до тях достигаше само пукотът и пращането на пламъците, които танцуваха над кратерните вирове със синкава течност.

— Ти нямаш работа тук, Нощна сянка — просъска Страбон с груб метален глас. Той се надигна от края на кратера, където лежеше, и впи нокти в камъка, така че той се пропука и откърти. — Тук никога не си добре дошла.

Нощната сянка студено се изсмя, бледото ѝ лице бе нашарено от сенки.

— Този път може и да съм добре дошла, драконе — отвърна тя. — Довела съм ти някого.

Куестър Тюс внезапно осъзна, че двамата чупка гноми, застанали до вещицата и непознатия, който се представяше за Бен Холидей, не са никои други, а Филип и Сот!

— Абърнати...! — възкликна тихо той.

Куестър нямаше и представа. Нямаше представа изобщо какво става.

Страбон надигна огромната си глава и изплези дълъг език.

— Защо ти ще ми водиш някого, вещице?

Нощната сянка грациозно се изправи и отново склучи ръце.

— Няма ли първо да попиташ кого ти вода? — промълви тя.

— Ти не можеш да ми доведеш никой, който да е от значение, Няма никакъв смисъл да питам.

— О, ами ако ти доведе онзи, когото искаш повече от всичко на света? Пак ли няма да попиташ?

Бен Холидей трескаво мислеше как да се отърве от цялата тази каша. Тук не можеше да разчита на приятели. Куестър, Абърнати и Буниън го смятаха за мошеник и глупак. Филип и Сот за какъвто и да го смятаха, се интересуваха само как да отърват кожата си. Нощната сянка го държеше още жив само за да сключи сделка със Страбон, който от своя страна с удоволствие щеше да се разправи вместо нея с него. Той отчаяно се оглеждаше. Явно нямаше изход от тази ситуация.

Страбон цопна с опашка в един от огнените вировете и огнени струйки се разлетяха към небето в мрака. Бен се отдръпна.

— До гуша ми дойде тази вечер от шикалкавения — ревна драконът. — Казвай направо!

Очите на Нощната сянка просветнаха в пурпурночервено.

— Какво ще кажеш да ти предложи краля на Отвъдната земя, онзи Холидей? А, драконе, какво ще кажеш да ти го предложи?

Страбон сви зурла и грапавото му лице се изопна.

— Такъв подарък с радост ще приема! — просъска драконът.

Бен се опита предпазливо да отстъпи назад, но установи, че не може. Чупка гномите се бяха обесили на краката му като окупи. Те трепереха и мърмореха нещо. Когато се опиташе незабележимо да се освободи от тях, те още по-здро се вкопчваха в него.

— Негово Величество е в Сребърния дворец! — заяви неочаквано Куестър Тюс и гняв се изписа на бухалското му лице. — Там ти нямаш власт над него, Нощна сянка! А и само да се появиш, той веднага ще те прогони от долината!

— Така ли? — произнесе Нощната сянка някак любовно изкусително. Тя пристъпи крачка напред и посочи Куестър с дългия си пръст. — Като си свърша работата тук, магьоснико — и с твоя скъпоценен крал бъде свършено, — тогава ще се заема с теб!

Бен погледна приятелите си с умолителен поглед. Махнете се оттук! — опитваше се да им каже той.

Нощната сянка се отправи към Страбон. Стисна ръката на Бен и го повлече напред.

— Ето го този, дето глупавият магьосник го мисли, за толкова недосегаем, Страбон! Бен Холидей, кралят на Отвъдната земя! Погледни го отблизо! Тук е използвана магия! Опитай се да видиш отвъд външността!

Страбон насмешливо изсумтя и избълва огнени пламъци, а подире се разсмя.

— Този ли? Та няма това е Холидей? Полудяла си ти, Нощна сянка! — той взря по-отблизо, от муцуната му капеше кал. — Този няма нищо общо... Не, почакай — права си, тук има магия. Какво е станало... — огромната глава се повдигна и очите запримигаха. — Но няма е възможно?

— Погледни по-отблизо! — повтори Нощната сянка и толкова силно блъсна Бен, че главата му отскочи назад.

Сега всички бяха вперили очи в Бен, но само Страбон виждаше истината.

— Да! — просъска той и изплющя с огромната си опашка от задоволство. — Да, това е Холидей! — той зяпна; така че почернелите му зъби се оголиха. — Но защо само ти и аз...?

— Защото само ние сме по-стари от магията, която е направила това! — Нощната сянка бе очаквала този въпрос и му отговори, преди драконът да го довърши. — Разбираш ли как е станало?

Бен искаше повече от всичко на света да чуе отговора на този въпрос. Вече се беше примирил с факта, че този път няма да се отърве, но му беше неприятно да мисли, че ще отнесе тайната на това, което му бе причинено.

— Но... Но това не е кралят! — възмутено заяви Куестър Тъс, но изглежда искаше сам себе си да убеди също толкова, колкото и останалите. — Това не може да бъде кралят! Ако е... е... той, значи кралят е...

Той не довърши думите си. Странен израз се изписа на лицето му, израз, че е проумял, но не може да повярва, примесен с ужаса, зад който стоеше едно единствено име — Мийкс! Буниън съскаше и го дърпаше за ръката, а Абърнати неистово бръщолевеше, как всичко това обяснявало странното поведение на един или друг.

Драконът и вещицата съзнателно не им обръщаха никакво внимание.

— Но защо си решила да го дадеш на мен? — питаше Страбон Нощната сянка, вече заинтересуван от предложението ѝ.

— Не съм казвала, че искам да ти го „дам“, драконе — тихо отвърна Нощната сянка. — Имам желание да ти го продам.

— Да ми го продадеш ли, вещице? Та ти го мразиш повече и от мен! Той те беше изпратил във вълшебния свят и едва не те погуби. Той те подчини с магия! Как така си решила да го продаваш? Та нима мога да притежавам нещо, което да бъде по-ценно за теб от Холидей?

Нощната сянка студено се усмихна.

— О, да, аз наистина го мразя. И желая той да бъде унищожен. Но ще ти предоставя това удоволствие, Страбон. В замяна искам само едно. Да ми върнеш златната юзда.

— Юзда ли? — просъска Страбон, сякаш не можеше да повярва. Изкашля се. — Каква юзда?

— Юздата! — извика Нощната сянка. — Юздата, която ми отне, когато нямах сили да ти попреча. Юздата, която ми се полага по право.

— Ах-ха! На теб нищо не ти се полага по право — най-малко пък юздата! Та ти самата беше я откраднала.

— Дори и да е така, драконе, искам юздата!

— Е, щом е така — започна да увърта драконът. — Но дали не мога да ти дам нещо по-ценно, Нощна сянка, от тази обикновена дрънкулка! Можеш да си поискаш нещо по-ценно!

Вещицата присви очи.

— С кого се опитваш да шикалкавиш? Решила съм, Че искам юздата и ще взема юздата!

Бяха напълно забравили за Бен в този момент. Нощната сянка го беше пуснала и той се промъкна зад гърба ѝ, докато гномите му се пречкаха в краката. Докато слушаше пазарлъка, усети как Куестър Тъс го наблюдава с възобновен интерес. Абърнати надничаше Отвъд рамото на магьосника през замъглените си очила, а Буниън се подаваше иззад гънките на мантията му. Всички се опитваха да проумеят, как е възможно да изглежда толкова променен. Бен скърцаше зъби и им правеше знаци с глава да се махат. Но дори да им изкрещеше на глас, пак всички щяха в края на краищата да врат в казана!

— Просто не мога да разбера защо толкова много държиш на тази юзда — говореше Страбон, извил врат в тъмното, за да гледа към вещицата.

— И аз не мога да разбера какво те засяга това! — сопна му се Нощната сянка и се изправи, та стана още по-висока. По мраморно гладкото ѝ лице танцуваха отблясъците на огъня. — И най-вече не

мога да разбере, защо трябва да го правиш на въпрос, когато трябва да ми върнеш нещо, което е мое!

Страбон изсумтя.

— Няма какво да ти обяснявам!

— Наистина няма какво! Направо ми дай юздата!

— Нямам такова намерение. Очевидно твърде много ти трябва.

— А на теб пък Холидей не ти трябва чак толкова!

— О, трябва ми! Защо не вземеш един сандък злато или вълшебен скиптър, който превръща лунни лъчи в сребърни монети. Или един скъпоценен камък с гравирани руни, който притежава магическа сила И може да казва истината?

Нощната сянка бе Искрено ядосана и почти крещеше.

— Трябва ми юздата! Или ми я дай, или Холидей няма никога да ти принадлежи.

Тя застрашително пристъпи напред и Холидей, заедно с чупка гномите останаха на пет-шест крачки зад нея. В този момент Бен беше най-близо до свободата от момента, когато бе заловен в Дълбокия свлек, и докато гласовете на вещицата и дракона ставаха все по-ядни, той започна да си мисли, че може би все още има поне малка вероятност да се измъкне.

Той успя да отскубне десния си крак от Филип хвана го като с клещи в ръката си и започна да се опитва да освободи левият си крак от Сот.

— Питам те за последен път, Драконе — говореше Нощната сянка. — Ще размениш ли юздата срещу Холидей или не?

Страбон дълбоко и разочаровано въздъхна.

— Боя се, скъпа вещице, че няма да мога.

В първия момент Нощната сянка само безмълвно го изгледа, после оголи зъби и Изсумтя:

— Юздата не е в теб, нали? Затова не искаш да я размениш! Просто не е в теб!

— Уви, напълно си права — просъска Страбон.

— Ти, подпухнало люспесто чудовище! — вещицата цяла се тресеше от ярост. — Какво си направил с нея?

— Каквото и да съм направил, си е моя работа! — викна й Страбон в отговор, изглеждайки доста затормозен. Той въздъхна отново. — Е, щом искаш да знаеш, подарих я.

— Подарил ли си я? — възкликна вещицата втрещена.

Страбон изпусна дълга огнена струя в нощния въздух, последвана от белезникава струйка пара. Примигна с очи и загледа отсъстващо.

— Подарих я на едно вълшебно момиче, което ми пях песни за красотата ѝ светлината и за всичко, което копнее да чуе един Дракон. Някоя Девойка не ми беше пяха от векове насам ѝ аз съм готов да ѝ дам много повече от една юзда за възможността отново да се потопя в такава сладостна мелодия.

— Един спомен означава много повече от някаква си тленна скъпоценност — отново въздъхна драконът. — Драконите винаги са имали слабост към красиви жени, към благородни девойки и изящни момичета с мили усмивки. Между нас съществува връзка. Връзка, по силна от тази между драконите и магьосниците, трябва да добавя — обърна се той внезапно към Куестър Тюс. — Това момиче ми пяха и в замяна ми поиска златната юзда. И аз с радост ѝ я дадох — и той се усмихна. — Тя бе много красива, тази силфида.

Бен разшири очи от изумление. Силфида ли? Уилоу! Драконът извърна глава към Бен.

— Веднъж аз ти помогнах да ѝ спасиш живота — вметна той. — Помниш ли? По твоя заповед, Холидей, я изнесох от Абхаддон и я заведох в родната ѝ Езерна страна, за да се излекува. Тогава ми беше противно да ѝ спасявам живота. Мразех те, защото ме принуди с насилие да се подчинявам на твоите заповеди. Но всъщност изпитах наслада, като спасих силфидата. Това ми напомни старите времена, когато да спасяват живота на девойките беше обичайна работа на драконите.

Той замълча.

— А може да е било по-скоро да ги изяждат? Не помня кое от двете беше.

— Какъв глупак! — кресна му Нощната сянка.

Страбон вдигна глава, сякаш обмисляше думите ѝ.

Той широко разтвори пастта си и разкри редици от зъби.

— Така ли мислиш? Глупак ли съм бил? И то аз? Та има ли по-голям глупак от теб, вещице? Нима може да се намери толкова голям глупак, че да дръзне да иде беззащитен в леговището на най-големия си враг?

Настъпи осезаема тишина. Нощната сянка наподобяваше статуя.

— Аз никога не съм беззащитна, драконе. Внимавай.

— Да внимавам ли? Интересно — Страбон внезапно се сви като пружина. — Аз изтърпях злъчните ти предизвикателства спрямо моя характер; позволих ти да говориш, явно подобие на вещица, която си мисли, че е далеч по-силна, отколкото е. Позволила си си да дойдеш в моя дом, все едно, че е твой, разпореждаш се тук, наричаш ме с разни имена, искаш неща, които нямаш право да искаш, и си мислиш, че можеш да се отървеш. Много се лъжеш, Нощна сянка. Наистина, ако знаех, може би щях да задържа златната юзда, за да я разменя срещу Холидей. Може би. Но аз никога не съжалявам за нещо, което вече съм направил, а най-малко бих съжалявал за това. Юздата вече я няма и аз не желая да си я връщам.

Той бавно се приведе напред. Грубият му глас се превърна в съскане.

— Но ето че Холидей е тук, вещице! И след като ти явно си го довела за мен, трябва да го задържа! Не смяташ ли?

Пръстите на Нощната сянка приличаха на хищни нокти, когато тя ги вдигна пред изпитото си лице.

— Ти не ще можеш нищо повече да ми отнемеш, драконе — нито сега, нито когато и да било!

— О, но ти сама си си виновна. Ти ме изкуши с възможността да унищожа Холидей, тъй че не мога да издържа на изкушението! Аз трябва да го имам! Трябва да го унищожа, въпреки че нямам юздата! Съветвам те да ми го дадеш още сега!

Пламъци избълваха от устата на дракона и обгърнаха Нощната сянка. Точно в този момент Бен успя да изскубне крака си от Сот и отскочи встрани, за да избегне горещата огнена струя. Куестър Тъос се бе спуснал с пълна сила към Бен. Бунин тичаше до него с прилепнали назад уши. Абърнати ситнеше на четири крака с намерение да се скрие сред храстите.

Бен продължаваше да стиска в двете си ръце стенещите гноми. Страбон избълва огнени пламъци към небесния мрак и цялото пространство бе залято от порой искри и камъни. Нощната сянка стоеше по средата и нищо й нямаше, черната й мантия се издуваше като чаршаф, прострян да съхне на вятъра, бледото й лице гледаше нагоре, ръцете жестикулираха. От пръстите й бълваха пламъци и се

забиваха в изненадания Страбон. Драконът политна назад и цопна в един кратерен вир.

— Ваше Величество! — предупредително извика Куестър Тюс.

Нощната сянка се извърна, точно когато магьосникът с един жест я обгърна в ослепителен рояк снежинки. Тя разгневена махаше срещу тях, викаше и бълваше огън срещу магьосника. Огнени пламъци съскаха покрай Бен и той залегна отново, като притисна и гномите към земята. Кожата на гърба на Абърнати пламна и писарят с вой изчезна зад хълма над Огнените извори.

В този момент Страбон с яростен вой се измъкна от кратера, където бе цопнал. Разгъна тяло като змия и заля цялото пространство около изворите с огън. Нощната сянка му отвърна със същото, като виеше не по слабо и бълваше от своя страна магически огън. Бен скочи на крака и хукна, за да направи опит да се спаси. Пламъци се сипеха от всички страни и го обгръщаха в горещина, причинявайки му пареща болка. Но Куестър също бе влязъл в силата си и ръкомахаше отчаяно и изневиделица се появи заслон от непроницаемо полиетиленово вещество, което бе някаква защита срещу огъня. Бен здраво стискаше чупка гномите, които ръкомахаха и скимтяха и отчаяно хукна да се спасява от преследващите го пламъци. Бунин го хвана през кръста с яките си ръце и успя да помогне на трима им да се измъкнат от покритата с кратери долина. Куестър ги следваше и им подвикваше окуражително.

След няколко минути стигнаха края на Огнените извори и от горещината и пушилката се озоваха сред прохладните шубраци. Кихайки и дишайки тежко, те се отпуснаха на земята всичките накуп. Абърнати се присъедини към тях, появявайки се из тъмнилото.

Зад тях вещицата и драконът продължаваха личния си двубой без прекъсване и нощта бе разтърсвана от техните крясъци. Още дори не бяха забелязали, че виновникът за тяхната кавга е избягал.

Бен бързо хвърли поглед към своите спътници. Очите им се белнаха сред мрака. Не можеха сега да си позволят да почиват. Скоро вещицата и драконът щяха да разберат какво се е случило.

Отново се изправиха и бързо се изгубиха в нощта.

ИЗДИРВАНЕТО

Малко подир обяд Бен и неговите спътници най-сетне спряха да бягат. Цялото небе бе потъмняло от буреносни облаци, които се носеха на изток откъм ливадите. Луните и звездите изчезнаха като издухани от внезапен вятър. Отекваха гръмотевици и светкавици прорязваха небето. Изля се пороен дъжд и помете цялата пустош пред себе си. Едва успяха да се шумгнат в гъста елхова горичка, когато всичко наоколо се скри от погледа в непроницаема мъгла и дъжд.

Групата се настани под гъстите клони на една ела и всички се загледаха в пороя през елховите иглички. Вятърът виеше сред дървета и шубраци и дъждът се лееше като из ведро. Всичко заглъхна освен ромонът на дъжда и горичката заприлича на остров сред мрака.

Бен седна, облегна се на ствола и се загледа в останалите, местейки поглед от един на друг.

— Аз съм Бен Холидей, както разбрахте — каза най-сетне той. — Наистина съм Бен Холидей.

Те се спогледаха въпросително и пак погледнаха него.

— Спаси ни, могъщи кралю — каза Филип след малко, като тихо простенваше.

— Да, спаси ни — молеше Сот.

Приличаха на удавени плъхове, с кална и сплъстена от дъжда козина и прокъсани дрехи, протягайки ръце към него.

— Престанете — уморено ги предупреди той. — Няма от какво да ви спасявам. Вече нищо не ви заплашва.

— Драконът... — започна Филип.

— Вещицата... — започна Сот.

— Те са далече и няма да тръгнат да ни гонят. Докато спрат да бъдат огън един срещу друг и решат да се запитат какво е станало с нас, дъждът ще измие следите ни — той се опитваше да звучи поубедително, отколкото се чувстваше. — Не се тревожете. Всичко ще бъде наред.

Буниън показа всичките си зъби и просъска. Той гледаше към Бен, както би могъл да гледа заблудено блатно влечуго. Абърнати пък изобщо не го и поглеждаше.

Куестър Тюс се прокашля. Бен го погледна, изпълнен с очакване, и магьосникът не знаеше какво да каже.

— Наистина е трудно — произнесе най-сетне той и загледа Бен с присвити очи. — Значи твърдиш, че ти си кралят? Вещицата и драконът Страбон са повярвали в това?

Бен бавно кимна.

— И историята, която ни разказа в Сребърния дворец, значи е истина? Преобразили са те с магия? Загубил си закрилата на медальона?

Бен кимна отново.

— Значи, Мийкс наистина се е върнал и е заел мястото ти, като е направил така, че да изглежда като теб?

Бен кимна за трети път.

Куестър се отпусна на земята така рязко, че едва не се натърти.

— Но как е станало това? — успя най-сетне да запита той.

Бен въздъхна.

— Тъкмо в това е въпросът, опасявам се.

Той отново разказа за своя сблъсък с Мийкс в спалнята си и как е бил преобразен като непознат. Стигна до момента, когато бе решил да тръгне на юг и да търси Уилоу.

— Оттогава я търся — каза накрая той.

— Нали ти казвах! — възкликна Абърнати. — Какво си ми казвал? — запита той и буха лекото му лице още повече се наежи.

— Че кралят не постъпва като краля! — направо излая Абърнати. — Че има нещо, което определено не е наред! Че нищо не е както трябва! Всъщност, магьоснико, казах ти дори нещо повече, ако се опиташ да си спомниш! — и той намести намокрените си от дъжда очила на носа си.

— Казах ти, че онези сънища няма да доведат до нищо добро. Предупредих те да забравиш за тях! — той внезапно се обърна към Бен като пророк, чиито видения са се осъществили. — И тебе те предупредих, нали? Казах ти да си стоиш в Отвъдната земя, където ти е мястото! Предупредих те, че Мийкс е твърде опасен! Но ти не ме чу, така ли е? Никой не пожела да ме чуе! И ето докъде ни докара това!

Той се изкашля, отърси ядно козината си и опръска всички.

— Съжалявам — промърмори, но в гласа му нямаше ни капка съжаление.

Куестър подсмъркна:

— Надявам се, че сега се чувстваш по-добре?

Бен реши да прекрати всякакви по-нататъшни разпавии.

— Прав е Абърнати. Трябваше да го послушаме. Но така или иначе, не сме го послушали и станалото си е станало. Да не се връщаме назад. Добре поне, че отново се събрахме заедно.

— Голяма полза от това! — троснато промърмори Абърнати, все още кисел.

— Все е по-добре — опита се да бъде оптимистичен Бен.

— Шестимата заедно може да успеем да направим нещо повече, отколкото аз сам.

— Шестимата ли? — и Абърнати презрително погледна чупка гномите. — Вашата сметка излиза с двама повече от моята, Ваше Величество. Аз във всеки случай още не съм убеден, че сте кралят. Куестър Тюс се доверява малко прибързано. Веднъж вече ни измамиха, може да ни измамят отново. Откъде да знаем, че това не е поредният маскарад? Може да е някой от триковете на Мийкс.

— Няма откъде. Налага се да приемете думите ми на доверие, да ми повярвате и да слушате вътрешния си усет — въздъхна той. — Смятате ли, че Мийкс може да излъже както Страбон, така и Нощната сянка? Допускате ли, че мога толкова настоятелно да се представям за крал, ако всъщност не съм? — той замълча. — Смятате ли, че щях да продължа да нося това?

Той пхна ръка под мантията си и измъкна потъмнелия медальон. Образът на Мийкс се откри на светлината на някаква далечна светкавица.

— А защо наистина още го носите? — тихо попита Куестър.

Бен поклати глава.

— Страхувам се да го махна. Ако е прав Мийкс, че махна ли медальона, ще умра, то кой тогава ще предупреди Уилоу? Тя изобщо не знае какво е станало. Не знае, че сънищата са ни били изпратени от Мийкс и че я грози опасност. Тя ми е твърде скъпа, Куестър. Не мога да я изоставя и да рискувам да попадне в капана като мен, без да има кой да ѝ помогне.

Те се смълчаха, продължавайки да го наблюдават.

— Така е, Ваше Величество, не можете — съгласи се Куестър накрая. Магьосникът погледна към Абърнати.

— Истинският Бен Холидей дори и за миг не би го допуснал, нали така? — натъртено попита той. — Не и истинският Бен Холидей.

След мълчалив размисъл Абърнати въздъхна:

— И на мен така ми се струва — и стрелна с поглед Буниън, който поклати маймунската си физиономия одобрително. — Много добре. Останалите ви приемат за крал; така ще направя и аз.

— Оценявам твоя жест — увери Бен писаря.

— Но продължавам да мисля, че ние четиримата... — и той отново погледна към чупка гномите — ... или шестимата, все едно — едва ли много ще ти помогнем! Какво могат да направят шестима души повече от това, което можеш да направиш и сам?

Всички обърнаха към него погледи, пълни с очакване. Той се загледа в мрачната дъждовна пелена зад тях, сви крака към гърдите си, за да се постопли и се опита да намери някакъв отговор.

— Бихме могли да открием Уилоу — отвърна накрая той. — Да ѝ помогнем.

Те го гледаха безмълвно.

— Вижте. Третият сън е ключът към всичко, което се случи, а юздата е ключът към съня. Сега юздата е в Уилоу — това разбрахме. Страбон ѝ я дал. В нея е, но какво ще направи тя с тази юзда?

— Какво, могъщи кралю? — нетърпеливо попита Филип.

— Да, какво? — повтори Сот.

— Тя ще ви я донесе, Ваше Величество — веднага отвърна Куестър. После замълча. — Или ще я занесе на онзи, когото взема, за вас.

— Точно така, Куестър — прошепна Бен. — Така ѝ повелява сънят и тя точно това ще направи. Тя ще донесе юздата на мен. Но това няма да съм аз. Ще бъде Мийкс. С други думи, тя неволно ще се натъкне на Мийкс. А какво ще стане с нея тогава?

— Ние трябва първи да я открием — тихо промълви Куестър.

— Веднага, щом спре да вали — добави Абърнати.

Бен кимна.

— Шестимата заедно имаме повече шанс, отколкото може да има сам човек.

— Буниън ще има повече шанс от десет пъти по шест — прекъсна го Абърнати и пак кихна. — Май започвам да настивам — промърмори той.

— За пръв път Абърнати да е прав — възкликна Куестър, без да обръща внимание на укорителния поглед на кучето. — Един коболд може да открие всяка следа по-бързо и по-надалеч от който и да било човек. Ако има следа от момичето, то Буниън ще я открие — той погледна към коболда, който в отговор оголи всичките си зъби. — Буниън ще я намери — можем да разчитаме на това — той сви рамене. — Щом спре дъждът, разбира се.

Бен поклати глава.

— Не можем да чакаме толкова. Нямаме...

— Но се налага — предпазливо го прекъсна магьосникът.

— Но ние не можем...

— Налага се — хвана го Куестър за ръката. — Никаква следа не може да се открие в подобна буря, Ваше Величество. Трябва да имаме някакви знаци, които да следваме — бухалското му лице се наведе към Бен и в погледа му се появи топлота. — Ваше Величество, вие дълго сте пътували от Сребърния дворец дотук. Сигурно много сте преживели. Това си личи по вида ви, колкото и да е преобразен. Погледнете се само. Мокър сте до кости. Напълно сте изтощен. Дори и просяците изглеждат по-добре. Абърнати, какво ще кажеш?

— Приличате на развалина — съгласи се кучето.

— Е, както и да е, не изглеждате добре — опита се магьосникът да смекчи думите на кучето с усмивка. — Нуждаете се от почивка. Трябва да поспите. Има време да потърсим Уилоу.

Бен енергично тръсна глава.

— Не съм уморен, Куестър. Не мога...

— Мисля, че се налага — тихо каза магьосникът. Той махна с костеливата си ръка пред лицето на Бен и очите на Бен внезапно натезаха. Едва успяваше да ги държи отворени. Непреодолима умора го налегна и събори.

— Починете си, Ваше Величество — промълви Куестър.

Бен не искаше да приеме тази заръка, опита се да се изправи, но установи, че не може. Веднъж и магията на Куестър да се получи от първия опит. Бен се плъзна по грубия ствол на елата и се свлече върху боровите иглици. Спътниците му приближиха. Косматото очилато лице

на Абърнати се надвеси над него иззад сенките. Зъбите на Буниън просветнаха като кинжали. Филип и Сот приличаха на неясни привидения, обзети от нерешителност, които мърмореха нещо, и бавно, но сигурно се отдалечаваха. Бен се чувстваше добре сред своите приятели. Те му вдъхваха сили и самоувереност. Бяха тук всичките, с изключение на Парснип — и Уилоу!

— Уилоу — прошепна той. Спомена името ѝ и веднага заспа.

Сънува Уилоу и откровението, което му се яви, планините на Отвъдната земя — самотно търсене, което го теглеше, както магнит привлича желязо. Местата, през които минаваше, му бяха познати и в същото време непознати — обгърнати в слънце и сенки, които потрепваха мимолетно като водни отражения. Всичко наоколо му бе в движение, лишено от очертания и облик. Това бе самотно търсене, което изглеждаше безкрайно, и му се налагаше да прекоси долината открай докрай и обратно с бърза и уверена крачка, но в същото време без резултат.

Тласкаше го някаква удивителна и за него неотменна сила. Изпитваше необяснима потребност да намери силфидата. Страхуваше се за нея, без да разбира причината за своя страх. Копнееше отчаяно да я види, но нямаше причина да бъде толкова отчаян. Беше пленник на своите чувства и беше тласкан от тях въпреки разума. Долавяше присъствието на Уилоу, докато я търсеше, и това усещане мъчително го преследваше. Все едно, че го чака зад всяко дърво, зад всеки хълм и само още малко, и ще стигне при нея. Умората не му пречеше, твърде силен бе неговият порив.

След време започнаха да му се счуват гласове. Шепнеха му нещо отвсякъде — някои предупредително, други поучително. Счуваше му се Речния господар, който все още се съмняваше в самоличността на Бен и който, кой знае защо, страстно желаше дъщеря му, която не обичаше и която също не можеше да го обича, да се намери. Чуваше Земната майка, която искаше от него да повтори отново обещанието, което ѝ даде, да намери Уилоу и да ѝ помогне, настоявайки да удържи това свое обещание. Счуваше му се самотният, неудачен ловец, който разказваше глухо за черния еднорог, за докосването, което му бе отнело душата. Чуваше гласа на Мийкс, зловец и мрачен, който предвещаваше гибел, ако момичето и златната юзда му се изплъзнат.

Но Бен продължаваше да върви.

И тогава чу Еджууд Дърк.

Гласът на призматичния котарак го накара да забави ход и той внезапно си даде сметка колко безумно е това.

Намираше се сред горска полянка, студена и самотна — смесица от светлини и сенки, от сплетени над главата му клони и гъст мъх под краката му. Дърк бе застанал на една могилка сред поляната, спретнат, пригладен и загадъчен.

— Къде сте се втурнали така, Ваше Величество, Бен Холидей? — тихо попита Дърк.

— Трябва да намеря Уилоу — отвърна той.

— А защо трябва да я намерите? — настоя Дърк.

— Защото я заплашва опасност — отвърна той.

— И само за това ли? Той млъкна.

— И защото тя има нужда от мен.

— И само за това ли?

— Защото няма кой да ѝ помогне.

— И само за това ли?

— Защото...

Думите, които търсеше, му се изплъзваха, както самата силфида. Той имаше наум точно определени думи. Но какви ли бяха тези думи?

— Ти полагаш твърде много усилия да направляваш живота си — заяви Дърк, едва ли не с тъга. — Правиш какво ли не за да подредиш отделните части на пъзела. Но не разбираш защо ги редиш. Животът не е само разум, Ваше Величество; животът е и чувство.

— Аз имам чувства — заяви Бен.

— Ти имаш волята да управляваш всичко — опроверга го Дърк. — Управляваш своето кралство, своите поданици, своята работа и своя живот. Ти всичко се опитваш да управляваш — и тук, както правеше някога и там. Ти властваш. Ти властваш като крал, както властваше като адвокат. В съдебната зала или в кралския двор — ти си оставаш такъв, какъвто си бил. Действаш и реагираш бързо и умело. Но не умееш да чувстваш.

— Опитвам се.

— Същността на магията е чувството, Ваше Величество. Животът се ражда от чувството, а магията се ражда от живота. Как би могъл да разбереш живота или магията, ако не умееш да чувстваш? Ти търсиш Уилоу. Ти търсиш с очи нещо, което очите не могат да видят.

Търсиш със сетивата си нещо, което те не могат да възприемат. А трябва да търсиш със сърцето. Ето сега се опитай. Опитай се, и ми кажи какво си видял.

Той се опита, но всичко наоколо му бе потънало в мрак и нищо не се виждаше. Съсредоточи се дълбоко в себе си и откри непроходими пътища. Пред него се изпречваха препятствия, безформени и неясни. Той ожесточено се опитваше да си пробие път покрай тях, махаше с ръце, опипваше...

В този миг Уилоу се озова пред него като смътно видение, което внезапно си беше припомнил. Премина жива и гъвкава, лицето ѝ шеметно красиво, тялото проникнато от копнеж. Горскозелената ѝ коса се спускаше по крехките рамене и ѝ стигаше до кръста. Кожата ѝ бе обгърната в сребристобяло лъчение. Тя го погледна в очите и дъхът му спря така внезапно, че почувства болка. Усмихна му се топло и нежно и неизречените думи прозвучаха в съзнанието му като шепот. Никаква опасност не я застрашаваше, нямаше нищо неотложно. Тя бе в мир със себе си. Беше в хармония.

— Защо така сте се забързали, Ваше Величество, Бен Холидей?
— повтори въпроса си Дърк някъде иззад мрака.

— Трябва да намеря Уилоу — отвърна Бен повторно.

— Защо трябва да я намерите?

— Защото...

И той отново не можа да намери точната дума. Сенките все повече се сгъстяваха. Уилоу започна да избледнява сред тях.

— Защото...

Тя избледня и споменът изчезна. Той с всички сили се опитваше да намери думите, които искаше да каже, но те продължаваха да му се изплъзват. Чувството за нещо неотложно и тревожно отново се върна — внезапно и упорито. Отново почувства, че силфидата е изправена пред реална опасност, породена сякаш от неговата нерешителност. Протегна ръка и се опита да стигне до нея, но тя вече беше твърде далеч, а той стоеше неподвижно.

— Защото...

Мракът се бе спуснал навсякъде и го обгръщаше в своята тъма, задушаваше го в своята необятност. Той постепенно излезе от състоянието си на съзерцание. Дърк беше изчезнал. От Уилоу бе

останала само искрица светлина сред мрака, която все повече и повече се смалвяваше...

— Защото... Уилоу!

Той се стресна от съня си и скочи, мокър от пот. Нощта обгръщаше Източните пустоши в тишина. Облаци покриваха небето, макар дъждът да бе престанал. Приятелите на Бен спяха спокойно наоколо — всички с изключение на Буниън. Буниън вече бе тръгнал да търси Уилоу.

Бен си пое дълбоко дъх, за да дойде на себе си. Сънят за Уилоу бе ясен и отчетлив в съзнанието му. Той издиша.

— Защото... я обичам — довърши той.

Това бяха думите, които бе търсил. И той разбра със страшна яснота, че тези думи са истината.

Остана буден подир това, сам с мислите си в мрачното мълчание на нощта. След известно време се постара отново да заспи. Когато се събуди, започваше да се зазорява. Небето отвъд зъберите на изток просветляваше и ставаше сивозлатисто. Буниън не беше се върнал. Останалите още спяха.

Той се обърна по гръб и се огледа наоколо. Всичко бе мокро след бурята. Изведнъж примигна изненадан. Еджууд Дърк удобно се бе настанил на един едър клон на елата, на няколко стъпки над главата му, свил лапи под гладкото си тяло, присвил очи срещу светлината.

Когато усети погледа на Бен, той отвори очите си.

— Добро утро, Ваше Величество — промърмори котаракът.

Бен се попривдигна на лакти.

— Добро утро, тъмно създание. Къде се изгуби?

— О, насам-натам.

— Май повече натам, отколкото насам! — сопна се Бен внезапно обзет от яд — Разчитах малко на помощта ти в Дълбокия свлек, когато ти толкова удобно изчезна! За малко вещицата да ме погуби! Вместо това ме завлече в бърлогата на Страбон и ме предложи на дракона за закуска! Но май не си се трогнал кой знае колко от това, а? Хиляди благодарности!

— Моля, моля — спокойно отвърна Дърк. — Още веднъж искам да ти напомня, че приех да те придружавам, а не да те охранявам. А и, както изглежда, не си пострадал особено в мое отсъствие.

— Но можех и да пострадам, по дяволите! — избухна Бен. Призляваше му вече от тоя котарак, който ту се появяваше, ту изчезваше като някой призрак. — Драконът можеше жив да ме опече, а ти и пръста нямаше да си мръднеш!

— Можеше, щеше, би могло — какво е можело и какво не е можело, не се знае — Дърк се прозя. — Престани да оседлаваш мъртви коне и се опитай да уловиш поне един жив.

Бен гневно го изгледа.

— В смисъл?

— В смисъл, че имаш по-важни дела от това да ме мъмриш за неща, които не съм направил.

Бен млъкна, спомнил си внезапно своя сън, онова, което търсеше, златната юзда, черния единорог, Мийкс и целия останал пъзел, който все още не разбираше. Ах, и Уилоу! Мислите за силфидата изтикаха всички останали мисли на заден план. Аз я обичам, каза си той, сякаш изпитваше звученето на тези думи. Те го изпълваха с невероятно утешение.

— Има някои теории, които твърдят, че нашите сънища са проявление на подсъзнателните ни мисли и желания — разсъждаваше Дърк, сякаш изнасяше импровизирана лекция. — Сънищата обикновено не предават точно събитията, които са формирали нашите мисли и желания, но доста живо демонстрират чувствата, които се крият у тях. В сънищата си ние се озоваваме в причудливи ситуации и несвързани събития и сме склонни често да не обръщаме внимание на тези сънища — такава е съзнание има зърно истина за нас самите, която трябва да бъде разбрана — истина, която не сме разбрали в будно състояние и която настоява да бъде разбрана, явявайки ни се по време на сън.

Той замълча, за да подсили ефекта на думите си.

— Любовта понякога е такава истина.

Бен се изправи и се вгледа в котарака, който се бе превъплътил във философ, след което поклати глава замислено.

— Това всичко във връзка с Уилоу ли е? — попита той.

Дърк примигна.

— Разбира се, понякога сънищата лъжат и истината може да се открие само когато сме будни.

— Както моя сън за Майлс ли? — разговорът се стори на Бен ненужно заплетен. — Защо поне веднъж не кажеш направо, какво мислиш?

Дърк отново запримига.

— Защото съм котарак.

— О, разбира се — обичайният отговор.

— Защото някои неща човек трябва просто сам да разбере.

— Правилно.

— Нещо, което ти не се оказа способен да правиш, опасявам се.

— Определено не.

— Въпреки непрестанните ми усилия.

— Хъмммм — Бен изпита непреодолимо желание да унищожи това чудовище. За да подтисне това си желание, той се загледа в спящите си приятели. — Защо ли никой още не се е събудил? — запита се.

Дърк също ги погледна.

— Може би са много уморени — предположи сговорчиво котаракът.

Бен сурово го изглежда.

— Какво си направил — може би си използвал магия? Вълшебна магия ли използва? Както Куестър направи с мен? Това си направил, нали?

— Само малко.

— Но защо? Защо си си правил този труд?

Котаракът демонстративно не му обърна внимание. Започна да се ближе и се занимава с това, чак докато стана напълно чист, като внимателно изблиза цялата си козина наобратно и после я приглади отново.

Чак след това се обърна към Бен и смарагдово зелените му очи проблеснаха на слабата предутринна светлина.

— Целият проблем е, че ти не искаш да ме чуеш. Аз ти казвам всичко, което трябва да знаеш, но ти не чуваш. Наистина е много жалко — и той дълбоко въздъхна. — Приспах приятелите ти, за да ти демонстрирам един последен урок, свързан със сънищата. До голяма степен, за да разбираш онова, което става, трябва да умееш да разбираш своите сънища. Сега наблюдавай какво ще стане, когато

приятелите ти се събудят. Но този път, много те моля да внимаваш. Вече започвам да губя търпение с теб.

Бен направи гримаса. Еджууд Дърк се настани на задните си лапи и те двамата зачакаха да видят какво ще се случи. След малко се размърда Куестър Тюс, после Абърнати и най-сетне гномите. Един след друг те разтъркаха очи, за да прогонят съня и се изправиха.

Тогава видяха Бен, а най-вече Дърк.

— О, добро утро, Ваше Величество. Добро утро, Дърк — лъчезарно ги поздрави Куестър. — Надявам се да сте спали добре?

Абърнати промърмори нещо от рода на това, че котарациите са нощни създания и нямат нужда от сън, та дори и призматичните котараци, тъй че няма защо да се тревожим за тях.

Филип и Сот изгледаха Дърк, както биха погледнали дългоочакван обяд, и не проявиха нито следа от страх.

Бен зяпна от удивление, докато разговорите около него продължаваха така, сякаш присъствието на котарака е нещо напълно нормално. Никой не изглеждаше изненадан от появата му. Куестър и Абърнати се държаха така, сякаш го бяха очаквали. Гномите се отнасяха към него като при първата им среща с Дърк, сякаш не помнеха, какво им бе струвал опитът да го нападнат.

Бен се позаслуша в приказките наоколо и после обър[??]

— Какво...?

— Сънищата им, Ваше Величество — с шепот го прекъсна Дърк. — Аз ги накарах да ме разберат в сънищата си. В тези сънища те ме видяха реален и затова ме приемат такъв. Не разбирате ли? Понякога истината е просто онова, за което я приемаме — както в будно състояние, така и на сън.

Бен не разбираше. Слушаше всичко с най-голямо внимание, но продължаваше да не разбира. Какъв ли бе смисълът на всичко това и какво общо имаше то с него?

Но сега нямаше време да мисли по този въпрос. Абърнати изляз — и всички погледнаха към него. Между клоните на елите се появи не някой друг, а Парснип! Подире му вървеше Буниън, и двамата прогизнали сякаш от бурята, и двамата разтеглили своите грозни и озъбени усмивки от ухо до ухо. Бен застина на място. Та нали Парснип бе тръгнал да охранява Уилоу! Той се отърси от вцепенението си и побърза заедно с Куестър и Абърнати да посрещне тези дребни жилави

твари. Суровият, подозрителен поглед, който Парснип му отправя, го накара да спре на място. В края на краищата Парснип не можеше да го разпознае, тъй че Бен отстъпи назад по настояване на Куестър. Куестър и Буниън поговориха малко на онзи груб, непонятен език на коболдите, прекъсвани от време на време от Парснип, след което Куестър бързо се обърна към Бен:

— Парснип е охранявал Уилоу през цялото време, след като тя тръгна от Сребърния дворец, Ваше Величество, точно както му беше заповядано — чак до вчера. Тя сама го е освободила без никаква причина. Той отказал да я остави, но тя използвала вълшебна магия и се измъкнала. Дори и един коболд не може да остане с една силфида, ако тя самата не желае това. Сдобила се е със златната юзда и... е тръгнала да търси черния еднорог — бухалското му лице потръпна под погледа на Бен и той тревожно запридърпва бялата си брада. — И аз не разбирам, Ваше Величество, това нейно решение, както и Парснип. Тя явно е решила да не донесе юздата на вас, въпреки повелята на съня й!

— Къде е тя сега? — попита гласно той. Куестър поклати глава.

— Следата й води на север, към Мелкор — той се подвоуми. — Буниън твърди, че е тръгнала, изглежда, към Мърук!

Към Мърук ли? Там, където бяха скрити изчезналите магически книги? Но защо ли е решила да върви нататък? Бен се почувства невероятно напрегнат.

— Има и още нещо, Ваше Величество — вметна Абърнати напълно сериозно, като не обърна внимание на това, че Куестър го дръпна за ръкава на мантията. — Страбон и Нощната сянка са тръгнали по дирите й — тръгнали са да търсят вас, Уилоу и юздата. А се говори също, че и някакъв демон — огромно хвърковато създание, което не се спира пред нищо, обикаля из цялата долина. Снощи Буниън го е видял.

— Любимецът на Мийкс — прошепна Бен, като си спомни чудовището, което се бе появило по време на танца на нимфите пред Речния господар и ги беше унищожило. Лицето му се изопна. Веднага забрави и Еджууд Дърк, и проблемите на сънищата. Единствената му мисъл бе за Уилоу.

— Аз трябва да я открия преди тях — заяви той и му се стори, че гласът му отекна глух, докато се бореше с обзелия го страх. — На всяка цена. Тя може да разчита само на нас.

Всички се размърдаха. Абърнати изляя срещу чупка гномите. Куестър хвана Бен за ръка и се опита да го успокои.

— Ще я открием, Ваше Величество. Можете да разчитате на това.

И те бързо се отправиха към пустошите — непознатият-крал, магьосникът и писарят, коболдите и гномите.

Еджууд Дърк седеше притихнал и гледаше подире им.

Уилоу усещаше по лицето си пладнешката горещина, проникваща между гъстите горски листа и почувства внезапна жажда. Тя предпазливо заобиколи една огромна скала, която се изпречи пред нея по склона, който ставаше все по-отвесен. Изкатери се до полянка с високи треви и шубраци, които преминаваха в далечината в сенчеста елхова горичка, и спря, за да се огледа назад. В подножието се простираше Отвъдната земя — неравна панорама от поля и гори, хълмове и равнини, реки и езера, сини и зелени пространства с пастелни цветове, разпилени тук-там като паяжина. Долината бе озарена от слънчевата светлина на безоблачното синьо небе и всички цветове бяха ослепително ярки.

Уилоу въздъхна. Изглеждаше невероятно, че в ден като днешния е възможно нещо да не бъде наред.

Вече беше навлязла дълбоко в Мелкор, отминала широколистните гори в началото, високите иглолистни склонове и сега се изкачваше нагоре към върховете. Този ден слънцето силно припичаше, особено където нямаше сянка, и Уилоу бе много жадна. Тя не носеше вода, разчиташе на инстинкта си, за да намира каквото ѝ е необходимо. Но откакто излезе от гористите склонове нагоре, през последните няколко часа инстинктът ѝ бе изневерил, и ето, че сега отново чувстваше, че наблизко има вода.

Въпреки това, продължи още известно време да гледа към долината, потънала в съзерцание. Далече, далече на юг съзираше обгърнатия в мъгла остров, където се намиреше Сребърният дворец, и това ѝ напомни за Бен. Искаше ѝ се той да е тук с нея или поне да разбере защо тя не е там с него. Стоеше загледана към долината и се чувстваше сам-самичка в целия свят.

Но какво ли наистина правеше тук? Юздата, поставена във вълнен вързоп и праметната през дясното ѝ рамо, ѝ се стори огромен товар и тя я свали и взе в ръце. Един слънчев лъч просветна ярко в златото, което се подаваше от вързопа. Златната юзда тихо издрънка. Тя я зави отново и я премести на другото си рамо. Бе по-тежка, отколкото предполагаше. Нагласи я внимателно и напрегна всичките си сили. Имаше късмет, че драконът се бе съгласил да ѝ я даде. Вярно се бе оказало, че всички вълшебни песни, мелодии, сълзи и смях крият в себе си някаква магия. Страбон се оказа омагьосан. А тя все още не можеше да се начуди, че планът ѝ е успял. Още ѝ се струваше загадка това, че бе предчувствала, какво ще стане. Напоследък я водеха само сънищата, виденията и предчувствията, като отбрулен лист, който се носеше по вятъра.

Миналата нощ отново ѝ се яви особен сън. Тя си го спомни и се намръщи, на гладкото ѝ красиво лице легна сянка на грижа. Снощният сън се отнасяше до Бен.

Повей на вятъра отметна назад дългите ѝ до кръста коси и разхлади кожата ѝ. Жаждата ѝ се върна, но тя остана още миг, замислена за своя крал. И този път сънят ѝ бе много странен — смесица от реалност и свръхреалност, взел от страхове и надежди. Отново ѝ се бе явил черният еднорог, скрит сред сенки и дървета, този път не демон, а преследвано същество, уплашено и самотно. Беше се страхувала от него, но сега се разплака от ужаса, който видя в очите му. Не се знае от какво бе така уплашен, но погледа, който ѝ отпрати, бе недвусмислен. „Ела при мен — шепнеше той. — Откажи се от това твоё намерение да носиш златната юзда в Сребърния дворец на твой крал. Недей да бягаш от демона, за който ме смяташ, а се опитай да откриеш истината за онова, което съм. Уилоу, ела при мен.“

Всичко това бе казано с един-едничък поглед, ясен и красноречив — бе сън, но същевременно и реалност. И ето, че тя тръгна, разчитайки на инстинкта си на вълшебно същество, както винаги, защото вярваше, че само този инстинкт не може да я подведе. Пренебрегна повелята на първия сън, според която трябваше да иде при Бен и вместо това, тръгна да търси...

Да търси какво? Истината ли?

— Защо всички тези сънища са толкова различни? — тихо се питаше тя. — Защо ме объркват така?

Слънцето блестеше в далечните води и горските листа потрепваха на вятъра, но отговорите не идваха. Тя вдъхна дълбоко и се обърна. Горските сенки я привличаха и тя се остави да я погълнат. Неочаквано си даде сметка, че Мърук е съвсем наблизо — на не повече от няколко километра отвъд върха, който изкачваше. Това само ѝ се мярна в ума, но бе веднага забравено. Отмина обширната ивица слънчева светлина и навлезе в сенчеста горичка, където се поразхлади. Беше свърнала обратно под елите и боровете, за да потърси вода, защото знаеше, че там някъде има. Откри я бързо. Това беше малко ручейче, което се процеждаше от скалите в един вир и отново закриволичваше надолу по камънаците. Внимателно постави юздата на земята до себе си и се наведе да пие. Водата ѝ се стори вкусна и приятно освежи пресъхналото ѝ гърло. Дълго остана наведена в тишината.

Изнизаха се няколко минути. Когато отново вдигна глава, черният еднорог стоеше насреща ѝ.

Тя спотаи дъх и застина на мястото си. Еднорогът беше само на десетина крачки от нея, наполовина в сянка, наполовина в бялата, процеждаща се слънчева светлина. Това бе изящно, възхитително видение. Нежното му тяло бе ефимерно като любовен спомен, присъствието му възхитително озаряваше всичко наоколо като дъга. Създанието я гледаше, без да помръдва. Черното му като абанос тяло с кози крака и лъвска опашка, огнените зелени очи, безсмъртният живот, който се криеше в него — всичко това не можеше да се предаде от всичките песни на всички певци през всички епохи в света.

Уилоу остана потресена, с оголена душа. Сърцето ѝ никога не бе виждала еднорог и дори не бе допускала нещо подобно. Сълзи се появиха в очите ѝ и тя преглътна разчувствана.

— Колко си красив — промълви.

Тези думи бяха изречени толкова тихо, че само тя можеше да ги чуе. Но еднорогът кимна в отговор и витият му рог се озари от светлината на магията. Зелените очи я гледаха, озарени от бликащата му жизненост. Уилоу се почувства като омаяна. Тя, без да гледа, протегна ръка към юздата, която лежеше на земята до нея.

„0, аз така те желая — помисли си тя. — Ти трябва да бъдеш мой!“

Но очите на еднорога я приковаваха на мястото ѝ и тя не можеше дори да помръдне. Тези очи я държаха като хипнотизирана и ѝ шепнеха нещо от съня.

„Тръгни след мен — казваха ѝ те. — Открий истината за мен.“

Топлата вълна на спомена я заля, а после студени тръпки я побиха. Споменът бе запечатан в очите ѝ, в съзнанието ѝ, в сърцето ѝ. Погледна малкото ручейче, което шуртеше и бълбукеше сред камъните в горската тишина и то ѝ се стори огромно като река, която не може да премине. Заслуша се в песента на птиците сред дърветата, които пееха радостни и светли песни и ѝ се стори, че всички тайни на душата ѝ се разкриват в тях.

Магична енергия я заливаше на вълни с неподозирана настойчивост. Тя не принадлежеше вече на себе си; сега принадлежеше на еднорога. Беше готова на всичко заради него. На всичко.

В следващия миг него вече го нямаше, изчезнал бе също така внезапно и безследно, сякаш никога не го е имало. И тя наистина се питаше дали го е видяла. Гледаше към мястото, където бе стоял еднорогът и където светлината и сенките се кръстосваха, и се опитваше да превъзмогне острата болка, която изпитваше.

Нима бе видяла този еднорог? Истина ли бе, че го е видяла? Дали е бил истински?

Въпросите я замаяха. Не можеше да помръдне. После бавно, с голямо усилие се изправи на крака, прехвърли през рамо златната юзда и пое с тиха решителност.

Вървя и търси през целия ден. Не толкова че търсеше, колкото следваше нещо, което я водеше по някакъв необясним начин. Изкачваше се сред скалите, дърветата и шубраците, които застилаха неравните склонове на Мелкор и търсеше нещо, което може би не съществува. На няколко пъти ѝ се стори, че вижда черния еднорог като в мигновен проблясък — абаносовочерното му тяло, смарагдовозелените очи, вития рог озарен от магията. И през ум не ѝ мина, че нещо може да я подведе. Тя вървеше като в някакъв блян, без да съжалява за нищо. Знаеше, че еднорогът е там, че всеки миг ще го достигне. Чувстваше, че я чака, усещаше, че я наблюдава. Не разбираше какво иска от нея, но беше сигурна, че има нужда от помощ.

Нощта я завари на километри от Мърук, изтощена и все още сама. Беше прекосила гората покрай древната, рухнала крепост. Беше се връщала на няколко пъти по собствените си стъпки. И не бе по-близо до черния единорог, отколкото когато го видя за първи път, но вярваше повече от всякога, че ще го намери. Призори ще опита отново.

Легна да спи на завет под една брезова горичка, гушнала златната юзда, увита във вълнения вързоп, до гърдите си и нощната прохлада я обгърна. Постепенно дневната горещина се разсея и изтощението я напусна. Тя необезпокоявано заспа и отново ѝ се яви сън.

Тази нощ сънува десетки бели единорози, които бяха оковани във вериги и умоляваха да ги пуснат на свобода. Бе цялата обзета от треска и не можеше да се освободи. Сякаш треската я бе оборила и тя не можеше да се излекува.

Изад околния мрак едни огненозелени очи я наблюдаваха през цялата нощ.

Бен Холидей и неговите приятели също прекараха нощта в Мелкор, макар и все още далеч от Мърук и Уилоу. Разположиха се малко над хълмовете, които извеждаха към планината, и бяха доволни, че са успели да стигнат дотам. Голяма част от деня те вървяха през пустотите и едва късно следобед и вечерта поеха по пътеките в попаднаха на следите на Уилоу едва по залез слънце и Бен се надяваше да я стигнат още същия ден. Едва когато напълно се стъмни и Куестър помоли Бен да бъде разумен, те временно прекратиха търсенето си.

Веднага на следния ден поеха отново и малко преди обяд групата се озова на миля под Мърук. Тогава настъпи объркване.

Объркването бе пълно. На първо място, следите на Уилоу водеха към Мърук. След като тя не бе отишла да занесе златната юзда на Бен — или на Мийкс, който се представяше за Бен — не се знаеше какво смята да прави с нея. Вероятно бе тръгнала да търси черния единорог. Но защо ли е решила да постъпи така, щом бе сънувала единорога като демонично същество, което я застрашава? Та нали тя още не знаеше, че сънят ѝ е бил изпратен от Мийкс? Ясно бе само едно — че тя се е насочила право към Мърук, мястото, където според съня на Куестър, се намираха изчезналите магически книги и където той фактически ги бе намерил.

На второ място, коболдите установиха, че Уилоу на два пъти се бе връщала обратно по стъпките си. Силфидите бяха вълшебни същества, които не можеха да се заблудят, а това означаваше, че тя или търси нещо, или следва нещо. Но по нищо не можеше да се разбере какво би могло да е то.

На трето място, Еджууд Дърк все още отсъстваше. Никой не бе виждал котарака, откакто тръгнаха на път преди две денонощия, след завръщането на Буниньн и Парснип, за да намерят Уилоу. Досега Бен не беше обърнал внимание на отсъствието на Дърк, защото цялото му внимание бе насочено към това да намери Уилоу. Но когато се изправи пред другите загадки, той почти инстинктивно се огледа за Дърк, вероятно с надеждата да получи от животното поне веднъж пряк отговор. Ала от Дърк нямаше и следа.

Всичко това ставаше, докато вървяха. Никой измежду тях не можеше да направи нищо, за да се изясни объркването тъкмо в момента и затова той нареди просто да продължат пътя си.

Към обяд вече бяха заобиколили целия Мърук и за четвърти път се натъкнаха на следите на Уилоу. Този път тя бе започнала да се отдалечава от древната крепост. Буниньн няколко минути проучва следите ѝ, почти забил лице в пръстта в усилие да ги разгадае. Накрая заяви, че не може да каже кои от следите са последни. Всички му се струваха твърде пресни.

Членовете на малката дружинка спряха и се спогледаха, не знаейки какво да решат. Лицата на Бен и Куестър бяха покрити с капчици пот, а чупка гномите хленчеха, че са жадни. Абърнати дишаше тежко. Всички бяха потънали в прах. Присвиваха очи на ослепителната слънчева светлина и лицата им се гърчеха и изопваха от притеснение. Бяха уморени и изнервени и отегчени до смърт от това да обикалят и да тъпчат на едно място.

Макар и да нямаше търпение да продължат, все пак Бен неохотно трябваше да склони да спрат за обяд и за кратка почивка, но тъкмо в този миг силен трясък прогърмя наблизо. Някакъв камък се беше откърлил и паднал. Трясъкът идваше откъм Мърук.

Той погледна към останалите с безмълвен въпрос, но изглежда никой нямаше мнение.

— Все пак можем да проверим — заяви Бен и решително тръгна да проверява, а останалите го последваха с различен ентузиазъм.

Проправяха си път нагоре между шубраците и дърветата и рухналите стени и кули на Мърук се изпречваха от време на време пред очите им, в пролуките между клонаците. Парапетите се очертаваха на фона на небето, проядени и изпочупени, а прозорците зееха като празни дупки. Сред сенките се стрелкаха прилепи и пищяха пронизително. Продължаваха да чуват трясъци някъде напред, сякаш нещо яростно се мъчеше да се освободи от някакъв капан. Минутите се нижеха. Малката дружинка приближи хлътналите порти на крепостта.

Трясъците бяха престанали.

— Нещо тук не ми харесва — мрачно заяви Абърнати.

— Ваше Величество, май трябва... — започна Куестър Тюс, но млъкна, когато видя неодобрението, изписано на лицето на Бен.

— Май трябва да видим какво става — довърши изречението му Бен.

И Бен ги поведе, последван на крачка от коболдите и от всички останали. Влязоха през портите, пресякоха обширния външен двор и се промъкнаха през прохода, който извеждаше от вътрешната стена към вътрешния двор и основните постройки. Проходът беше дълъг и тъмен и миришеше на гнило. Бен сбърчи нос от отвращение и забърза напред. Все още цареше пълна тишина.

Бен стигна края на тунела десетина крачки преди всички останали и вече започваше да си мисли, че е трябвало да постъпи по-предвидливо и да изпрати Бунинън да огледа всичко преди него, когато зърна каменния гигант. Той бе огромен и грозен, безформено грубовато чудовище, което наподобяваше Херкулес в началния етап на работата на някой скулптор-новак. Първоначално му се стори подобие на гротескна статуя, разположена в средата на вътрешния двор посред купчина камъни. Но в следващия момент статуята се размърда, обръщайки се с тромаво усилие, като издаваше звук, приличен на триене на камъни, тъй че веднага стана ясно, че е жива.

Бен зяпна изумен, без да разбира напълно какво става. От тунела зад него внезапно се надигна тътен и останалата част от групата фактически връхлетя отгоре му, за да се измъкне колкото се може по-бързо. Чупка гномите вече не хленчеха, а виеха като ранени котки. Абърнати и Куестър крещяха в един глас, а коболдите съскаха, оголили зъби, определено враждебни. На Бен му трябваше известно време да

разбере, че реагират така не на това, което виждат напреде си, а на нещо, което бяха видели отвъд тунела.

Бен проточи врат и хвърли поглед отвъд ужасената група. Друг каменен гигант се бе вмъкнал през прохода и тромаво приближаваше към тях.

— Ваше Величество, това е флинт! Ще ни премаже всичките, ако му позволим да приближи...! Ахxxx! — В този момент той зърна и втория гигант, който настъпваше към тях. — Двама са! Бягайте, Ваше Величество! Оттук!

Коболдите вече бяха тръгнали напред, повели групата през двора към един вход, който водеше право в крепостта. Първият флинт се бе присъединил към втория и двамата ги подгониха, тътрейки се като булдозери.

Дружината се втурна през входа и се впусна нагоре по едно стълбище.

— Какво е това флинт? — обърна се Бен към Куестър, докато бягаха. — Не помня да си ми казвал нещо за флинтовете!

— Сигурно не съм, Ваше Величество — призна Куестър задъхан. Мантията се заплете в краката му и той едва не падна. — Да му се не види! — изправи се и бързо продължи. — Флинтовете са мутанти — създадени от древната магия каменни чудовища, на които е вдъхнат живот. Много опасни! Навремето са били часовои на тази крепост, но аз си мислех, че са унищожени още преди векове. Магьосниците са ги създали. Те не мислят, не се хранят, не спят и имат слабо зрение и обоняние — ала чуват всичко. Създадени са били, за да охраняват Мърук от нападатели, но това, разбира се, е било много отдавна, и кой знае какво смятат, че е тяхното предназначение сега. Изглежда са готови да смажат всичко. — Ух! — той забави ход и наистина се замисли. — Странно е, че не налетях на тях, когато бях тук миналия път.

Бен го стрелна с поглед и го издърпа напред.

Изкачиха се до горното стъпало на стълбата и излязоха на обградена с парапет площадка, с размерите на тенис корт. Цялата бе застлана с недялани камъни. Оттук имаше само един изход — по стълбище, което се спускаше надолу в отсрещния край. Всички се втурнаха натам като един.

Когато стигнаха, установиха, че е задръстено от камъни и дървета.

— Предупредих ви, че тук нещо не ми харесва! — заяви Абърнати с лай, който учуди всички.

Флинтите се появиха от отсрещното стълбище, бавно се огледаха наоколо и се затъртриха към тях. Буниън и Парснип излязоха пред останалите, за да ги пазят.

Сега Бен на свой ред сграбчи Куестър.

— Коболдите не могат да спрат тези създания, по дяволите! Измисли някаква магия!

Куестър бързо пристъпи напред с развята мантия. Високата му фигура се клатеше, сякаш всеки миг ще се препъне. Промърмори нещо неясно, издигна ръце към небето, след което рязко ги спусна. Изневиделица изникнаха призрачни фунии, които всмукаха камъните от настилката и ги запокитиха към каменните чудовища. За съжаление, фуниите изхвърлиха някои от камъните и назад към Куестър. Чакълът се удари във флинтите, без изобщо да ги засегне. Но съвсем не стана така с Куестър; магьосникът се свлече в безсъзнание и окървавен.

Бен и коболдите се спуснаха да помогнат на магьосника. Флинтите продължаваха да се търтят напред и камъните се трошаха под краката им като сухи съчки.

Бен коленичи разтревожен.

— Куестър! Ставай! Нужен си ни! — той отчаяно удряше магьосника по лицето, разтриваше китките му и целия го разтърсваше. Куестър не се и помръдваше. Бухалското му лице бе преbledняло под стичащата се кръв.

Бен отново скочи на крака. Може би всеки поотделно беше достатъчно пъргав, за да се изплъзне от каменните чудовища. Може би. Но това можеше да стане преди Куестър да пострада. Сега вече никой не би се опитал да се измъкне без магьосника, защото не можеха да го изоставят по никакъв начин. Бен се вкопчи в медальона като обезумял, но веднага го пусна. Беше безсмислено. Медальонът му сега бе превърнат от Мийкс в непотребна имитация. Магията не можеше да им помогне, не можеха да призват и Паладин на помощ.

Но той трябваше да стори нещо!

— Абърнати!

Той усети хладния нос на кучето близо до ухото си.

— Ваше Величество?

— Тези създания нямат зрение, обоняние и вкус — но имат слух, нали така? Сигурно могат да чуят всичко? Дори и в околностите на Мърук, така ли?

— Доколкото зная, флинтовете могат да чуят карфица, паднала на петдесет крачки от тях, макар аз често...

— Остави лекциите сега! — Бен дръпна кучето и го погледна в лицето. Вгледа се отблизо в косматото му лице, в очилата му проблесна слънчев лъч.

— Можеш ли да излаеш в горно до? Абърнати неразбиращо запримига.

— Ваше Величество?

— Горно до, по дяволите — можеш ли да изръмжиш достатъчно силно, че да постигнеш горно до? — Флинтовете вече бяха на десетина крачки от тях. — Е, можеш ли?

— Не разбирам...

— Да или не!

Той хвана писаря и го разтърси. Абърнати отдръпна муцуна и изляя право в лицето на Бен.

— Да!

— Направи го тогава! — викна му Бен.

Целият покрив се тресеше. Чупка гномите отново се бяха вкопчили в Бен и крещяха:

— Велики кралю, могъщи кралю! — и виеха в хор като паднали души.

Коболдите бяха приклекли срещу него, готови за скок. Флинтовете се носеха насреща им като танкове.

И тогава Абърнати започна да вие.

Постигна горно до от първия път и така страшно зави, че заглуши чупка гномите и направо накара коболдите да зяпнат. Воят му се изви и разнесе навсякъде и на всички направо вътрешностите им се обърнаха. Флинтовете спряха, вдигнаха огромните си ръце и започнаха да се налагат по главите, опитвайки се напразно да се спасят от кряска. Воят ги преследваше неумолимо — Бен никога не би и повярвал, че Абърнати е способен на толкова продължителен, убийствен лай — и през цялото време флинтовете се налагаха по главите просто се разтърсиха и се разпаднаха. Главите, ръцете,

торсовете и краката им се разчлениха и превърнаха в купчина камъни. Вдигна се прах и отново се уталожил, но нищо не помръдваше.

Абърнати престана да вие и настъпи напрегнато мълчание. Писарят бе целият настръхнал и мяташе към Бен погледи, в които се четеше неприкрита ярост.

— Никога не са ме унижавали така, Ваше Величество! — изръмжа той. — Да вия като истинско куче! Не съм и допускар, че мога да падна толкова ниско!

Бен се изкашля.

— Ти ни спаси живота — просто каза той. — Това е, което направи.

Абърнати искаше да каже още нещо, но млъкна и само продължи безмълвно да хвърля яростни погледи. Накрая си пое дълбоко дъх, издиша, поизправи се, подуши въздуха с неприязън и каза:

— Веднага, щом си върнем магическите книги, първото, което ще направиш, ще е да ме превърнеш отново в човешко същество!

Бен бързо се опита да скрие усмивката си, която можеше да го изложи.

— Съгласен съм. Това ще е първото, което ще направя.

Те бързо приповдигнаха Куестър Тюс и го свалиха обратно по стълбището, след което напуснаха Мърук. Не срещнаха никакви други флинтове. Бен си помисли, че сигурно тези двата са били последните по рода си, докато бързо се оттегляха сред дърветата.

— И все пак наистина е странно, че първия път Куестър не ги е срещнал — повтори си той гласно забележката на магьосника.

— Странно ли? Едва ли е толкова странно, като се има предвид, че е възможно Мийкс да ги е поставил там след като е получил книгите, за да не позволи на никой да се върне в крепостта! — изръмжа Абърнати. Той дори и не поглеждаше към Бен. — Предполагам, Ваше Величество, че и сам можете да достигнете до този извод!

Бен прие упрека му мълчаливо. И да е можел да стигне сам до този извод, не беше стигнал. Не можеше да разбере защо Мийкс си е правил труда да постави охрана в Мърук. Та нали най-сетне изчезналите магически книги бяха на негово разположение!

Остави и този въпрос при купчината въпроси, на които нямаше отговор, и се зае заедно с останалите да положат Куестър на някоя

сенчеста полянка. Парснип избърса праха и кръвта от лицето на магьосника и му помогна да дойде на себе си. След известни грижи Куестър се възстанови, Парснип се погрижи за раните му и малката дружинка отново пое.

— Този път ще вървим по следите на Уилоу — колкото и да са те — докато я открием! — решително заяви Бен.

— Ако я открием — промърмори Абърнати.

Но никой не му обърна внимание и те отново потеглиха.

ОТКРИВАНЕТО

Над горите на Мелкор се спусна пладнешка жега и ги обгърна в задух, тъй че прохладните им сенки станаха лепкави и душни. Утринният повей стихна и въздухът стана тягостно неподвижен. Насекомите жужаха, листата увиснаха от клоните и сгорещената горска земя се излегна търпелива и тиха. Времето сякаш замря и увисна без посока.

Уилоу спря до дънера на гигантски бял дъб, превита под тежестта на златната юзда, която бе преметнала през рамо. Бледозеленикавата кожа на лицето и ръцете ѝ лъщеше от пот и тя едва си поемаше дъх, полуразтворила устни. Беше вървяла от изгрев слънце, следвайки черния еднорог, който ѝ се мяркаше като сянка, увлечена подире му като прашинка, вдигнала се от стъпките му. Обиколи целия Мелкор около Мърукската крепост поне пет-шест пъти и всеки път отново и отново преминаваше по собствените си следи. Сега се намираше на запад от Мърук, на не повече от километър разстояние от древната крепост, но не ѝ обръщаше никакво внимание и тя нямаше да ѝ направи никакво впечатление дори ако имаше време да помисли за нея. Беше престанала да се интересува от каквото и да било, освен от създаването, което следваше. Всичко останало бе маловажно.

Трябваше да открие еднорога. Трябваше да разбере истината за него.

Очите ѝ отново бяха озарени от спомена за снощния сън и тя пак започна да си мисли, какво ли значеше той.

Събра сили и продължи да върви, прилична на крехка, мъничка прашинка живот посред гигантските дървета на планината, като малко изгубено дете. С усилие си проби път сред горичка от борове и ели, толкова гъсти, че клоните им се сплитаха, почти не забеляза сините дъбове отсреща и продължи да се изкачва по полегатия склон, който я изведе на поляната на едно плато. Предпазливо си проправяше път и си спомняше уморено, че е минавала оттук и преди — веднъж, два

пъти, три пъти? Не знаеше със сигурност. Но това едва ли имаше значение. Заслуша се в ударите на сърцето си, които отекваха в ушите ѝ. Биеше много силно. Това беше почти единственият шум сред гората. Отмерваше всяка нейна стъпка.

Колко ли още има? — питаше се тя, изтощена от жегата. — Кога ли ще спра?

Тя прекоси поляната и спря под сянката на широколистна червена топола. Затвори очи, за да прогони своята неувереност. Когато отново ги отвори, черният еднорог стоеше и я гледаше в лицето.

— О! — тихо възкликна тя.

Еднорогът стоеше посред поляната, облян от ярката светлина на слънцето. Беше черен като мастило и така съвършено непроницаем, сякаш бе изваян от среднощни сенки. Гледаше към нея с вдигната глава, гривата и опашката му бяха отпуснати в безветрието като на статуя, изваяна от вековечно черно абаносово дърво. Зелените му очи не отместваха поглед от нея и сякаш я приканваха от дълбините си. Тя едва дишаше в зноя, усещаше ярките слънчеви лъчи по кожата си. Вслуша се. Очите на еднорога говореха безмълвно с образи от спомени, сънища и изчезнали видения. Тя се вслушваше и ги разбираше.

Преследването бе свършило. Черният еднорог повече нямаше да бяга от нея. Тъкмо тук и сега бе искал да я доведе. Тя трябваше само да разбере защо.

Пристъпи предпазливо напред, като продължаваше да очаква при всяка стъпка черният еднорог да изчезне. Тя свали юздата от раменете си и свободно я понесе в ръце, тъй че еднорогът да я види. Слънцето танцуваше по нея и разпиляваше светли отблясъци, които разпръсваха горските сенки. Еднорогът чакаше. Уилоу излезе от сянката на червената топола в озарената от слънце поляна и зноят я обгърна цялата. Тя примигна с клепачи, защото влага бе полепнала над морскозелените ѝ очи и отмахна назад дългите си коси. Еднорогът не се и помръдваше.

Беше на десетина крачки от това същество, когато изведнъж забави ход и спря. Не можеше да пристъпи по-нататък. Обзе я пристъп на страх, подозрение и колебание. И някакъв вътрешен глас започна да ѝ нашепва предупредително. Но какво смяташе да прави? Какво бе намислила? Черният еднорог беше такова прокълнато същество, че

никой, доближил се до него, не е оставал жив! Той беше демонът от нейните сънища! Той беше кошмарът, който я преследваше като самата смърт!

Тя се преви под тежестта на погледа на това вълшебно същество. Стори ѝ се, че ѝ прилошава в негово присъствие. Искаше ѝ се да хукне да бяга, но не можеше. Отчаяно се бореше с чувствата, които заплашваха да я унищожат, и се опитваше да ги прогони. Пое си дълбоко дъх, започна да диша бавно в пладнешкия зной и си наложи да погледне право в смарагдовозелените очи на това същество. Гледаше го право в очите. В тези очи нямаше и следа от болест и смърт — нямаше и следа от демонично зло. В тях имаше нежност и топлина — и нужда.

Тя пристъпи още няколко крачки напред.

И в този момент нещо друго я накара да забави ход. Някаква интуиция я обзе моментално, бърза и сигурна. Бен беше наблизил, дошъл бе да търси... но какво?

— Бен? — промълви тя и зачака.

Но никой не се появи. Тя беше сама с еднорога. Не отмести поглед от създанието, но въпреки това усещаше, че са сами. Навлажни устни и отново пристъпи напред.

Но ето че пак спря. Дишаше тежко. Тя съзнаваше, че е точно така. Съзнаваше го с инстинкта си, както всичко останало. Никой не можеше да се докосне до еднорог; никой нямаше това право. Той принадлежеше на света на красотата, който никое човешко същество нямаше право да прекрачи. Той се беше залутал в Отвъдната земя като частица, откъснала се от дъгата подир буря, и ръце като нейните нямаха право да го докоснат. Спомени от легенди и песни ѝ шепнеха предупредително. Тя почувства сълзите, които започнаха да се стичат по бузите ѝ и дъхът ѝ спря.

Прекрасно създание, не мога...

Но го направи. Още преди да разбере какво става, тя измина последните крачки бързо и механично, движейки се, без да си дава сметка какво върши. Протегна ръце към това среднощно създание и сложи златната юзда нежно, внимателно на покорната му глава. Пръстите ѝ докоснаха лъскавата му грива и тя почувства как през тях премина ток. Почувства ласката на гривата му по дланите си и усещането бе удивително. В съзнанието ѝ изплуваха нови образи,

объркани и все още непонятни, но неудържими. Това бе по-силно от нея. Не можеше да спре. Отново се разплака, без да скрива чувствата си. Сълзите се стичаха по лицето ѝ и тя неудържимо захлипа.

— Обичам те — отчаяният ѝ вик се изтръгна от гърдите ѝ и тя отпусна ръце, след като бе наместила юздата. — Толкова те обичам, прелестно, възхитително същество!

Рогът на черния единорог засвети от магията. Той я гледаше в очите, също просълзен. В миг те се почувстваха слети.

Но този миг отмина и външният свят застана помежду им, за да ги раздели. Огромна, тъмна сянка прелетя над главите им и се спусна към отсрещния край на поляната. В същия миг познати гласове неистово я завикаха от другия край. Сънищата ѝ оживяха, образите им внезапно и страховито я обгърнаха от всички страни. Предупредителните шепоти, които я съпътстваха до този момент, изведнъж се превърнаха в ужасен вой.

Тя усети как черният единорог до нея потръпна и видя как пламна бялата магия на неговия рог. Ала той не се шмугна в гората. Каквото и да се случеше от тук нататък, той нямаше повече да избяга от нея.

Така да бъде. И тя няма да избяга.

Цялата вдървена, тя се обърна, за да разбере какво ги чака.

Бен Холидей се подаде откъм дърветата сред поляната и спря така неочаквано, че другите от малката дружинка, които го следваха, се блъснаха в него и го тласнаха още няколко стъпки напред. Всички те викаха едновременно към Уилоу, за да я предупредят, докато тя стоеше в средата на поляната, а до нея черният единорог. Сянката на крилатия демон току-що бе прелетяла над главите им, като черен облак пред лицето на слънцето. Пълна случайност бе, че всички се бяха озовали тук заедно, на едно и също място, но единствено на случайността разчиташе Бен. Той беше проследил Уилоу до тази поляна, след като се измъкна от флинтовете, и си представяше, че най-лошото е отминало. Но ето че се бяха озовали пред демона. Представи си обречените нимфи, които демонът бе превърнал на пепел, и си спомни обещанието, което даде на Земната майка, да пази Уилоу. Но беше безсилен да го изпълни. Как би могъл да предпази Уилоу, когато бе лишен от медальона?

Демонът прелетя над главите им още веднъж, но не нападна нито Уилоу, нито единорога, нито дори малката дружинка. Приземи се в

отсрещния край на поляната, сви криле до тялото и задиша с хрипове, изпускайки кълба пара от ноздрите си. На гърба на демона имаше някой. И това беше Мийкс.

И, разбира се, в очите на всички Мийкс изглеждаше като Бен.

Бен чу шепот на изненада и объркване от страна на онези, които се бяха скупчили зад него. Виждаше се как бавно слиза от демона; дори и той самият трябваше да признае, че Мийкс изглежда досущ като него. Спътниците му престанаха да викат, внезапно объркани. Бен усети с гърба си погледите им и обзелото ги колебание. Беше им разкрил кой е и донякъде те му вярваха досега. Но да видят Бен Холидей, застанал отсреща им на поляната, беше нещо съвсем различно...

В този момент черният еднорог нададе силен, зловещ вик и всички се обърнаха към него. Вълшебното същество пристъпи и изпусна пламък от ноздрите си и златната юзда затанцува при всяко потрепване на нежната му глава. Магията озаряваше вития му рог. Еднорогът беше невероятно красив и привлече погледите на всички, както светлината привлича нощните пеперуди. Той потръпна, но издържа погледите им, без да помръдне. Изглеждаше, че търси нещо.

Уилоу бавно отмести поглед от еднорога и също се огледа наоколо. Очите ѝ бяха странно отсъстващи.

Бен не разбираше точно какво става, но мигновено реши, че не бива да чака.

— Уилоу! — извика той към силфидата и я погледна право в очите. — Уилоу, това съм аз, Бен!

Той пристъпи няколко крачки към нея, но по погледа ѝ разбра, че не го разпознава, и спря.

— Изслушай ме. Изслушай ме внимателно. Зная, че не приличам на себе си. Но това съм аз. Всичко, което стана, е работа на Мийкс. Той се върна в Отвъдната земя и узурпира трона. Преобрази ме в това, което съм. И което е най-лошото, направи така, че той да изглежда като мен. Онзи отсреща не съм аз — това е Мийкс!

Едва сега тя се обърна и погледна към Мийкс, видя лицето и тялото на Бен и ахна от изумление. Но видя също и демона. Направи крачка напред и спря, за да отстъпи отново назад.

— Уилоу — извика ѝ Мийкс с гласа на Бен. — Доведи ми еднорога. Подай ми поводите на юздата.

— Не! — извика Бен като обезумял. — Уилоу, недей! — той пристъпи напред, но бързо спря, защото забеляза, че Уилоу се отдръпва. — Не го прави, Уилоу. Мийкс е изпратил всички онези сънища. В него е и медальонът. Присвои си и изчезналите магически книги. А сега иска еднорога! Не зная защо му е, но ти не бива да му го даваш! Моля те!

Бен беше направо като обезумял.

— Виж с кого съм, за бога! С Куестър, Абърнати, Буниън, Парснип, Филип и Сот! — обърна се той и посочи онези с него. Но никой от тях не излезе напред. Никой не беше съвсем сигурен, че трябва. В гласа на Бен се прокрадна отчаяние, когато отново се обърна към Уилоу.

— Та защо те ще бъдат с мен, ако не съм този, за когото се представям? Те знаят истината! — и той отново се обърна, а в гласа му се прокрадна гняв. — По дяволите, Куестър, кажи й нещо!

Магьосникът се колебаеше, несигурен дали трябва да направи, каквото иска Бен, но след това се поизправи.

— Да, той казва истината. Той е кралят, Уилоу — заяви магьосникът накрая.

Чуха се приглушени съскания и мърморения в знак на съгласие от страна на останалите, включително и няколко молби: „Спаси ни, велики кралю, могъщи кралю“ от страна на чупка гномите, които се криеха зад мантията на Куестър.

Бен отново се обърна към Уилоу.

— Уилоу, бързо ела тук! Моля те! Махни се оттам! Но ето, че Мийкс бе излязъл няколко крачки напред, усмихвайки се с най-доверчивата усмивка на Бен.

— Аз те обичам, Уилоу — каза й той. — Обичам те и искам да ти помогна. Ела при мен. Непознатият, когото виждаш, е илюзия. Той няма подкрепата на нашите приятели; те всички са само лъжливи видения. Ако се вгледаш, ще разбереш истината. Виж ме. Нима съм по-различен, отколкото винаги съм бил? Това, което чуваш, са само лъжи! Спомни си съня! Трябва да вземеш поводите на юздата и да доведеш черния еднорог при мен, за да се спасиш от всички опасности! Тези илюзорни видения, които претендират да бъдат твои приятели, са опасностите, които сънят ти предрече! Ела при мен да се спасиш!

Уилоу гледаше ту в едната посока, ту в другата и объркването бе ясно изписано на лицето ѝ. Бен беше направо като обезумял. Трябваше да направи нещо!

— Покажете ми камъка с руните! — внезапно извика тя, като гледаше ту Бен, ту Мийкс: — Искам да видя камъка, който дадох на Бен!

Бен целият изстина. Рунният камък, млечнобелият талисман, който предупреждаваше в случай на надвиснала опасност.

— Не е в мен — безпомощно отвърна той. — Загубих го, когато...

— Ето го! — извика Мийкс триумфиращ, прекъсвайки думите му. Магьосникът пхна ръка под мантията си и извади рунния камък — или негова имитация — целият огненочервен. Вдигна го и го показа на Уилоу.

— Бен! — тихо каза Уилоу и на лицето ѝ отново се появи надежда. — Това ти ли си?

Бен усети болка в стомаха, когато разбра, че момичето се отдалечава от него.

— Един момент! — извика внезапно Куестър Тъс и всички се обърнаха. — Сигурно сте го изпуснали, Ваше Величество — каза той церемониално, като излезе крачка-две напред и се отърси от чупка гномите, вкопчили се в мантията му. Той държеше в ръка рунния камък, който Уилоу бе дала на Бен — или който беше плод на неговата магия, — и даде на всички добре да го огледат. Камъкът светеше пурпурен.

Никога Бен не бе изпитвал такава благодарност към магьосника през целия си живот.

— Благодаря ти, Куестър — тихо промълви той.

Уилоу бе спряла отново. Тя бавно се отдръпна от всички, отново обзета от нерешителност. На лицето ѝ се изписа страх.

— Не зная кой от двама ви е Бен — тихо каза тя. — Може би никой.

Думите ѝ отекнаха във внезапно настъпилата тишина. Ужасно напрежение бе надвиснало над озарената от слънцето поляна, със замръзнали шахматни фигури, всяка, от които бе готова да се втурне в различна посока. Еднорогът зад нея стоеше неподвижен.

Трябва да направя нещо, каза си отново Бен и трескаво мислеше какво да бъде то.

И в този момент откъм гората се зададе Еджууд Дърк. Той идваше все едно, че е бил на следобедната си разходка, шляейки се най-спокойно сред дърветата и внимателно подбираше пътя си сред гъстите треви и цветя, вдигнал глава и опашка, без да поглежда нито вляво, нито вдясно. Не обръщаше внимание никому. Изглеждаше така, сякаш се е натъкнал на всички тях съвсем случайно. Дърк отиде право в средата на поляната, спря се, небрежно огледа всички събрани и седна.

— Добър ден — поздрави той. Мийкс нададе такъв вик, че всички подскочиха, и захвърли наметалото си. Маската на Бен Холидей потрепна като отражение във водата на вир, в който е хвърлен камък, и започна да се разпада. Уилоу извика. Магьосникът вдигна ръка с издадени нокти и избълва зелени огньове с цялата си ярост към Еджууд Дърк. Ала котаракът бе започнал вече да се преобразява, дребното му космато тяло започна да нараства, да потрепва и да се оглажда, докато се превърна в кристал, напомнящ диамант. Огнената струя, която магьосникът бе насочил насреща му, се отрази в него и искри се разпиляха над дърветата, тревите и пръстта.

В този момент Бен отчаяно се спусна към Уилоу, крещейки като полудял. Но силфидата бе успяла да избяга. С обезумели очи, тя се гушеше до черния еднорог, държейки в ръце златната юзда, която я свързваше с вълшебното създание. Еднорогът тъпчеше и се издигаше на задните си крака, надавайки своя висок, злокобен вик и пробягваше напред-назад. Уилоу се държеше за животното, като уплашено дете за майка си и се влачеше, вкопчена в него — далеч от Бен.

— Уилоу! — викна й той.

Мийкс продължаваше да напада Еджууд Дърк. Огнените струи от първата му атака още не се бяха разпилели, когато магьосникът нападна още веднъж. Около пръстите му се оформи огромно огнено кълбо, което потръпна и беше погълнато от кристала. Огънят отново експлодира и се върна обратно към магьосника като порой огнени стрели. Мийкс се скри зад наметалото си и стрелите се отклониха от него, посипвайки се във всички посоки. Някои от тях се забиха в кожата на демона, свил се зад магьосника, и той изрева и се надигна към небето с яростен вой.

Навсякъде се издигаха пламъци и дим и Бен вървеше като слепец сред пушилката. Зад него другарите му извикаха. Крилатият демон скри слънцето над главите им, сянката му затъмни ливадата като при слънчево затъмнение. Черният еднорог изрева и се спусна напред, а Уилоу се хвърли върху му. Дали инстинктът ѝ подсказа това или нямаше друг избор, все едно — тя беше отнесена надалеч. Еднорогът се стрелна покрай Бен толкова бързо, че той почти не го и зърна. Протегна ръка към него, но късно. Успя да зърне за миг призрачния силует на Уилоу, притиснала се към гърба на еднорога, след което, двамата изчезнаха сред дърветата.

И в този момент крилатият демон нападна. Спусна се като камък над поляната, гмурвайки се от празните небеса и бълвайки дим от своята паст. Бен залегна на земята и закри глава. С крайчеца на окото си забеляза как Дърк потрепери, огъна се от силата на огъня, и го отрази обратно. Пламъците се забиха в демона и отблъснаха чудовището. Поляната бе обгърната от дим и пара.

Мийкс удари отново и Еджууд Дърк отблъсна атаката. Демонът също нападна и котаракът отново насочи огъня обратно към него. Бен се изправи, падна, пак се изправи и се затътри като слепец сред полето на битката. До него стигаха викове и крясъци и танцуваха видения в мъглата пред насълзените му очи. Той търсеше с пръсти нещо, за което да се хване, каквото и да било — и най-сетне се вкопчи в медальона.

Усети в дланите си бяла топлина. В миг му се стори, че видя Паладин, като бледо видение в далечината — сребрист, облечен в броня силует, възседнал огромен бял кон.

Видението обаче изчезна, и Бен знаеше това. Гърлото му се сви и той се задуши от пламъците, които магьосникът и демонът продължаваха да насочват към Еджууд Дърк, който пък ги връщаше обратно към тях. Цветята и тревите изгоряха и се обърнаха на пепел. Дърветата се разклатиха и листата им посърнаха. Целият свят бе обгърнат в пламъци.

И накрая цялата поляна се разтърси от жесток взрив, който сякаш обгърна всичко. Бен бе понесен нагоре като съчка и полетя, размахал ръце и крака, въртейки се като вретено.

Това е краят, помисли си той, докато падаше към земята. Това е краят на всичко.

Удари се в земята с такава сила, че изгуби съзнание.

КОТЕШКА ЛАПА

Бен Холидей дойде на себе си в една сенчеста горичка, която ухаеше на мъх и диви цветя. Птици пееха в дърветата и песните им бяха светли и жизнени. Малко ручейче се виеше сред полянка, обкръжена от дървета, и отново се скриваше сред тях. Тишината създаваше чувство на покой и усамотение.

Бен лежеше сред тревите, загледан в плетеницата клони на фона на безоблачното небе. През листата просветваха слънчеви лъчи. Повдигна се внимателно и забеляза, че дрехите му са подновени, а дланите и ръцете му са покрити със сажди. Прегледа се, за да види дали не е наранен. Не забеляза сериозни рани, а само натъртвания и драскотини. Ала изглеждаше така, сякаш се бе въргалиял сред половин дузина огнища.

— По-добре ли сте, Ваше Величество?

Обърна се в отговор на познатия му глас и намери Еджууд Дърк, настанил се удобно върху голяма, покрита с мъх скала и внимателно изтегнал лапи. Котаракът сънливо запримига и се прозя.

— Какво е станало с мен? — попита Бен, когато разбра, че не се намира там, където е паднал; това не бе поляната, където беше изгубил съзнание. — Как съм се озовал тук?

Дърк се изправи, изтегна се и пак седна отново.

— Аз те пренесох. Използвах един трик, защото умея да използвам енергия, за да пренасям неподвижни обекти. Не биваше да те оставям да лежиш на онази поляна, която гореше от всички страни.

— Ами с другите какво стана? Къде е Уилоу и...

— Силфидата е с черния еднорог, предполагам. Не зная точно къде. А приятелите ти се разпръснаха на всички страни. Експлозията ги запрати във въздуха. Такава магия не е препоръчително да се използва. Жалко, че Мийкс не може да разбере това.

Бен запримига, за да преодолее замайването си и се вгледа в котарака.

— Мийкс разбра кой си, нали?

— Той разбра какво съм.

— О! Но как стана това, Дърк?

Котаракът се замисли над въпроса му.

— Магьосниците и призматичните котараци са кръстосвали пътищата си и преди, Ваше Величество.

— И то не като приятели, доколкото разбирам?

— Обикновено не.

— Той май се уплаши от теб.

— Той се плаши от много неща.

— Не е единствен.

— Ами какво стана с него?

— Нямахме защо да продължава тази битка и отлетя с демона си. Предполагам, че е отишъл да вземе магическите книги. Мисли си, че му трябва тяхната сила. И пак ще се върне. И тогава, струва ми се, ще ви преследва докрай. Добре е да сте готов предварително.

Бен направо се смръзна. Бавно се изправи, като чувстваше ставите си разхлабени.

— Трябва да намеря другите — каза той, опитвайки се да преодолее страха и отчаянието, които внезапно го бяха обзели. — Но как мога да сторя това, по дяволите! — опита се да тръгне, но главата му отново се замая и той се отпусна на едното си коляно. — По какъв начин мога да им помогна въобще? Ако не беше ти, с мен щеше да е свършено. Аз не мога да направя нищо. Чувствам се също както в деня, когато Мийкс ме изхвърли от двореца. Още не мога да разбера, защо никой не ме разпознава. Още не ми е ясно, как така Мийкс се е сдобил с медальона. Не зная защо му е потрябвал черния еднорог. Изобщо не разбирам какво става!

Дърк отново се прозя.

— Така ли?

Бен не го чуваше.

— Само едно ще ти кажа. Не мога да се оправя във всичко това сам. Изобщо не съм в състояние. Няма смисъл да се самозалъгам — нужна ми е помощ. Смятам да постъпя, както трябваше да постъпя още в самото начало. Ще ида в мъглите, макар и без медальона, да се срещна с вълшебните същества. Ще постъпя, както по-рано. Ще отида да поискам от тях магическа способност, която да ми помогне да

победя Мийкс. Те ми помогнаха, когато бях изправен срещу Нощната сянка; ще ми помогнат и срещу Мийкс. Трябва да ми помогнат.

— О, но това не е вярно, нали разбираш? — тихо каза Дърк.

— Вълшебните същества помагат само когато решат. И ти знаеш това, скъпи кралю. Винаги си го знаел. Не можеш да разчиташ на тяхната помощ. Можеш само да се надяваш на нея. Дали да ти помогнат или не, решават те.

— Няма значение — упорито поклати глава Бен. — Ще тръгна към мъглите. Когато ги открива...

— Ако ги откриеш — прекъсна го Дърк.

Бен млъкна и се изчерви.

— Нямаше да е зле да ми вдъхнеш малко кураж! Какво те кара да мислиш, че няма да ги открива?

Дърк го изгледа и започна да души нещо. Наоколо им пееха птици.

— Защото те не искат да ги намирате, Ваше Величество — каза накрая котаракът. Той въздъхна. — Те самите вече са ви намерили, както виждате.

Настъпи дълго мълчание. Бен и котаракът се гледаха без да отместват очи един от друг. Бен се прокашля.

— Какво?

Дърк полупритвори очи.

— Ваше Величество, кой мислите, че ме е изпратил?

Бен бавно седна на земята, кръстоса крака и отпусна ръце на скута си.

— Вълшебните същества ли са те изпратили?

— Искаш да кажеш защо един котарак? Защо не куче? Защо не лъв или тигър? Или може би някой друг Паладин? Това ли е смисъла на въпроса ти? — на Дърк му настръхна козината. — Е, котарак е онова, от което се нуждаеш и заслужаваш, скъпи ми кралю! Дори повече, отколкото заслужаваш! Бях изпратен, за да събудя твоето съзнание — да те накарам да мислиш! Не съм изпратен, за да те спасявам! Ако искаш да се спасиш, трябва да намериш спасението в себе си! Така е било винаги и винаги ще бъде!

Котаракът се изправи, скочи от скалата и закрочи към изумения Бен.

— Уморих се да се навъртам около теб. Казах ти всичко, което трябва да знаеш, за да се пребориш с магията, която е използвана срещу теб. Направих всичко, само дето още не съм ти напъхал носа в истината за това как стоят нещата, но последното не мога да направя! Не ми е позволено! Вълшебните същества никога не разкриват истината на смъртните. Но аз ти помагах да се спасяваш, когато животът ти бе в опасност, а това не бе чак толкова често, колкото си въобразяваше. Грижих се за теб и те насочвах, когато можех. Но най-важното, карах те да мислиш, а това на свой ред съхрани живота ти! — той млъкна. — Е, край на всичко това. Нямах повече време за размишления!

Бен разтърси глава.

— Дърк, но аз не мога просто...

— Остави ме да довърша! — подвикна му котаракът. — Кога най-сетне хората ще се научат да изслушват котараците? — и той присви зелените си очички. — Вълшебните същества ме изпратиха да ти помогна, кралю, но ме оставиха сам да избирам как. Не са ми казвали нито какво да ти говоря, нито какво да правя. Не са ми казвали, защо смятат, че тъкмо аз мога да ти помогна. Това не е в стила на вълшебните същества — нито на котараците! Ние винаги сами решаваме как да постъпим и явно следваме повелите на живота. Играем игри, защото такава е нашата природа. Котешки игри или вълшебни игри, това е все едно. Той вдигна едната си лапа.

— Чуй ме сега добре. Никой не може да получи отговори на проблемите, пред които е изправен. На никого животът не му е поднесен като на сребърна тепсия — нито на котараците, нито на кралете! Ако искаш да разбереш истината за нещата, трябва сам да я откриеш. Ако искаш да разбереш, каквото не разбираш, трябва сам да го установиш. Ти си мислиш, че си затънал в неразрешими проблеми. Смяташ, че не можеш да се освободиш от тях. Отнели са ти самоличността, откраднали са ти кралството. Отвсякъде си обкръжен от врагове, приятелите са те напуснали. Тази верига от сложни обстоятелства е съставена от свързани брънки, Бен Холидей. Разбий една от тези брънки и веригата ще се разпадне! Ала в твои ръце е свредлото — не в мои, нито на някой друг. Ето, това се опитвам да ти кажа още от първия ден! Разбираш ли ме?

Бен бързо кимна с глава.

— Разбирам.

Дърк свали лапа.

— Надявам се. И още веднъж ти повтарям: магията, срещу която се бориш, е магия на измамата — огледало, което отразява истините така, че ги превръща в полуистини и лъжи. Ако успееш да видиш отвъд огледалото, ще можеш да се освободиш. А ако се освободиш, ще можеш да помогнеш на приятелите си. Ала ще трябва да побързаш!

Той се протегна, обърна се и тръгна, но след няколко крачки отново се обърна към Бен. Горската поляна бе стихнала и дори птиците в дърветата бяха млъкнали. Слънцето продължаваше да грее, като хвърляше сенки на листа и клони долу над поляната, и Бен и Дърк бяха целите нашарени.

— Черният магьосник се бои от теб, Бен Холидей — тихо му каза Дърк. — Той знае, че си близо до отговорите, които са ти нужни, за да се освободиш, и ще се опита да те унищожи преди да е станало това. Аз ти подказах как да намериш отговорите, които могат да го унищожат. Използвай това. Ти си интелигентен човек. Ти си човек на закона, човек на правото — уреди сега своя собствен живот!

И той безшумно се упъти към края на поляната, без да се обръща назад.

— Много ми беше приятно с вас, Ваше Величество — подвикна му той. — Удоволствие бе за мен да пътувам с вас. Но нашето съвместно пътуване свърши засега. Трябва да ида на други места, защото имам и други ангажменти. Ще си спомням за вас. Някой ден може би отново ще се видим.

— Почакай, Дърк! — викна Бен подире му и скочи на крака, опитвайки се да преодолее шемета си.

— Не се бавете, Ваше Величество — отвърна котаракът, вече почти изчезнал сред сенките. — А и не мога нищо друго да направя за вас. Направих всичко, което можах. Всичко хубаво.

— Дърк!

— Спомняйте си какво съм ви казвал. И се опитвайте да чувате котарациите понякога, а?

— Дърк, за бога!

— Сбогом.

С тези думи Еджууд Дърк влезе в гората и изчезна.

Бен Холидей остана дълго загледан подир котарака, полунадявайки се, че ще се върне. Той, разбира се, не се върна, както дълбоко в себе си предчувстваше. Когато най-накрая трябваше да приеме този факт, престана да се надява и започна да изпитва паника. За първи път оставаше напълно сам, след като го изхвърлиха от Сребърния дворец — напълно сам и в най-тежкото положение в своя живот. Бе лишен от самоличност и от медальона си, нямаше никаква представа как може да си ги върне. Еджууд Дърк, неговият закрилник, го бе изоставил. Уилоу бе изчезнала заедно с черния еднорог, защото продължаваше да го смята за непознат. Приятелите му се бяха разпръснали бог знае накъде. Мийкс бе отишъл да вземе магическите книги и щеше скоро да се върне, за да го унищожи.

И той седеше тук, за да дочака това да се случи. Опитваше се да разсъди какво да направи, но всичко му се струваше страшно объркано. Проблемите бяха кой от кой по-неотложни. Изправи се механично, с празен поглед и се отправи към брега на ручея. Погледна още веднъж натам, накъдето бе тръгнал Дърк, видя само пустата гора и пак се обърна с чувство на мрачно примирение. Коленичи до ручея и наплиска почернялото си от сажди лице, като разтърка очи. Водата бе ледено студена и му подейства ободрително. Продължи да се плиска, като намокри главата и раменете си, за да се ободри.

После отново седна, от лицето му се стичаха капки вода и той впери поглед в потока.

Трябва всичко да обмисля, каза си. В мен са всички отговори. Дърк каза, че аз зная всички отговори. Какви тогава са те, по дяволите?

Едва се сдържа да не скочи и да не хукне сред дърветата. Насили се да остане на мястото си. Всяко действие в случая щеше да е по-добро, отколкото да седи тук и да мисли. В случая обстоятелствата бяха такива, че трябваше да мисли. Трябваше да разбере какво да направи, да си даде сметка какво се е случило.

Брънки във веригата, бе казал Дърк. Всичките му проблеми били брънки в една ключена верига. Разбия ли само една, цялата верига ще се разпадне. Е, добре. Той щеше да направи това. Ще разбие веригата. Но от коя брънка да почне?

Загледа се във водите на ручея и в подвижното си отражение във водата. Разкривеното лице на Бен Холидей потрепна пред очите му. Но това бе самият той, а не някой друг, не непознатият, когото виждаха

всички. Какво бе онова, което караше всички останали да го виждат различно? Маска, бе казал Дърк — и той изчезваше зад нея. Дълго гледа собственото си отражение, после вдигна очи и се загледа на посоки в дивите цветя на няколко метра от него. Гледаше ги, но не ги виждаше.

Магия на измамата, бе казал Дърк.

Но чия магия? Чия измама?

Речния господар бе казал, че това е собствената му дори се бе опитал да му помогне, но в края на краищата не бе успял. Казал му бе, че сам си е направил магия — и единствено сам може да се освободи от нея.

Но що за магия можеше да е това?

Полагаше всички усилия да разбере, но все не успяваше. Не излизаше нищо. Той се опря на петите си, застанал до малкото поточе, свит сред сенките на планинската поляна и остави за миг съзнанието си свободно да се рее. Всичко започна от онзи миг в неговата спалня в Сребърния дворец, когато Мийкс се появи пред него, неизвестно откъде. Оттогава всичко се обърна наопаки и той се лиши от медальона. Нещо в спомените му липсваше, но той не можеше да разбере какво. Беше изгубил медальона, беше изгубил своята самоличност, беше изгубил магията си, беше изгубил своето кралство. Това е веригата, която трябва да разбие, помисли си. Спомни си колко шокиран остана, когато установи, че медальонът му го няма. Спомни си колко беше уплашен.

Изведнъж му се мярна една мисъл, която го шокира. Припомни си нещо забравено. Вълшебните същества на времето му бяха споменали нещо за страха. Това беше единственият път, когато вълшебните същества бяха говорили с него, много, много отдавна, далеч сред мъглите, където той бе отишъл да търси Йоския прашец, още, когато за първи път дойде в Отвъдната земя и трябваше да се бори, за да получи признание на трона — както трябваше да се бори и сега. Какво му бяха казали те тогава? Страхът има много маски. Трябва да се научиш да ги разпознаваш, когато пак те нападнат.

Той се намръщи. Маски ли? Преображения? Няма кой знае каква разлика между едното и другото, размишляваше той. Не беше разбрал точно смисъла на тези думи. Не го разбираше и сега. Навремето си помисли, че вълшебните същества имат предвид предстоящото му

стълкновение с Железния Марк. Ами ако имаха предвид онова, което му се случваше сега — неговия страх, че е изгубил медальона?

Нима са могли вълшебните същества да предвидят, че той ще го изгуби още толкова отдавна? Той предпазливо пъхна ръка под мантията си и извади медальона с изображението на Мийкс. Оттук тръгваше всичко — проблемите, загадките, целият хаос от събития, който го бе откъснал от всичко сигурно, за да го хвърли сред този кошмар от страхове и колебания. Как стана всичко това, питаше се той най-малко за стотен път. Как е могъл да изгуби медальона, без дори да разбере? Как е могъл Мийкс да получи медальона от него, щом само той доброволно може да го свали? Тук имаше някакво противоречие. Дори ако наистина го беше свалил, защо не можеше да си спомни това?

Освен, ако всъщност не го е свалял!

Внезапно нещо го прободеше в стомаха. О, боже!

Освен, ако продължаваше да го носи!

Нещо бе тласнало мисълта му крачка напред. Почти виждаше как брънката на веригата започва да изтънява. Самоизмама, бе казал Дърк. Самоомагьосване, бе казал Речния господар. По дяволите! Усети как се задъхва от вълнение, чуваше ударите на сърцето си. Беше напълно логично. Това беше единственият логичен отговор. Мийкс не можеше да му отнеме медальона, освен ако той сам го махне, а той не си спомняше да го е махал. А не си спомняше, защото всъщност не го е махал!

Мийкс просто го бе накарал да си внуши това.

Но как? Опита се да размисли последователно. Ръцете му трепереха от вълнение, стискайки медальона. Той продължаваше да носи медальона на краля на Ландовър, без да го съзнава. Но нима бе възможно това? През съзнанието му минаваха всички възможности, шепнейки му бързо и настойчиво. Той продължаваше да носи медальона! Мийкс само го бе преобразил, внушавайки му, че това не е истинският медальон, а негов заместител. Така можеше да се обясни защо Мийкс чисто и просто не беше го убил в спалнята му. Мийкс се страхуваше, че Паладин може отново да се появи — преобразението бе твърде отскоро и може би нетрайно. Ето защо, магьосникът го бе пуснал със странното предупреждение да не сваля заместващия медальон. Очаквал е, че Бен рано или да свали медальона и да го

захвърли, внушавайки си, че така ще се освободи от магията. И тогава Мийкс щеше да се сдобие с медальона завинаги!

Мисълта му трескаво работеше. Ами езикът, внезапно си спомни той! Та как би могъл да говори на езика на Отвъдната земя, ако не носи медальона? Куестър му бе казал навремето, че медальонът му дава възможност да разбира езика на тази земя, да пише и да говори на него! Защо ли не бе помислил преди за това? А и Куестър така и никога не бе разбрал, как Мийкс е успявал да вземе медальона обратно от онези претенденти за крале, които отказваха да се върнат доброволно. Сигурно е правил нещо подобно. Сигурно е успявал с измама да ги накара да го свалят, внушавайки им, че вече са го изгубили!

Господи! Та нима бе възможно всичко това?

Той започна да диша бавно, за да се успокои. Дали пък нямаше друг отговор? Но той знаеше, че няма. Това беше единственият разумен отговор. Крилатият демон не бе прекратил атаката си срещу нимфите на Речния господар в Елдъру заради Дърк; той бе отлетял, защото бе видял медальона в ръцете на Бен и се бе уплашил от силата му. Демонът бе разбрал истината, когато Бен още не я разбираше. Магията бе скрила истината от Бен — магия, която Мийкс бе използвал онази нощ в спалнята му. Трябва да е древна магия, помисли си Бен. Така бе казала Нощната сянка на Страбон. Ето защо само вещицата и драконът можеха да я разпознаят!

Но какъв беше принципът на действие на магията? Как можеше да се освободи човек от нея? Дали със същата магия е преобразена и неговата външност?

Въпросите се сипеха един след друг и очакваха своя отговор. Заблуда — това бе ключовата дума, думата, която Дърк многократно бе използвал. С помощта на магия Мийкс бе успял да заблуди Бен и да го накара да повярва, че медальонът, който носи, не е неговият. А Бен бе повярвал на тази заблуда. Бе приел заблудата за истина.

По дяволите! Сам бе изградил собствения си затвор!

Мийкс му беше внушил, че му е дал медальона си, а Бен бе приел това за самата истина!

Той не довърши мисълта си. Страхуваше се да я довърши, страхуваше се, че може да сгреши. Отново пое дъх. Нямаше смисъл да

я довършва. Трябваше просто да я изпробва. Щеше да му се наложи да я изпробва.

И той отново се загледа в потока. Образът му се люлееше и променяше при движението на водата. Ето я маската му, помисли си той — маската, която виждаха всички, освен него. Той се опита да се успокои, после извади медальона пред очите си, хванал верижката с две ръце. Образът на Мийкс бавно се завъртя и слънчевите лъчи просветнаха върху потъмнялата му сребърна повърхност. Той съзнателно започна да диша бавно, забави пулса си и дори хода на времето. Съсредоточи цялото си внимание върху потъмнелия образ, като наблюдаваше как въртенето се забавя, докато медальонът съвсем спря да се върти. Изтласка образа, който виждаше, от съзнанието си и на негово място си представи образа на Паладин такъв, какъвто си го спомняше, как излиза през портата на Сребърния дворец на фона на изгряващото слънце. Зад потъмнялото и изтрито сребро той си представи сребро, което ярко блестеше, и се концентрира в тази представа.

Помни, че онова, което виждат очите ти, е лъжа. Само една лъжа.

Но нищо не се промени. Медальонът продължаваше да изобразява Мийкс. Бен преодоля паниката, която щеше отново да го обземе и се опита да остане спокоен. Нужно бе още нещо. Еще нещо.

Премисляше всякакви възможности и ги отхвърляше. Не отместваше очи от медальона. Наоколо му гората бе напълно стихнала, тишината се нарушаваше само от време на време от песен на птица или шумоленето на вятъра в листата. Сигурен бе, че е на прав път. Ако разкъсаше първата брънка, цялата верига щеше да се разпадне. Щеше отново да си върне своята самоличност, силата на Паладин щеше да бъде негова и той да се освободи от магията. Трябваше само да намери ключа...

Той се прекъсна насред мисълта си. Плъзна пръсти по верижката до самия медальон. Той притисна медальона в ръце, погали неговата повърхност, гравирания му образ, като си представяше не Мийкс, а Паладин, който излиза от Сребърния дворец при изгрева на слънцето и идва право към него... И стана нещо неочаквано. Медальонът се затопли в дланта му и усещането, което имаше за него, се промени. Той го притисна още по-силно, без да изпуска представата от съзнанието си. Затвори очи. Представата му бе като бял маяк, който

сочеше единствената му посока. Медальонът пареше ръката му, но той продължаваше да го притиска в шепи. Усети как повърхността му се променя, разпада се като стара кожа. Да! Медальонът продължаваше да го пари, после ярко засвети, почувства тялото си, обзето от пламъци, които се издигнаха нагоре и изчезнаха във въздуха.

Отново настъпи хлад. Той бавно отвори очи, после пръсти. Погледна медальона в дланта си. Той бе светъл и среброто му грееше непотъмняло. Можеше да се огледа в повърхността му. Образът на Паладин проблясваше насреща му.

Усмихна се широко, почти глупаво. Наистина се беше оказал прав. През цялото време медальонът е бил в него. Веригата в която беше окован, бе разкъсана!

ОТКРОВЕНИЕТО

Уилоу се размърда в съня си и постепенно се пробуди. Слънцето топло галеше кожата ѝ и високите треви я гъделичкаха по лицето. Тя запримига, присви очи срещу неочакваната светлина и отново ги затвори. Струваше ѝ се, че е сънувала, но не знаеше дали наистина беше така. Видя се как лети върху един облак и вятърът я носи над целия свят като крилата птица. Отново запримига, усети с гърба си твърдата земя. Беше се чувствала така свободна в този сън.

Дрямката я напусна и тя внезапно бе разбудена от един спомен. Надигна се и седна, обзета от паника. Не беше сънувала. Бе бягала наистина от Мийкс, от крилатия демон, от всички останали...

Тръпка премина по тялото ѝ. С усилие отвори отново очи и ги присви срещу слънцето. Намираше се на голяма поляна посред горичка от широколистни дървета и тук-там борове, едва ли не в сянката на Мърук. Стените на древната крепост се издигаха зад гърба ѝ и острите им върхове се забиваха в следобедното небе. Склонът, който се спускаше надолу, бе целият изпъстрен с треви и уханията им се носеха в непомръдващия влажен въздух. Околните планини бяха странно притихнали.

Тя отмести поглед. На десетина крачки от нея стоеше черният еднорог и я гледаше, а златната юзда продължаваше да стои на изящната му глава.

Споменът ѝ бе смесица от образи и чувства, които я заляха като ледена вода и тя остана поразена от тяхната сила. Почти без да съзнава какво прави, бе възседнала еднорога, ужасена от ставащото наоколо ѝ, втурнала се като обезумяла, за да избяга от този ад. Нищо не изглеждаше такова, каквото е — нито Бен, нито непознатият, който се представяше за Бен, нито котаракът, нищо. Огън и разруха царяха навсякъде — и непоносима омраза! Единствената ѝ мисъл беше да бяга, но нещо в докосването на еднорога я привлече. Хванала златната юзда, вкопчила пръсти в гривата му, тя се метна на изящното му тяло, обгърна тънката му шия и долепи лице до нея... Образите се сменяха,

това бяха по-скоро чувства, отколкото представи, които я изпълваха с невероятен копнеж.

Едва си поемаше дъх. Бе възседнала черния еднорог, без да мисли и бе полетяла на него — тъкмо полетяла — по някакъв магически начин. Нямаше чувство за време и място; само будното усещане, че живее. Еднорогът я бе отнесъл надалеч от поляната. Но не само това. Той я бе отнесъл дълбоко навътре в нея самата, за да разбере коя е, коя е била и би могла да бъде. Това бе удивително и смайващо преживяване. Еднорогът ѝ бе открил в живота смисъл, за който не бе и подозирала дори. Достатъчно бе само докосването му; нищо повече не ѝ трябваше. Очите ѝ се наляха със сълзи, когато си спомни онова усещане. Просълзи се при онзи спомен. Представите ѝ бяха започнали да избледняват, но чувствата, които беше изпитала, си оставаха ясни и отчетливи. Колко силно нещо бе изпитала!

Тя изтри сълзите си и срещна очите на еднорога: Той продължаваше да я чака. Не побягна, както би могъл и както може би трябваше. Просто чакаше.

Но какво чака? Какво иска от нея?

Тя се почувства обърквана. Наистина не знаеше. Погледна смарагдовозелените очи на еднорога с надеждата, че това вълшебното същество ще ѝ даде отговор. Тя трябваше да узнае. Това невероятно същество разчиташе на нея — а тя дори не знаеше какво да прави. Чувстваше се безсилна и уплашена. Чувстваше се глупава.

Мийкс сигурно беше по следите им. Какъвто и да беше онзи котарак, нямаше да успее да отблъсне магьосника задълго. Мийкс щеше да ги открие и нея, и еднорога. Той искаше да притежава черния еднорог; в това непознатият бе прав. А значи може да е бил прав и за сънищата.

Което пък означаваше, че този непознат може би наистина е Бен.

Обзе я отчаян копнеж, но тя го преодоля. Нямаше време да мисли сега за подобна възможност. Черният еднорог бе в опасност и тя трябваше да намери начин да му помогне. Той явно чакаше помощ от нея, разчиташе на нея. Трябваше да открие как да му помогне.

А за това имаше един-единствен начин. Тя инстинктивно го разбра. Трябваше да докосне еднорога и да се остави магията му да я проникне. Трябваше да се отвори и възприеме неговите представи.

Започна да диша дълбоко и бавно, опитвайки се да се успокои. Страхът я бе направил несигурна. Струваше ѝ се, че иска нещо немислимо. Никой не може да докосне един еднорог, без да загуби себе си. Никой. О, да тя вече бе докосвала това вълшебно създание — когато му слагаше вълшебната юзда и когато, възседнала го, избяга през поляната. Но и в двата случая едва съзнаваше какво върши; всичко ѝ се бе струвало като мимолетен вълшебен сън. Докато сега искаше съзнателно и доброволно да го направи, с което рискуваше живота си. В това отношение всички легенди бяха единодушни. Еднорозите принадлежаха само на себе си. Докоснеш ли еднорог, изгубен си.

И все пак тя щеше да го направи. Беше се решила. Черният еднорог бе нещо повече от легендите отпреди хиляди години, той бе нещо повече от съня, който я беше увлякъл, повече дори от самото му физическо присъствие. Той бе един неизбежен копнеж, станал неразделна и неотклонна част от нея, една загадка, която трябваше да разреши. Смарагдовозелените очи на това създание отразяваха най-скритите ѝ пориви. Нищо не беше тайна за него. Собственото ѝ тяло я издаваше, то изпитваше непреодолим копнеж по еднорога. Обладан я бе порив по-силен от всичко, което познаваше. Всички опасности, въображаеми или реални, които можеше да крие черният еднорог, избледняваха пред този порив. Тя трябваше да реши загадката на еднорога каквото и да ѝ струва това. Трябваше да разбере истината.

Обливаха я топли и студени вълни. Изправи се и тръгна, лека като перце. Трепереше, изпълнена с ужас и очакване до полуда. Беше цялата само един копнеж.

О, Бен, мислеше си отчаяно тя! Защо ли не си тук сега?

Черният еднорог търпеливо чакаше като абаносова статуя сред прошарените сенки, без да отмества поглед от Уилоу. Силфидата го гледаше, сякаш той е най-скъпото ѝ упование, роден сякаш от собствената ѝ нужда.

— Трябва да узная истината — промълви тя, когато най-сетне застана пред еднорога.

И бавно протегна към него ръцете си.

Поляната, някога покрита с трева и ярки цветя, сега бе съсипана, обгоряла, пуста димяща земя сред горските дървета. Куестър Тюс се бе изправил в края ѝ и напразно се опитваше да зърне нещо в пушилката. Беше покрит с прах и пепел, високият му прегърбен силует изглеждаше по-зле от всякога, синята мантия с цветни шарфове бе обгоряла и изпокъсана, пъстрите му кожени ботуши — протрити и изцапани. Магическата битка между Мийкс, демона и Еджууд Дърк накрая просто го бе запратила във въздуха. Той остана съвсем без дъх и се озова едва увиснал в клоните на стара червена топола за най-голямо удивление на катеричките и птиците, които си бяха свили гнезда в клоните ѝ. Абърнати, коболдите и гномите не се виждаха никъде. Бен Холидей, Уилоу и черният еднорог бяха изчезнали. Куестър се спусна от тополата и тръгна да ги дири. Ала не успя да намери никой измежду тях.

След като дълго се скита, отново се озова на мястото, където ги бе видял за последен път. Но тук също изглежда нямаше и следа от тях.

Въздъхна дълбоко, тревожно сбръчкал бухалското си лице. Как му се искаше да узнае какво се е случило. Вече бе приел, че непознатият, който се представяше за Бен Холидей, наистина е той; а мъжът, който изглеждаше като Бен Холидей, е всъщност Мийкс. Сънищата, които бяха имали Уилоу, Бен и той самият, са били предизвикани от неговия природен брат, като част от по-голям план да си върне властта над Отвъдната земя и магията. Но това, че бе приел фактите, с нищо не му помагаше. Той още не знаеше каква бе връзката на черния еднорог с всичко останало и не можеше да разбере какъв план се опитва да осъществи Мийкс. А най-лошото бе, че не знаеше как да го установи.

Потърка брадичката си и отново въздъхна. Все трябваше да има някакъв начин. Нужно бе само да го открие.

— Хмммм — седеше замислен той. Но мислите не го водеха до никъде.

Сви рамене. Е, нищо не можеше да постигне, като стои, без да предприема нищо.

Но тъкмо се обръщаше, когато се изправи лице в лице пред Мийкс. Природеният му брат си бе върнал обичайния вид — висок, едър силует със сплъстени бели коси и студени безизразни очи. Тъмносинята му мантия го обгръщаше като плащеница. Застанал бе на

десетина метра от него самия, на крачка-две сред дърветата в края на поляната. Ръката му в черната ръкавица бе притиснала черните магически книги до гърдите.

Куестър Тјос усети как стомахът го свива.

— Отдавна очаквах този момент — прошепна Мийкс. — Проявих наистина голямо търпение.

Какви ли не мисли преминаха през ума на Куестър, докато остана само една.

— Не се плаша от теб — тихо каза той.

Лицето на природения му брат бе непроницаемо.

— А трябва, Куестър. Започнал си да се мислиш за магьосник, но си само чирак и никога няма да бъдеш нищо повече от това. Аз притежавам сила, каквато ти не си и сънувал! Разполагам със средства за всичко!

— Освен, за да хванеш черния еднорог, което е очевидно — безстрашно отвърна Куестър.

В мъртвешките очи проблесна гняв.

— Нямате шанс да спечелите тази игра, при това я играете зле. Вие сте луди и трябва да се махате от пътя ми — бледото му сбръчкано лице приличаше на маска на мъртвец. — Бях прокуден, плановете ми се провалиха — и всичко това заради теб и на онзи самозванец. А на всичко отгоре, вие дори не си давахте сметка какво правите. Направо сте жалки!

Тъмната мантия се попридръпна откъм празния десен ръкав.

— Животът ти на света е към своя край, братко. Ти си сам. Онзи призматичен котарак не ме заплашва повече. Холидей е безпомощен и напуснат от всички. Силфидата и черният еднорог няма къде да ми избягат. Другите ти приятели вече са в ръцете ми — с изключение на кучето, а то няма никакво значение.

Сърцето на Куестър се сви. Значи другите са заловени — с изключение на Абърнати?

На лицето на Мийкс се бе появила студена, безизразна усмивка.

— Ти беше последната заплаха за мен, Куестър. И най-после ми падна в ръцете.

Куестър настръхна цял и гневът му заглуши страха.

— Още не съм ти паднал в ръцете! И това няма никога да стане! Другият беззвучно се разсмя.

— Наистина ли?

Той леко килна глава и десетки сенки припъплиха между околните дървета. На светлината сенките се превърнаха в малки разкривени дечица, с остри ушички, сбръчкани лица и люспести тела. Те квичаха като прасета и змийските им езици се подаваха между редици остри зъби.

— Малки дяволски изчадия! — възкликна глухо Куестър.

— Малко множко са, за да се справиш с тях, а, какво ще кажеш? — просъска природеният му брат с нескрито задоволство. — Няма аз да си губя времето с теб, Куестър. Ще те предоставя на тях.

Дяволчетата бяха обградили Куестър от всички страни. Мийкс се беше оказал прав. Наистина бяха твърде много. Все пак успя да запази самообладание. Нямаше никакъв смисъл да се опитва да бяга. Единственият му шанс бе да използва някаква изненада.

Те го бяха обградили в кръг на пет-шест метра наоколо му, с грозни малки личица с остри зъби, когато Куестър внезапно се завъртя с вдигнати нагоре ръце и с един изблик на магията ги повали всичките. Облаци дим и пара изригнаха изневиделица и ги завъртяха в своя вихър, докато Куестър отчаяно бягаше, за да се скрие под горските сенки, като прескачаше гърчещите се, мигновено ослепени демончета, сякаш са кални локви. Преследваха го яростни писъци. Демончетата мигом се изправяха и хукваха подире му. Той се обърна отново към тях. Отново насочи магическа струя насреща им и те пак се разпиляха на всички страни. И все пак бяха толкова много! Валяха насреща му отвсякъде, крещяха, пискаха и дърпаха мантията му. Опита се да се предпази, но беше много късно. Обкръжаваха го отвсякъде, дърпаха го, извиваха ръцете му. Той се превиваше под тежестта им, докато накрая рухна.

Те забиваха витите си нокти в дрехите му, насочваха ги към гърлото. Започна да се задушавя, не можеше да диша. Бореше се с всички сили, но те бяха десетки и го притискаха към земята. Пред очите му кръжаха червени кръгове.

Зад тълпата от демончета му се мярна ухиления образ на Мийкс, надвесен над него. После изгуби съзнание.

Ръцете на Уилоу бяха на сантиметри от изящната, абаносовочерна глава на еднорога, когато сред листата и шубраците се

чу леко прошумоляване. Някой приближаваше откъм дърветата. Тя стреснато се отдръпна от еднорога.

Само след миг зад листата се показа рунтава глава с леко кривнати очила на носа и се огледа зад боровите клони.

Беше Абърнати.

— Уилоу, ти ли си това? — попита писарят.

Той премина през клонците и се появи на полянката. Дрехите му бяха изпокъсани и почти цялата му мантия бе съдрана. Обувките му изобщо ги нямаше. Козината му беше опърлена, а лицето му изглеждаше като овъргаяно в пепел. Той дишаше тежко и ближеше черния си нос.

— Може да се каже, че съм имал и по-добри времена — заяви той. — Но не помня да съм бил по-зле. Обиколих всичко, за да те търся с това... с това животно и да ме питаш защо. И тъкмо да те открия, Мийкс и демонът му са там, а после се появява и онзи котарак, те започват да се нападат, използвайки магия, и ако не друго, то поне подпалиха гората. И ето ни разпръснати по всички посоки и никой не може да открие никого!

Той си пое дълбоко дъх, изпусна дълга въздишка и се огледа наоколо.

— Виждала ли си някой от останалите?

Уилоу разсеяно поклати глава.

— Не, никого.

Мислите ѝ бяха насочени към еднорога, цялата бе обхваната от копнежа, от желанието да протегне ръка и да го докосне...

— Какво правиш тук? — гласът на Абърнати я извади от унеса ѝ. Писарят забеляза смайването ѝ. — Какво има, Уилоу? Какво правиш с този еднорог? Нали знаеш колко е опасен. Хайде, ела. Ела да видя, какво става с теб. Негово Величество иска...

— Ти виждал ли си го? — веднага попита тя, хващайки се за споменаването на Бен като удавник за сламка. — Наблизо ли е той?

Абърнати намести очилата на носа си.

— Не, Уилоу, не съм го виждал. И той се изгуби, като всички нас. Ти добре ли си?

Сламката изчезна. Тя кимна безмълвно. Измъчваше я следобедното слънце, горещия ден и задухата. Чувстваше се като в затвор, който щеше да я закопае. Не чуваше гласовете на птиците и

жуженето на насекомите. Появата на Абърнати загуби значение за нея и копнежът по черния еднорог отново я погълна. Извърна поглед.

— Почакай! — изкрещя Абърнати. — Какво правиш, момиче? Не докосвай това същество! Не разбираш ли какво може да ти се случи?

— Не ме доближавай, Абърнати — тихо му рече тя, но все пак изпита известно колебание.

— Да не би и ти да си полудяла? — ядоса се кучето. — Всички ли сте полудели? Няма ли някой, освен мен, който да разбира какво става? Онези сънища са лъжа, Уилоу! Мийкс ни е накарал да дойдем тук и ни е подвел да служим на неговите интереси. Накара всички ни да се държим като глупци! Еднорогът сигурно е част от неговия свят! Ти не можеш да знаеш какви са целите му! Не го докосвай!

Тя извърна поглед към кучето.

— Налага се. Потребно ми е.

Абърнати тръгна към нея, но когато видя как тя предупредително го погледна, веднага спря.

— Не прави това, Уилоу! Знаеш всички истории, легендите! — той сниши глас и зашепна. — Ще загинеш, момиче!

Тя мълчаливо и продължително го изгледа, после се усмихна.

— Та нали тъкмо там е работата, Абърнати. С мен е свършено вече.

Тя вдигна ръце и обгърна шията на черния еднорог.

Почувства как леден пламък премина през нея. Огънят обзе дланите, ръцете ѝ, цялото ѝ тяло. Усещането я накара да настръхне и тя силно потрепера. Отметна глава, като едва си поемаше дъх. Чу Абърнати, който викаше към нея като обезумял, но постепенно го изгуби от погледа си. Той беше там, но тя не го виждаше вече. Не виждаше нищо, освен лицето на еднорога пред себе си като безплътен силует в пространството. Пламъкът я обзе цялата, сля се със собствения ѝ копнеж и тя бе разтърсена от неудържима страст. Започваше да губи себе си, да се разпада. Само миг още, и нямаше повече да бъде тя.

Опита се да отдръпне ръце от шията на вълшебното същество, но не можа. Беше се сляла с еднорога. И тъкмо в този момент витият му рог започна да свети с бяла магия и в съзнанието ѝ изплува вихрушка от образи. Тя видя студена пустош. Видя вериги и огънове, бели

полета, където подскачаха вързани еднорози, магьосници в тъмни мантии, които изричаха заклинания. Тук бяха Мийкс, Бен и Паладин.

И тогава се надигна вик, проникнат от такъв ужас и копнеж, че всички образи се разпиляха като парченца счупено стъкло.

Освободи ме! Пусни ме на свобода!

Болката в този вик бе непоносима за нея. Тя простена и този стон рязко я отгласна назад, откъсвайки я от еднорога. Препъна се и едва не падна — почти щеше да падне, ако Абърнати веднага не я бе подкрепил.

— Видях! — възкликна тя. Ала нищо друго не можа да каже.

Стонът ѝ отекна сред дърветата.

ДВУБОЯТ

Този стон стигна и до Бен Холидей, който бе коленичил сам сред гората до ручея, дошъл най-последно на себе си. Кралският медальон на Отвъдната земя лежеше в шепите му като блестящо сребърно чудо. Стонът се издигна над дърветата, тих и печален, и отекна като просвирване на вятъра между стените на каньон в утринната тишина.

Бен скочи, така че ставите му чак изпукаха. Не можеше да сбърка този вик. Беше Уилоу.

Вкопчи се в медальона и затърси с очи сред горските сенки, готов да се изправи срещу всичко, което би могло да заплашва силфидата. Бе обзет от ужас и страх. Какво ли ставаше с Уилоу? Втурна се напред, но спря и започна отчаяно да се оглежда, осъзнавайки, че не може да разбере откъде идва стонът. Стори му се, че се раздава отвсякъде. По дяволите! Мийкс щеше да чуе този стон също като него — Мийкс и онзи крилат демон. А може би Мийкс вече е... Толкова здраво стискаше медальона, че чак пръстите му изтръпнаха. Уилоу! Образът на силфидата изникна в съзнанието му — крехко и красиво същество, за чийто живот бе отговорен. Отново си спомни как Земната майка му бе повелила да я пази и той й бе обещал. Чувстваше се потресен от чувствата си. Цялата му душа бе разтърсена от истината, на която досега не бе обръщал внимание.

Той бе влюбен в Уилоу.

Тази мисъл го изпълни с изумление и безкрайно облекчение. През цялото време се беше борил с чувствата си, неспособен да ги приеме. Не искаше да допусне никого близо до себе си след загубата на Ани, някогашната си съпруга. Любовта бе отговорност и излагаше човека на риска да претърпи болка и загуба. А той не искаше това да се случва. Но чувствата бяха останали — както винаги става с чувствата, — защото той нямаше сили да ги отхвърли. Беше осъзнал тяхната реалност още онази нощ в източните пустоти, след като избяга от Страбон и Нощната сянка. Тя му се бе разкрила в съня, в който говореше с Еджууд Дърк за порива си да намери Уилоу.

Защо си се разбързал така? За къде тичаш? Защо ти е да търсиш Уилоу? — беше го попитал Дърк в съня му.

Защото я обичам, бе отвърнал той.

И наистина я обичаше — но до този момент не си бе позволявал да се замисли над това, да го разбере, да си даде сметка какво означава.

Сега всичко стана само за секунди. Мислите, разсъжденията и всички съображения преминаха през него в един неуловим миг. Всичко онова, до което се беше домогвал толкова дълго, сега му просветна изведнъж.

Бен вече не се колебаеше. Беше минало времето, когато можеше да има известни колебания, струваше му се, че е било преди хиляди години. Пусна медальона с изваяния сребърен образ и той падна на гърдите му, отразявайки слънцето и пръскайки светли слънчеви петна наоколо.

Тогава призова Паладин.

Светлината се появи и озари края на полянката, прогонвайки сенките и мрака. Бен вдигна глава насреща му и в погледа му просветна вълнение. Мислеше си, че никога повече няма да му се случи това, дори искаше, молеше се да не се налага. А сега копнееше да се случи. Една част от него вече започваше да се откъсва.

От светлината изникна Паладин. Белият му кон пристъпи и изцвили. Сребрилата му броня просветна, доспехите и ремъците му изскрибуцаха. Бен почувства медальона да пари гърдите му, ледено-огнен в началото. Почувства как се отделя от себе си и излиза извън тялото си.

Уилоу! Името ѝ отекна в тишината на съзнанието му.

Това бе последната му мисъл. От медальона избухна сребърна светлина и прекоси поляната, приближавайки там, където чакаше Паладин. Той почувства, че светлината го носи, за да го пренесе в тялото на рицаря-закрилник на краля. Целият бе покрит в бронята, ремъците и катарамите му бяха пристегнати. В тази метална черупка той загуби съзнание за това кой е и какво е бил. Спомените на Паладин станаха негови, вихрушка от представи и мисли, които обхващаха хиляди други времена и неща, хиляди други животи — и всички те бяха на воин, който никога не е имал равен на себе си, на герой, който никога не е бил побеждаван.

Бен Холидей бе изчезнал. Превърнал се бе в Паладин.

Мярна му се за миг раздърпаниа силует, който приличаше на статуя в края на поточето, брадясал и занемарен, едно смазано и изтощено тяло. Позна в него краля на Отвъдната земя и престана да мисли за това.

Той се завъртя със своята бяла кобила и се впусна през храстите и шубраците сред горските дървета, за да изчезне.

С вика си Уилоу привлече Мийкс почти на мига. Той излезе от сенките на рухналите стени на Мърук, възседнал крилатия си демон. Тъмната му мантия се вееше на фона на озареното от слънце следобедно небе. Демонът със съсък кацна на едно хълмче, в далечния край на една борова горичка. Сгъна кожените си крила до вълчезмиевидното си тяло и избълва малки струйки дим от ноздрите си. От гърба му се вдигаше пара.

Мийкс бавно се смъкна от люспестия му врат, впил очи в черния еднорог, който пристъпяше на място и надаваше безумен вик на петдесет крачки от него. В здравата си ръка стискаше изчезналите магически книги.

Абърнати дръпна Уилоу, която стоеше като окаменяла, зад гърба си.

— Не се доближавай до нас, магьоснико! — храбро предупреди той.

Мийкс не му обърна никакво внимание. Очите му бяха вперени в еднорога. Направи няколко крачки напред, хвърли бегъл поглед към Уилоу и Абърнати и отново обърна очи към еднорога, после спря. Изглеждаше така, сякаш чакаше нещо. Еднорогът се дърпаше и трепереше, все едно, че вече е заловен, но не побягна.

— Уилоу, какво става тук? — тревожно изръмжа Абърнати.

Силфидата едва се държеше на краката си. Тя поклати глава като замаяна, думите ѝ бяха едва доловими.

— Яви ми се... всичко. Но има... толкова много, че не мога...

Тя явно не бе дошла на себе си от шока и нищо наоколо си не можеше да разбере. Абърнати ѝ помогна да иде до една тревна площ, осеяна с цветя, и внимателно я настани там. После отново се върна при Мийкс.

— Тя с нищо не те заплашва, магьоснико! — викна му той, като привлече погледа му на мига. — Защо не я пуснеш? Вземи еднорога,

щом толкова искаш, макар да не разбирам защо ти е. Бог е свидетел, че нещастие е сполетявало всеки, който го е зървал.

Мийкс продължаваше да гледа към него, но нищо не казваше.

— След миг ще дойдат и другите, магьоснико! — заяви Абърнати. — Тъй че съветвам те да побързаш!

Мийкс се усмихна с ледена усмивка.

— Ела насам, писарю — прикани го той със снишен глас. — Ела да побеседваме за това.

Абърнати почувства известно колебание, хвърли бегъл поглед назад към Уилоу, пое си дълбоко дъх и тръгна право през поляната. Бе толкова уплашен, че едва пристъпяше. Последното нещо на света, което му се искаше, беше да приближи магьосника и демона му, но ето че правеше тъкмо това. Поизправи се, за да си вдъхне кураж, решен да посрещне всичко, което има да става. Нямаше друг избор. Трябваше да направи нещо, за да помогне на момичето и това изглеждаше единствената възможност. Денят бе топъл и тих: прекрасен лен за всичко друго, но не и за това. Абърнати вървеше, колкото се може побавно и се молеше останалите да се появят, преди да се е превърнал в поредната жертва, изпепелена от магьосника.

На десетина крачки от Мийкс той спря. Сбръчканото лице на магьосника наподобяваше лукава, лицемерно доброжелателна маска.

— По-близо, моля — промълви той.

Абърнати съзнаваше, че е обречен. Нямаше как да се измъкне. Дори и да успее да забави нещата някой и друг миг, това щеше да е краят. И все пак, дори и няколко мига биха могли да помогнат на Уилоу да се спаси.

Направи пет-шест крачки и отново спря.

— Какво има да обсъждаме? — попита. Студената усмивка бе изчезнала.

— Ами например възможността твоите приятели да се появят тук, за да ти помогнат.

Той направи леко движение с книгите, които държеше, и иззад околните дървета се появиха разкривени малки човечета с остри зъби и заобиколиха в кръг поляната. Човечетата ги обкръжиха от всички страни. Грозните им свински зурли, с остри зъби и змийски езици, пръхтяха и надаваха диви крясъци в тишината. Десетина от тези дребни чудовища блъскаха пред себе си Куестър Тюс, Буниън,

Парснип и чупка-гномите откъм дърветата. Всичките бяха със запушени усти и здраво оковани във вериги.

Мийкс се извърна. Усмивката отново се бе появила на устните му.

— Виждаш, че твоите приятели не могат много да ти помогнат. Но хубаво, че почака и те да се присъединят към нас.

И последната слаба надежда, която Абърнати хранеше, че може да спаси Уилоу, се изпари.

— Уилоу, бягай! — изкрещя той.

С див рев той се спусна срещу Мийкс. Направи го със смътното намерение да свари магьосника неподготвен и да му избие от ръцете безценните магически книги. И за малко да успее. Абърнати успя да го повали, преди изобщо да се осъзнае. Но магията, която беше във властта на Мийкс, бе бърза като мисъл и той мигновено я призова на помощ. От магическите книги се надигнаха зеленикави огънове и избълваха пламъци срещу Абърнати. Гладкокожият териер се претъркули и застина на кълбо, а от опърлената му кожа бавно започна да се вдига дим. Огньовете, които пазеха Мийкс и магическите книги, стихнаха и отмряха.

Магьосникът погледна към отсрещния край на поляната, където лежеше Уилоу, прилепнала до земята, а черният еднорог стоеше до нея.

— Най-сетне — промълви той и гласът му леко просъска.

Той махна с ръка към чакащите демончета и кръгът започна да се стеснява.

Над полянката настана тишина — сякаш природата бе сложила пръст на устните си и изшъткала на света. Настъпи миг, в който всичко сякаш забави ход. Мийкс чакаше нетърпеливо, докато кръгът на демончетата се затягаше. Крилатият му демон изпръхтя и изпусна пара от ноздрите си. Уилоу седеше с отпусната глава, все още зашеметена, и дългата ѝ коса се спускаше над нея като воал. Черният еднорог пристъпваше все по-близо до нея, приличен на сянката на нощта, безпомощно залутана на светлината на деня. Отпусна глава и нежно потърка ръката на силфидата. Озареният му от бялата магия рог бе потъмнял.

И в този момент изви силен вихър откъм планинските висини и просвирна сред дърветата. Еднорогът рязко вдигна глава, наостри уши

и рогът му засвети по-ярко от слънцето. Той чу звуците, които оставаха нечути за всички останали — звуци, които бе очаквал от векове.

Дърветата, храстите и шубраците изпращяха откъм северния край на гората като разтърсени от огромен юмрук. Сред просеката, която се бе образувала, изви вятър и се появи ослепителна бяла светлина. Мийкс и крилатият му демон инстинктивно се отдръпнаха. Изви се гръмотевица, а подир туй се чу чаткане на копита и Паладин изникна от зоната на мрака, за да се впусне в бой.

Мийкс изрева от ярост и изненада. Демончетата му бяха се разпилели на всички страни, пометени като сухи листа. Те не искаха да си имат работа с Паладин. Мийкс се извърна, здраво притиснал магическите книги до мантията си с кожената си ръкавица. Той изкрещя на чудовището нещо неразбираемо и то се спусна, съскайки, напред.

Паладин свърна леко, без да забави ход, за да срещне демона.

Огромната паст на демона избълва огнени пламъци, които обгърнаха ездача и коня му от всички страни. Ала Паладин си проправи път сред пламъците и настъпи с приведено копие. Демонът избълва огнена струя отново и пламъците обгърнаха рицаря още веднъж. Уилоу вдигна глава и видя как сребристият рицар и конят му се изгубиха сред огъня. Тя изведнъж осъзна, че щом Паладин е тук, значи тук е и Бен.

Пламъците се извиваха от тревите, докосвайки сведените клони на околните дървета. Изведнъж всичко се оказа нажежено до бяло. Но в този момент Паладин отново се отърси от пламъците, конят и бронята му целите димящи и покрити в пепел. Врълхлетя право срещу демона с насочено копие. Демонът твърде късно осъзна опасността, опитвайки се да разпери криле и да политне. Копието на Паладин прониза гърдите му, въпреки защитните люспи, с които бе обвито тялото му. Вълкът-змия изрева и се вдигна на задните си крака, тъй че бойното копие се пречупи в тялото му. Направи опит да се задържи на крака, но не успя. Сърцето му не издържа, той рухна на земята, обхванат от последен гърч, и повече не помръдна.

Паладин преустанови атаката и се извърна леко, за да дочака края на агонията. После отново се спусна, извади меч и пришпори белия си кон към Мийкс, за да довърши битката.

Но този път Мийкс го чакаше подготвен. Той призова цялата си магическа сила.

Злокобна зелена светлина запламтя по средата между настъпващия рицар и причакващия го магьосник. Мийкс нададе вик и целият настръхна. Отметна глава назад и зелената светлина избухна.

От пламъците изникнаха редица бронирани скелети, възседнали безплътни животни, наподобяващи нещо средно между козли и змии. Уилоу ги преброи. Трима, четирима, петима — бяха общо шест. Скелетите държаха мечове и боздугани в голите си, костеливи ръце. Черепите им, непокрити с шлемове, бяха разтегнати в застинали ухилени гримаси. Както ездачите, така и животните им бяха черни като нощта.

Те се извърнаха като един и се нахвърлиха срещу Паладин. Паладин препусна насреща им.

Уилоу наблюдаваше битката, сгушена до черния еднорог. Беше дошла на себе си; мисълта ѝ течеше ясно. Наблюдаваше как Паладин и черните конници се сблъскаха със звън на метални оръжия, как всички бяха обгърнати в прах и един от черните ездачи рухна на земята като купчина кокали. Биещите се страни се извиваха и нападаха и виковете, които надаваха, бяха страшни. Тя стоеше встрани от битката и мислите ѝ бяха погълнати не от Паладин, а от Бен. Къде ли е той сега? Защо ли не е тук? Защо кралят на Отвъдната земя не е близо до своя закрилник?

Рухна и друг от черните ездачи, костите му се разпаднаха и изпрацяха под копитата на коня на Паладин. Паладин се спусна, завъртя се и замахна към трети ездач. Огромният му меч разпръсна сребриста светлина, описвайки смъртоносна дъга. Останалите конници настъпиха, удряха с оръжия, които трещяха и мятаха искри, когато се докосваха до бронята му, карайки го да отстъпи назад.

Уилоу се изправи на колене. Паладин бе застрашен. В този момент зелени пламъци лумнаха над костите. Уилоу почувства, че стомахът ѝ свива от ужас. Та враговете им бяха удвоили силите си. Куестър, коболдите и гномите стояха все още завързани и безпомощни. Абърнати беше още в безсъзнание. Мийкс ги беше отстранил всички. Нямаше кой друг да помогне на Паладин, освен нея.

Нямаше кой да помогне и на Бен.

Знаеше какво да направи. Черният еднорог стоеше притихнал до нея и смарагдово зелените му очи я гледаха. В тях прозираше явна

интелигентност. Тя можеше да прочете в тези очи какво трябва да прави и то съвпадаше с онова, което тя вече знаеше със сърцето си.

Вдъхна дълбоко, протегна ръце и прегърна еднорога.

Магията мигновено протече през нея, бързо и копнежно. Изящното тяло на еднорога облекчено потръпна и виденията започнаха да се нижат. Те изпълниха съзнанието на силфидата до краен предел и валяха едно подир друго. Уилоу се огъна пред тяхната сила, искаше ѝ се да вика и едва успя да се удържи. Този път поривът и желанието не я владееха чак толкова мощно. Тогава виденията забавиха ход, подредиха се в някаква последователност и започнаха да ѝ се явяват отново. Мъчителната болка, която ги съпътстваше, понамаля и ослепителната им яркост стана поносима.

Тя започна да различава онова, което виждаше. Пръстите ѝ ласкаво обгръщаха лъскавата, изящна шия на еднорога, с когото се беше сляла чрез магията.

Чу се вик.

Вълшебно създание! Освободи ме!

Това бе викът на еднорога и на нищото. Една част от този еднорог бе истинска, а друга не. Виденията се явяваха и изчезваха в съзнанието, на Уилоу и тя ги наблюдаваше как се изнизват. Черният еднорог копнееше да бъде свободен. Бе дошъл, за да намери свободата си. Вярваше, че ще я получи... но защо ли?... от Бен! Кралят можеше да го освободи, защото в негова власт бе магическата сила на Паладин, а само Паладин беше в силата си да противостои на магията, която го държеше в подчинение. И тогава се бе появила Уилоу, която също търсеше Бен и носеше златната юзда, която магьосниците бяха направили, за да го уловят, когато той се бе измъкнал на свобода в някогашни времена. Еднорогът се беше уплашил от Уилоу и юздата, защото не знаеше какво тя възнамерява и бе хукнал да бяга от нея, докато не осъзна, че тя е добра, че може да му помогне и че може да го отведе при краля и да го освободи. Уилоу щеше да разпознае краля дори и зад фалшивата външност, когато и самият крал не знаеше...

Виденията започнаха да нахлуват по-бързо и Уилоу пак се опита да ги позабави, за да не ѝ убегне смисълът им. Дишаше ускорено, сякаш дълго е бягала и лицето ѝ лъщеше от пот.

Викът отново прозвуча в съзнанието ѝ.

Кралят бе изгубил силата си и не можеше да ми помогне! Не можех да бъда освободен!

Гласът звучеше почти неистово. Виденията нашепваха настоятелно. Сънищата, които бяха накарали Уилоу да го търси, бяха смесица от лъжа и истина, едните изпратени ѝ от магьосника, другите — от вълшебните същества... Вълшебните същества ли? Нима вълшебните същества ѝ бяха изпращали сънища?... Всички трябва да се обединят, за да се постигне истината и да постигнат нужната сила — за да може Паладин и магьосникът да се срещнат и по-силният от двамата да победи. По-силният и добрият. И тогава магическите книги ще могат и най-сетне завинаги ще бъдат и трябва да бъдат...

Мисълта се прекъсна, нахлуха други видения и мисли, затворени в черния еднорог от неизброими векове. Уилоу настръхна и склочи ръце около нежната шия на еднорога. И отново в гърдите ѝ се надигна луд, неистов вик. Виденията ѝ разкриха и още нещо. Черният еднорог криеше в себе си не един живот, а множество животи! О, Бен! — възкликна мислено тя. Пред погледа ѝ множество живи същества се мъчеха да излязат на свобода, но не успяваха. Те копнееха за неща, които бяха непонятни за нея, в светове, които не можеше дори да си представи. Та това бяха души, държани в затвор, живи създания, лишени от свобода, бяха им отнели магията, бяха злоупотребили с нея. Бен!

В този момент внезапно ѝ се явиха изчезналите магически книги, заключени в тъмно, тайно място, над което витаеше нещо зловещо. От едната от книгите се извиха огнени пламъци, сякаш от тях се раждаше нов живот и от тази книга и тези пламъци изскочи един черен еднорог, излязъл на свобода, препуснал от мрака към светлината, търсещ...

Гласът извика още веднъж.

Унищожете книгите!

Това бе отчаян глас. Едва ли не крещеше. Той затъмни виденията, погълна всичко в своята неистовост. Болката му бе непоносима.

Уилоу нададе силен вик, който се извиси над трясъците на битката. Силфидата се откъсна от черния еднорог и се дръпна назад. Бе на път да изгуби съзнание от всичко преживяно. Свлече се на колене, отпуснала замаяна глава, изтръпнала от студ. Струваше ѝ се, че

умира, но в същото време знаеше, че няма да умре. Усещаше как черният еднорог неудържимо трепери до нея.

Тя повтаряше само с устни последния му вик.

Унищожете книгите!

Тя полу-приклепна и изкрепя тези думи към полето на сражението.

Думите се разпиляха като хартийки, носени от вятъра. Паладин не ги чу, увлечен в яростната битка. Не ги чу и Мийкс, насочил цялото си внимание към магията, която беше призовал, за да се спаси. Куестър Тюс, Буниън, Парснип, Филип и Сот, изоставени от демонските изчадия, лежаха завързани и със запушени уста в отсрещния край на полянката.

Само Абърнати чу вика на Уилоу.

Кучето бе в полусъзнание и думите достигнаха до него, сякаш от мрака на собствените му мисли. Той запримига като в мъгла, чу ехото да повтаря думите, чу ужасяващия трясък на сражението.

Паладин и черните ездачи се спускаха и връхлитаха едни срещу други по средата на полянката в луд вихър от движения и викове. Уилоу и еднорогът изглеждаха като два дребни, уловени в капан силуета в далечния край на поляната. Другите си приятели не можа да види.

Дишаше тежко и се облизваше, езикът му стигаше чак до носа. Започна да чувства болка в цялото си смазано тяло. Спомни си какво му се бе случило и къде се намира.

Бавно се обърна, за да може да вижда по-добре. Мийкс се намираще едва ли не непосредствено до него. Увлечен в битката между Паладин и черните ездачи, магьосникът бе приближил и само пет-шест крачки го разделяха от кучето.

Думите отекнаха отново в съзнанието на Абърнати. Унищожете книгите!

Кучето се опита да се изправи на крака, но не можеше да помръдне тялото си и отново се отпусна назад. В него нахлуха и други мисли. Да унищожи книгите ли? Да унищожи единствения си шанс отново да стане човек? Та нима би могъл и да помисли за нещо подобно?

Още един от черните ездачи падна и костите му изпукаха. Паладин бе нападнат от всички страни, бронята му бе потъмняла от

пепел и ожулена от мечовете и копията. Той започваше да губи битката.

Абърнати разбираше какво би означавало за всички тях, ако не се откажеше да мисли за собствените си проблеми. Опита се отново да се изправи и този път успя — но не напълно. Муцуната му цяла се изопна от усилието.

В този момент Мийкс пристъпи още по-напред и кракът му се озова на сантиметри от главата на Абърнати. Магьосникът носеше меки обувки, кракът му бе гол. Абърнати изрева. Даваше му се последен шанс.

Той се хвърли с глава срещу Мийкс и силно захапа магьосника за глезена. Мийкс нададе вой на болка и изненада, разпери ръце и магическите книги изпаднаха.

След това всичко се разви светкавично. Нещо като черна светкавица се стрелна през поляната покрай Паладин и покрай ездачите-скелети, покрай облаци прах и бърза от мисъл. Мийкс дърпаше крак, опитвайки се с всички сили да се отскубне от Абърнати и в същото време простираше ръце да улови книгите, които се носеха на вятъра. Абърнати не го пускаше. Уилоу извика и Абърнати захапа още по-жестоко. Черният еднорог стигна до тях. Той направи един скок във въздуха, магията озаряваше рога му в бяла светлина, заби рог в търкалящите се магически книги, разби ключалките, все едно, че бяха от стъкло и разпиля страниците им навсякъде.

Страниците се посипаха на всички страни — тези с рисунките на еднорози и тези, които бяха обгорели по средата, се смесиха. Мийкс нададе вик на болка и най-сетне успя да се измъкне от челюстите на Абърнати. От ръцете му бълваха зелени пламъци и се забиваха в еднорога, който отскачаше и се отдръпваше встрани от тях. Еднорогът изви тяло високо във въздуха и избълва бели пламъци срещу магьосника. Мийкс отхвъркна назад. В еднорога се забиваха зелени пламъци, а в Мийкс бели. Огнените струи летяха в едната и в другата посока между еднорога и магьосника и ставаха все по-силни.

Паладин бързо се развъртя в средата на поляната, размахвайки меч, с който съсече останалите черни ездачи, които вече бяха започнали да се разпадат. Магията, която ги държеше, беше започнала да напуска кухите им тела. Те се сринаха мигновено и изчезнаха.

И тогава Паладин препусна към еднорога и магьосника. Но не можа да стигне на време. Пламъците вече бяха обхванали Мийкс, магията им бе твърде силна дори и за него. Той нададе последен стон, взриви се и стана на дим. Черният еднорог беше погълнат в същия този момент целият от дима. Той се издигна на задните си крака, направи огромен скок и изчезна от погледите.

Паладин също изчезна. Той полетя всред внезапен взрив от бяла светлина, която изчисти пепелта и праха и поправи сребърната му броня, докато тя лъсна като нова. Всичко това стана мигновено и рицарят, както и светлината просто изчезнаха.

Абърнати и Уилоу безмълвно се гледаха от двата края на обгарялата, пуста горска поляна.

И тогава стана нещо необикновено.

Видяха го всички — Уилоу и Абърнати, клекнали на обгорелия склон, все още онемели от жестоката битка, на която бяха станали свидетели; Куестър и коболдите, и чупка-гномите, които напразно се опитваха да се изправят и седнат, все още завързани във веригите, в които ги бяха оставили демонските изчадия; и дори Бен Холидей, който едва се тътреше, останал без дъх, след като бе пробягал цялото разстояние от мястото, където се бе преобразил, без да знае защо, знаейки само, че трябва да дойде. Те всички станаха свидетели и спотаиха дъх от смайване.

Започна изпърво като вятър, който е размърдал утринния покой, първоначално като лек шепот, след това прииждащ шум като океански рев. От земята, където лежаха разпилени страниците на разкъсаните магически книги, изви ветреца, който отърси праха и пепелта и профуча над малките зеленикави пламъчета, които продължаваха да горят сред тревите на поляната. Той се издигна към небето като фуния и изви разпилените страници в бяла вихрушка. Изгорелите страници внезапно станаха отново здрави, прокъсаните им краища се изправиха, пожълтялата им повърхност стана отново първозданно бяла. Страниците с рисунките на еднорози се сляха и смесиха с тях, тъй че вече не можеха да се различат едни от други. Към небето се надигна цяла стена от листа, които неистово плющяха и шумоляха на вятъра.

И в този момент листите започнаха да се преобразяват. Рисунките засветиха и започнаха да се огъват и еднорозите внезапно оживяха. Вече не бяха застинали неподвижно върху страниците, а

започнаха да препускат към края на фунията. Бяха стотици, всичките бели, подвижни, бликащи от сила и енергия. Страниците и кориците на магическите книги бяха изчезнали. Останали бяха само еднорозите. Те се стрелкаха във въздуха и цвилеха от възторг сред рева на вятъра.

Свободни сме! — сякаш викаха те. — Ние сме свободни!

Еднорозите се разпръснаха по линията на хоризонта — озарени от магията на промяната, настъпила с тях — и полетяха в далечината. Ревът остана да отеква миг подир тях, след което потъна в тишина. Планината отново притихна.

ЛЕГЕНДАТА

— Никога не е съществувал черен еднорог — каза Уилоу.

— Съществувал е, но е бил измама — поправи я Бен.

Куестър Тъс и Абърнати, Буниън и Парснип, Филип и Сот се гледаха объркани.

Бяха седнали под сянката на огромен стар дъб в края на поляната и само дъхът на обгоряло им напомняше станалото. Последните зелени огньовете бяха угаснали, но все още дим, прах и пепел плуваха в озарения от слънцето въздух. Абърнати се бе отупал от праха, останалите се бяха освободили от веригите си и шестимата се бяха събрали около Бен и Уилоу, които се опитваха да си обяснят случилото се. Това не беше лесно, защото още никой не знаеше напълно всичко и те се опитваха заедно да разберат някои неща.

— Може би ще е най-лесно, ако започнем от самото начало — предложи Бен.

Той се приведе напред, скръстил крака пред себе си. Беше изпокъсан и мръсен, но поне всички го разпознаваха. Отърсвайки се от собствената си самозаблуда за онова, което е, той бе преодолял и тяхната заблуда за самоличността му.

— Много, много отдавна, магьосници изпратили белите еднорози в Отвъдната земя, за да отидат в някои от тленните светове. Това е известно от историите. Еднорозите обладават най-силната магия, която притежават вълшебниците, тъй че те ги изпратили в онези светове, където вярата в магията имало опасност да изчезне съвсем. В края на краищата, за да оцелее който и да било свят, трябва да има известна, колкото и малка да е тя, вяра в магията. Ала еднорозите изчезнали. Изчезнали, защото магьосниците на Отвъдната земя ги хванали и затворили. Искали сами да разполагат с магията на еднорозите. Помниш ли, Куестър, ти ми каза, че на времето магьосниците са били могъщо съсловие, което се е наемало да работи срещу високо заплащане, докато кралят не изпратил Паладин да ги унищожи? Готов съм да се обзаложа, че до голяма степен магията им

се е дължала да затворените еднорози — те са ги изсмуквали. Не зная каква магия им е дала възможност да ги вземат в своя власт — но предполагам, че е било някаква измама. Това, изглежда, е любимият им метод. Във всеки случай, те са успели да ги уловят, да ги превърнат в онези рисунки и да ги заключат в книгите.

— Но не целите — вметна Уилоу.

— Не целите, наистина — съгласи се Бен. — Тъкмо това е любопитното. При тази трансформация, магьосниците откъснали тялото от душата на всеки еднорог. Заключили телата им в едната книга, а душите в другата! Това отнело силата на еднорозите и така е било по-лесно да се държат затворени. Тялото, лишено от душа, винаги е по-слабо. Магьосниците успели с магия да ги затворят всеки поотделно; и оставало само да не допуснат никога да се съединят отново.

— Пред каквата опасност бил изправен Мийкс, когато избягал черният еднорог — добави Уилоу.

— Точно така. Защото черният еднорог е колективната душа на затворените еднорози! — Бен свъси вежди. — Докато магьосниците са могли да поддържат силата на магията, с която са били заключени книгите, еднорозите не са могли да се освободят и магьосниците можели да извличат магията им и да я използват за свои цели. Дори и след като кралят на Отвъдната земя изпратил Паладин, за да разбие съсловието на магьосниците преди много години, книгите успели да оцелеят. И така, книгите се предавали от един магьосник на друг, докато попаднали в ръцете на Мийкс.

Той докосна устни с показалеца си.

— Но междуременно еднорозите започнали да създават проблеми. От време на време по някой измежду тях успявал да избяга. Това се случвало, магьосниците отслабвали понякога своята бдителност и еднорозите изскачали на свобода. Това, разбира се, не се случвало често, защото магьосниците наблюдавали книгите зорко. Но от време на време ставало. Всеки път душата на затворените еднорози успявала да избяга — тъй като магията на душата е винаги по-силна от тази на тялото. Душата прегаряла страниците на книгата, която я държала заключена, и излизала на свобода. Но тя нямала истинско физическо присъствие. Била само сянка, породена от копнеж и воля, силует, който имал само мимолетно присъствие и живот — той хвърли

бегъл поглед към Уилоу за потвърждение и тя кимна. — И защото бил черен на цвят, поради това, че е само дух, той бил смятан по-скоро за нещо зло, отколкото добро. Кой, в края на краищата, бил чувал за черния еднорог? Сигурен съм, че магьосниците са пуснали слуха, че черният еднорог е аномалия — нещо опасно, може би дори демон. Може дори да са създали някои примери, за да утвърдят подобно вярване. Това е карало всички да стоят настрана, докато магьосниците намерят начин да го върнат обратно.

— За тази цел била използвана златната юзда — вметна Уилоу, продължавайки историята. — Магьосниците са използвали магия, за да създадат юздата подир първото бягство. Юздата била магическа и можела да улови и подчини черния еднорог, позволявайки на магьосниците отново да го уловят и затворят. Те винаги успявали бързо да заловят еднорога; той никога не оставал дълго на свобода. Бивал връщан обратно в магическите книги, обгорените страници бивали възстановявани и всичко отново ставало, каквото си било. Магьосниците не изпускали нещата от ръце. Книгите били най-голямата им магия и те не могли да рискуват да се увредят или загубят.

Тя се обърна към Бен.

— Ето защо черният еднорог беше толкова уплашен в началото от мен. Въпреки че имаше нужда от помощ, той продължаваше да се страхува. Чувствах го, че изпитва страх всеки път, когато се приближавах до него и после, когато го докосвах. Предполагаше, че служи на магьосниците, които бяха отнели свободата му. Не е могъл да разбере истината. Чак накрая изглежда разбра, че аз не служа на Мийкс.

— Което ни отвежда до настоящия момент — заяви Бен като се поизправи. — Магическите книги на свой ред попадат в ръцете на Мийкс и той ги използва, както всички магьосници преди него са ги използвали. Но тогавашният крал умира и всичко започва да се разпада. Черният еднорог не бил бягал от дълго време — може би от векове наред — и през всички онези години не е имало нужда от златната юзда. Струва ми се дори, че магьосниците преди Мийкс не са й обръщали особено внимание известен период от време, защото тогава тя била за първи път открадната от Нощната сянка. По-късно била открадната от Страбон и след това те започват да си я разменят непрекъснато. Мийкс, предполагам, е знаел в чии ръце е юздата, но

магическите книги били в сигурната му власт, а вещицата и драконът не знаели истинското предназначение на юздата и без това. Бедата започва, когато Мийкс отива в моя свят, за да избере нов крал на Отвъдната земя и скрива магическите книги в свое отсъствие. Предполагам си е мислел, че няма да отсъства толкова дълго, че нищо не може да им се случи, но нещата не се развиват според предвижданията му. Когато аз не се върнах победен, за да се откажа от медальона и Железния Марк не ме унищожи, Мийкс изведнъж се озова запратен в изгнание там, а магическите книги — все още укрити тук. Магията, която бе лишила еднорозите от свобода, отново отслабва в негово отсъствие и тяхната душа — черният еднорог — изгаря страниците на книгата и избягва.

— А, ето защо природеният ми брат ни е изпратил сънищата! — възкликна Куестър и бухалското му лице се проясни. — Трябвало е да се върне обратно в Отвъдната земя да си вземе изчезналите книги и да намери златната юзда — и то бързо! Ако не направел това, черният еднорог можело да намери начин да освободи всички бели еднорози — физическите тела — и магията би била изгубена завинаги!

— Духът на еднорозите винаги се е стремил към това — потвърди Уилоу. — Не само сега, но всеки път, когато е съумявал да изскочи на свобода. Той се е опитвал да се свърже с единствения, който владее по-голяма магическа сила от тази на магьосниците — с Паладин! Ала преди винаги е бил залавян толкова бързо, че не е имал никаква реална възможност. Знаел е, че Паладин е закрилник на краля, но не успявал да стигне до него. Този път той можел със сигурност да стигне до краля, но кралят го нямало. Мийкс реагира бързо, когато установил, че еднорогът е избягал. Използвал сън, за да накара Бен да напусне Отвъдната земя преди еднорогът да стигне до него. После Мийкс прекосил в Отвъдната земя заедно с него и така изменил външният му вид, че никой, включително и еднорогът не можел да го познае.

— Струва ми се, че щеше да ме разпознае, ако не е бил държан толкова дълго затворен — намеси се Бен. — По-старите вълшебни създания като Нощната сянка и Страбон ме разпознаха. Но еднорогът е забравил до голяма степен своята магия, докато е бил лишен от свобода.

— Може Да я е загубил до голяма степен и от злоупотребата на магьосниците — добави Уилоу.

— Мийкс ми каза тогава в спалнята ми, когато използва магия, за да ме преобрази, че аз съм объркал някакви негови планове — продължи Бен, връщайки се на темата за загубената си самоличност. — Разбира се, тогава нямах и представа какво съм направил. Не схващах за какво говори. Истината е, че каквото и да бях направил, направил съм го без да съзнавам. Не съм знаел, че в книгите се крие откраднатата магия и че ако него го няма в Отвъдната земя, тази магия може да бъде изгубена. Само се бях опитал да се преборя, за да запазя живота си.

— Един момент, Ваше Величество — Абърнати клатеше объркано глава. — Мийкс е изпратил три съня — вашият, за да му даде възможност да се завърне обратно изгубените магически книги и този на Уилоу — за да си върне откраднатата юзда. Всички сънища се сбъднаха като пророчески, с изключение на съня на Уилоу. Тя успя да открие юздата, но не ви я донесе, както трябваше да стори според съня. Защо е станало така?

— Заради вълшебниците — каза Уилоу.

— Заради вълшебниците — повтори Бен.

— Първата сутрин още ви казах, че нещо в съня ми липсва, че е незавършен — поясни Уилоу. — Тогава ми се явиха и други сънища. С всеки нов сън еднорогът започваше все по-малко да прилича на демон и все повече на жертва. Вълшебниците бяха ми изпратили тези сънища, за да ме насочат в моите търсения и да ми подскажат, че страховете ми са били напразни. Постепенно някак си започнах да разбирам, че първият сън е бил лъжа, че черният еднорог не ми е враг, че се нуждае от помощ и аз трябва да му предоставя тази помощ. След като драконът ми даде златната юзда, аз бях убедена — посредством сънища и видения — че трябва сама да тръгна подир еднорога, ако искам да узная истината.

— А пък на мен вълшебниците ми изпратиха Еджууд Дърк — въздъхна Бен. — Не се намесиха направо да ми помогнат, разбира се, те никога не постъпват така заради никого. Ние трябва сами да открием разрешението на нашите затруднения. Но Дърк беше катализаторът, който ми помогна да сторя това. Дърк ми помогна да открия истината за медальона: Мийкс ми бе вдъхвал заблудата, която ме бе накарала да повярвам, че съм го загубил. Дърк ми помогна да

разбера, че аз сам съдействам на тази заблуда и ако проумея истината, другите също ще я проумеят — което и стана.

— И затова Паладин е успял да стигне при нас точно навреме — каза Куестър.

— И затова магическите книги бяха най-сетне унищожени и еднорогът освободен — добави Уилоу.

— И затова Мийкс бе победен — завърши Абърнати.

— Точно така е — потвърди Бен.

— Велики кралю! — трепетно възкликна Филип.

— Могъщи кралю! — отекна Сот.

— Моля, моля! Достатъчно!

Той погледна умолително към останалите, ала те само се усмихнаха.

Време беше да потеглят. Никой нямаше особено желание да прекара още една нощ в Мелкор. Бяха решили да пренощуват в подножието на планината.

И така, те с усилие се запускаха в помръкващата светлина, докато слънцето се скриваше зад западния край на долината, обгърнато в алено-сива мъгла. Както вървяха, Уилоу приближи до Бен и хвана ръката му.

— Какво смяташ, че ще стане с еднорозите? — попита след малко тя.

Бен сви рамене.

— Сигурно ще идат сред мъглите и никой повече не ще ги види.

— Не смяташ ли, че ще отидат в световете, в които са били изпратени?

— Извън Отвъдната земя ли? — Бен поклати глава. — Не, не след всичко, на което са били подложени. Не засега. Сигурно ще се върнат у дома, където ще са в безопасност.

— Значи твоят свят не е безопасен, така ли?

— Не особено.

— И в Отвъдната земя не е особено безопасно.

— Не.

Мислиш ли, че в мъглите е по-безопасно?

Бен се замисли.

— Не зная. Може и да не е.

Уилоу кимна.

— Твоят свят има нужда от единорози, нали? Сигурно магията в него е забравена?

— Общо взето, така е.

— Тогава, дори и да е опасно, може би поне един единорог ще се реши да отиде там. Щом се налага.

— Възможно е. Но се съмнявам.

Уилоу леко привдигна глава.

— Говориш така, но сам не си вярваш.

Той не отвърна, а само се усмихна.

Започваше да захладнява и в спускащия се здрач земята бе като обвита в тъмно-сребриста пелена. Започнаха да свирят щурци и над далечното езеро ниско прелитаха патици. Бен мислеше за дома, за Сребърния дворец и живата топлина, която го очакваше там.

— Обичам те — каза ненадейно Уилоу. Тя не го погледна при тези думи, а продължи да гледа право пред себе си.

Бен кимна. Той остана смълчан известно време.

— Исках да поговоря с теб за това. Ти през цялото време ми казваш, че ме обичаш, а аз не мога никога да ти кажа същото в отговор. Мислех напоследък, защо е така и предполагам, че е защото се страхувам. Да обичаш означава да поемеш риск, който човек не се осмелява да поеме. По-лесно е да го заобиколи.

Той замълча.

— Но вече не се чувствам така. Нещата се промениха за мен. Когато ми казваш, че ме обичаш, и аз изпитвам желание също да ти го кажа. И ще ти го кажа. Обичам те, Уилоу. Струва ми се, че винаги съм те обичал.

Те продължиха безмълвно да се разхождат. Той усети как пръстите ѝ топло стиснаха ръката му. Денят бе тих и спокоен и всичко беше в покой.

— Земната майка ме накара да ѝ обещаю да се грижа за теб — каза накрая Бен. — Това донякъде ме накара да започна да мисля за нас двамата. Тя ме накара да ѝ обещаю, че ще те закрилям от всяка опасност. Беше особено настойчива.

Той по-скоро усети, отколкото видя, как Уилоу се усмихна.

— Това е, защото Земната майка знае — каза тя.

Той я почака да каже нещо повече, после сведе очи.

— Какво знае?

— Че един ден аз ще ти родя дете, кралю.
Бен си пое дълбоко дъх и бавно издиша.
— О!

ЕПИЛОГ

Беше два дни преди Коледа.

Южната част на Чикаго бе студена и мрачна, снощният сняг се бе превърнал в сивкава кал из улиците и алеите. Високите сгради и жилищни блокове приличаха на призраци сред смога и мъглата. От решетките на каналите се вдигаха облаци пара при топенето на суграшицата. Нищо не се и помръдваше. Колите пълзяха като праисторически бръмбари и фаровете им светеха като светли жълти очи. Пешеходците вървяха със сгушени в яките глави, забили брадички в яки и шалове, пъхнали ръце в джобовете на палтата си. Късният следобед гледаше в мрачно мълчание как се спуска вечерта.

Ъгълът на една пресечка беше пуст. Две момчета в кожени сака, един пътуващ бизнесмен и една добре облечена жена, която се прибираше у дома след покупките, слязоха от автобуса и тръгнаха в различни посоки. Един собственик на магазин спря, за да провери ключалката на входната врата на магазина, готвейки се да затваря. Един фабричен работник от сутрешната смяна излезе от кръчмата на Барни подир две бири и едновременно отиде и се затътри през две пресечки към дома при болната си майка. Един старец, понесъл пазарска чанта, се тътреше по замръзналите стъпки на някаква странична алея. Малко дете, очаровано от зимния си скафандър, си играеше с шейна пред стъпалата на своя апартамент.

Никой не обръщаше внимание на другите, както обикновено, всеки потънал в собствените си мисли.

Белият еднорог се стрелна покрай тях като светкавица. Прелетя така, сякаш единствената му цел е да обиколи целия свят в един-единствен ден. Той сякаш не докосваше земята, изящното му тяло се сгъваше и разгъваше в плавно движение. Цялата красота на света — която е съществувала и би могла да съществува — бе събрана в тези движения. Той се мярна и мигновено изчезна. Всички, които го видяха, притаиха дъх, примигнаха веднъж, и еднорогът вече бе изчезнал.

Настъпи момент на колебание. Старецът зяпна. Детето пусна шейната си и ококори очи. Двете момчета наведоха глави и промърмориха нещо. Бизнесменът се загледа в магазинера и онзи отвърна на погледа му. Добре облечената жена си спомни всички приказки за магьосници и вълшебници, които обичаше да чете. Работникът внезапно си спомни как бе посрещал Коледа като момче.

Мигът отмина, и те всички продължиха по своя път. Едни тръгнаха по-бързо, други по-бавно. Хвърляха погледи на потъналата в мъгла празна улица. Какво беше онова, което бяха видели? Дали наистина бе еднорог? Не та това бе невъзможно. Еднорози не съществуваха. Не съществуваха наистина. И не в градовете. Еднорозите живееха в горите. Но те наистина бяха видели нещо. Нали го бяха видели? Нали? Те продължиха своя път и във всеки от тях остана споменът за онова, което бе почувствал. Имаха усещането, че с тях се е случило някакво вълшебство.

И те го отнесоха по домовете си. Някои го запомниха. Други го оставиха просто да отмине.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.